

Bắt Đèn Anh Yêu

Contents

Bắt Đèn Anh Yêu	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2-1	11
4. Chương 2-2	18
5. Chương 3-1	22
6. Chương 3-2	26
7. Chương 4-1	32
8. Chương 4-2	37
9. Chương 5-1	41
10. Chương 5-2	46
11. Chương 6-1	52
12. Chương 6-2	56
13. Chương 7-1	60
14. Chương 7-2	65
15. Chương 8-1	70
16. Chương 8-2	76
17. Chương 9	81

Bắt Đèn Anh Yêu



Giới thiệu

Người yêu, làm ơn bắt đèn ! (Ái nhân, thỉnh nhận bồi!)Nguồn :<http://lanhvan.wordpress.com/> Liên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-den-anh-yeu>

1. Chương 1-1

« Kính thưa quý khách, máy bay chúng ta vừa hạ cánh xuống sân bay quốc tế Đào Viên. Trước khi đèn báo hiệu cài dây an toàn được tắt và máy bay còn chưa dừng hẳn, mong quý khách ngồi yên tại chỗ. Khi rời khỏi máy bay, xin quý khách đừng quên mang theo hành lý xách tay. Khi mở cốp an toàn ở trên đầu, xin quý khách chú ý không để hành lý rơi xuống. Rất cảm ơn quý khách đã đi chuyến bay của hãng hàng không Kinh Vũ. Hi vọng sẽ được tiếp tục phục vụ quý khách vào một ngày không xa. Chúc quý khách một ngày tốt lành. »

Liên Dật Linh hoàn thành một cách chính xác lần cuối cùng dùng điện đàm thông báo trên chuyến bay, đặt dấu chấm kết thúc bảy năm làm tiếp viên hàng không của mình. Lý do là vì cô đã từ chức để chuẩn bị kết hôn, đối tượng là phó cơ trưởng của cùng hãng hàng không. Đến ngày thành hôn, toàn bộ bạn bè đồng nghiệp cùng cấp trên sẽ đều tới dự, tương lai của cô xem như có thể nói là vô cùng tốt đẹp.

Từng vị hành khách lục tục xuống khỏi máy bay, tiếp viên hàng không ai cũng mỉm cười cúi đầu chào thân thiện. Sau một chuyến bay dài mười mấy tiếng, rốt cục mọi người cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, ngay sau khi tiễn người khách cuối cùng ra khỏi máy bay, đột nhiên Liên Dật Linh sụp xuống che mặt khóc nức nở.

Cô bạn đồng nghiệp cũng là bạn thân của cô là Chu Vân An đang đứng cạnh, lập tức hốt hoảng quay sang. « Cậu làm sao thế ? Có chỗ nào không khỏe sao ? »

Chuyến bay lần này khá là thuận lợi, hàng miễn thuế cũng được bán hết sạch, WC trên máy bay cũng không có vấn đề gì, chưa kể hành khách ai cũng hiền lành dễ chịu để phục vụ, sao cô ấy lại khóc ?

Trong cabin, mọi người cả tiếp viên hàng không lẫn nhân viên buồng lái, ai cũng chạy tới quan tâm thăm hỏi. Liên Dật Linh là một cô tiếp viên vô cùng vĩ đại, tính cách dịu dàng khôn khéo, rất có tài năng, lại giàu tình cảm và nghĩa khí với bạn bè. Hầu như ai cũng đã từng được cô giúp đỡ. Nhưng có điều cho tới bây giờ chưa ai thấy cô khóc bao giờ.

« Tháng sau em sẽ kết hôn, có phải em bị chứng khủng hoảng tiền hôn nhân không ? » Tiếp viên trưởng khẽ vỗ nhẹ lên vai cô sư muội này. Thật ra rời khỏi vị trí làm việc hiện nay để kết hôn là một việc vô cùng may mắn. Tiếp viên hàng không ai cũng có ngày không còn tiếp tục đi mây về gió nữa, không chỉ vì vấn đề sức khỏe, mà còn vì phải chăm lo cho gia đình.

« Thật xin lỗi mọi người, hôn lễ... hôn lễ chắc là không có nữa rồi... » Liên Dật Linh nhận lấy khăn giấy cô bạn thân đưa cho, nhẹ nhàng lau nước mắt rồi quay sang mọi người nghẹn ngào nói. Trong thời gian tới, chắc chắn cô sẽ còn phải lặp lại những lời này không biết bao nhiêu lần, kể cả với ba mẹ mình.

« Gì cơ ? » Một loạt những tiếng kêu ngạc nhiên kinh hãi cùng vang lên. Mọi người ai cũng quen biết đôi vợ chồng chưa cưới này, nhận được thiệp cưới từ lâu. Chú rể Lô Chí Phàm là phó cơ trưởng, cô dâu là tiếp viên hàng không, mỗi tình ngành hàng không đẹp như cổ tích, đang yên đang lành làm sao lại đột nhiên thay đổi như thế ?

« Chí Phàm... anh ấy có người khác rồi, là một cô bé sinh viên mười chín tuổi, kém hơn em mười tuổi. » Dật Linh nở một nụ cười đau đớn. Chồng chưa cưới của nàng không bay cùng họ chuyến này, nhưng suốt cuộc hành trình trong đầu nàng lúc nào cũng nghĩ đến việc đó, dù đã cố gắng trấn tĩnh bên ngoài không để ai nhận ra, nhưng trong lòng nàng quả thật đã hoàn toàn sụp đổ.

« Không phải chứ. » Toàn bộ chị em tiếp viên đều choáng váng. Lô Chí Phàm dù có hơi vô nguyên tắc, không có cá tính gì nổi trội, nhưng dù sao cũng vẫn là một chàng trai tốt. Rốt cục anh ta ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà lại dám phản bội vợ chưa cưới trước khi kết hôn ? Kể thử ba lại còn là một cô bé trẻ măng như thế, đối với một cô gái hai mươi chín tuổi như cô, giờ không chỉ là đau đớn mà còn là nhục nhã nữa !

« Em có chắc không ? Chí Phàm đâu có vẻ là người như vậy ? » Chị tiếp viên trưởng dù gì cũng trải đời đã nhiều, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể tưởng được anh ta lại to gan như thế.

« Thật ra... em đã tìm thám tử điều tra rồi. » Liên Dật Linh cũng biết mọi người sẽ nghĩ như cô, mà thật ra ban đầu cô cũng không dám tin điều đó. Trước đây cô phát hiện chồng chưa cưới hơi là lạ, di động hay tắt máy, hẹn hò cũng có vẻ bất an, lúc nói chuyện về hôn lễ lại tỏ ra không có việc gì. Vốn bản tính cô cẩn

thận, tiêu từng đồng từng xu đều cân nhắc nhiều lần, nhưng với tình huống bất đắc dĩ, cô sẵn sàng phóng tay chi mười vạn tệ, đổi lấy một đáp án làm cho trái tim cô hoàn toàn tan nát.

« Nhỡ là hiểu nhầm thì sao ? Có chứng cứ chính xác không ? » Chu Vân An gắng hỏi.

« Vậy chị em giúp tôi nhìn xem, hi vọng là tôi nhìn nhầm người. » Liên Dật Linh lấy trong túi xách ra một tấm ảnh, cô vốn không định công khai nó, vì chính bản thân cô cũng không muốn nhìn thấy nó lần thứ hai.

Mọi người vừa tiến lại gần, nhìn rõ thấy trong ảnh, Lô Chí Phàm đang ôm một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, vẻ mặt hai người vô cùng thân thiết, hai người kẻ vai sóng bước đi vào khách sạn. Là đi vào đó nghiên cứu phong cách trang trí nội thất, hay là vào đó trú mưa ? Sự thật rành rành anh ta ra ngoài ăn vụng, sự tới nước này, dựa trên tính cách đúng sai yêu ghét rõ ràng của Liên Dật Linh, mỗi hôn nhân này chắc chắn là thất bại.

« Trời ạ, sao lại có thể như thế chứ ? » Chu Vân An ôm lấy cánh tay của cô bạn thân, hai mắt đỏ bừng lên khổ cùng cô. Hai người đã cùng nhau thi vào được hãng hàng không Kinh Vũ, cùng nhau vượt qua kỳ huấn luyện tiếp viên gian khổ, cứ nghĩ rằng bạn thân của mình đã tìm được mối lương duyên, ai ngờ lại là một cơn ác mộng chứ ?

« Ít nhất mình cũng phát hiện trước khi lấy anh ta, coi như cũng không gọi là quá muộn. » Liên Dật Linh lại là người an ủi cô bạn của mình, tuyên bố rất kiên cường. « Thật xấu hổ quá, để cho mọi người chê cười rồi. Chờ tôi xác định chắc chắn thời điểm hôn lễ bị hủy bỏ, sẽ chính thức thông báo tới mọi người sau vậy. »

Tốt nghiệp đại học xong, cô lập tức thi tuyển làm tiếp viên hàng không, không thích đồ hiệu, không tiêu tiền lung tung, lại còn kinh doanh trên mạng bằng cách nhập hàng từ nước ngoài về bán lại trong nước. Chỉ trong bảy năm, cô đã tiết kiệm được hơn ba trăm vạn tệ. Cô cũng đã sớm lên kế hoạch rõ ràng cho cuộc đời về sau của mình, trước ba mươi tuổi sẽ kết hôn, trước ba mươi lăm tuổi sẽ sinh con, nửa cuộc đời còn lại sẽ hoàn toàn dành cho gia đình. Căn nhà mới để sống chung cô đã thanh toán kỳ trả góp đầu tiên, áo cưới và khách sạn cũng đã trả xong tiền đặt cọc, nhưng giờ đây không hoãn cả lại thì còn biết làm sao ? Cuộc hôn nhân này quả thật cô không đi tiếp được, dù cho toàn bộ người thân bạn bè sẽ thất vọng vô cùng, cô cũng chỉ biết cắn răng đối mặt với sự thất vọng đó mà thôi.

« Thật đáng giận mà ! Loại đàn ông này làm sao cứ để sống nhơn nhơn như vậy chứ ? » Chị tiếp viên trưởng giận dữ thốt, hai tay đều nắm chặt lại, các đốt ngón tay kêu lên răng rắc. « Em yên tâm, bọn chị nhất định sẽ trả thù cho em. Về sau em không còn bay nữa, bọn chị sẽ giúp em cho tên kia một bài học nên thân ! »

« Đúng thế, đừng tưởng làm phó cơ trưởng là có thể không coi tiếp viên hàng không chúng ta ra gì ? Dám khinh thường chúng ta à ? Đừng mơ ! » Cơ trưởng cùng phó cơ trưởng chỉ cần lái phi cơ rồi đặt chế độ tự động là được. Tiếp viên hàng không lại phải phục vụ từng chi tiết yêu cầu nhỏ nhất của hành khách. Tiền lương hai bên đã vô cùng khác biệt thì chớ, mâu thuẫn đã không chỉ là chuyện một ngày hai ngày gần đây. Giờ lại thêm chuyện này xảy ra, mối oán thán được tích lũy lâu ngày cuối cùng cũng bùng nổ.

« Đã ăn vụng lại còn nhầm vào nữ sinh mới học đại học, thật mất mặt đàn ông chúng tôi mà ! » Ngay cả tiếp viên nam cũng không nhịn được, đối phương còn chưa đủ hai mươi tuổi mà cũng đã mon men nhào vào ăn vụng ! Thật sự vô cùng bất lương !

« Anh ta là loại người như thế, lần sau pha cà phê mình sẽ nhớ pha bằng bã cho anh ta ! » Cái gọi là bã cà phê của Chu Vân An, không phải là loại liếc mắt có thể nhận ra, không những khiến người uống nhìn mà không nghi ngờ gì cả, còn có thể khen ngon nữa là ! Lô Chí Phàm, anh cứ việc tiếp tục làm chức phó cơ trưởng của mình, nhưng tiếp viên hàng không chúng tôi sẽ dùng hết các tiểu xảo của mình để cho anh biết thế giới này vẫn còn chính nghĩa, vẫn còn công lý !

« Cảm ơn mọi người... Thật lòng cảm ơn... » Trong sự an ủi và động viên của đồng nghiệp, cuối cùng Liên Dật Linh cũng có thể nín khóc mỉm cười. Tuy cô đã mất đi tình yêu, nhưng vẫn có rất nhiều bạn tốt ở quanh cô vũ, quãng thời gian vừa qua quả thật cũng không thể coi là phí hoài được, cô đã kết được nhiều mối thiện duyên rồi.

Một cô gái làm việc luôn quyết đoán, giờ nhanh chóng quyết định lấy đau thương làm sức mạnh, ngoài việc dựa vào sự giúp đỡ của bạn bè, càng cần phải dùng chính sức của mình để đi đòi lại công lý !

Học viện Thanh Truyền, phòng hiệu trưởng.

Phó Lập Đường hiện giờ đang cảm thấy vô cùng bất an. Anh không phải là sinh viên bị thầy hiệu trưởng gọi lên gặp, mà anh chính là hiệu trưởng, giờ đang đợi người tới gặp. Nhưng người đó không phải người bình thường, mà là tình địch của em gái anh. Không đúng, phải gọi là người bị em gái anh hại, nói đúng hơn nữa, là em gái anh đã cướp chồng chưa cưới của người ta !

Hôm qua có một vị tự xưng là Liên tiểu thư gọi điện cho anh. Lúc đầu anh thế nào cũng không chịu tin lời cô ta tố cáo, nhưng cô ta lại nói có ảnh chụp làm bằng chứng, do đó anh mới đồng ý hẹn gặp cô ta. Dù cho sự thật việc này ra sao, anh cũng phải dũng cảm đối mặt với nó.

Đúng hai giờ chiều, thư ký Liêu Đức Chính gọi điện vào phòng báo. « Hiệu trưởng, anh có khách, là một vị tên gọi Liên tiểu thư. »

« Mời cô ấy vào, cảm ơn cậu. » Phó Lập Đường kiêm chức hiệu trưởng của cả trường mẫu giáo Thanh Truyền, trường tiểu học quốc lập Thanh Truyền, trường phổ thông cơ sở Thanh Truyền và trường phổ thông trung học Thanh Truyền, nên có một thư ký giúp việc là lẽ đương nhiên. Thật ra anh còn đang muốn tuyển một vị trợ lý nữa, dẫn đầu hơn mấy ngàn học sinh đủ mọi lứa tuổi cùng hơn một trăm giáo viên, công việc này bắt đầu khiến anh cảm thấy quá sức rồi.

Cửa phòng mở, một cô gái mặc đồ đen, chân mang giày cao gót cũng màu đen bước vào. Dáng người cô ta cao ráo, tóc ngắn, khá là xinh đẹp, với một đôi mắt to trong suốt trắng đen rõ ràng. Cả người toát ra một vẻ đẹp nữ tính nhưng vẫn tự tin và tài hoa. Chiếc váy ngắn ôm sát người vừa dài tới cặp đùi thon dài khiến cho anh chợt phân tâm một chút, lập tức phải tự nhắc nhở mình hoàn hồn trở lại.

« Hiệu trưởng Phó, thật xin lỗi đã quấy rầy công việc của anh, nhưng chuyện này quả thật vô cùng quan trọng, mong anh bớt chút thời gian dành cho tôi. » Vừa bước vào, Dật Linh đã lướt mắt một vòng quanh căn phòng : khí phái nhưng không quá xa hoa, phóng khoáng nhưng không quá phô trương trưng bày, cũng như cảm giác mà vị chủ nhân của căn phòng này gây cho người đối diện : trong ánh mắt anh ta có một nét nghiêm nghị chính khí. Anh ta hẳn là một người biết đúng sai rõ ràng, không bao che cho người thân chứ ?

« Chào Liên tiểu thư, tôi cũng biết sự việc khá là nghiêm trọng. Mời cô ngồi đã ! » Trong văn phòng anh có bộ bàn ghế uống trà tiếp khách. Dù cho trong lòng có lo lắng hồi hộp tới đâu đi nữa, người tới vẫn là khách, Phó Lập Đường ngồi xuống rót một chén trà cho cô ta.

Ngồi xuống xong, Dật Linh cũng không động tới chén trà nóng mà trước tiên lấy ra gói ảnh chụp trong túi xách tay của mình. « Tôi nghĩ anh nhất định sẽ muốn biết sự thật. Dù sao lời nói gió bay, có bằng chứng vẫn hơn. Mời anh xem, đây chính là bằng chứng. »

Tấm ảnh hôm nọ cô đưa cho các đồng nghiệp xem, thật ra chỉ là một trong hàng trăm tấm mà bên thám tử điều tra tìm được mà thôi. Từng tấm từng tấm đều là một vết thương mà cô không hề muốn ngoáy sâu vào thêm nữa cũng như không muốn khoe ra ngoài. Nhưng vị Phó tiên sinh này hoàn toàn có tư cách biết toàn bộ sự thật, bởi theo thám tử điều tra, anh ta là người giám hộ của cô em gái Phó Quế Dung, không lẽ cha mẹ của họ đã ly hôn ?

Càng xem đồng ảnh đó, hai cánh lông mày của Phó Lập Đường càng nhíu chặt lại. Em gái anh mới mười chín tuổi, lại cùng một gã đàn ông trên ba mươi tuổi vào khách sạn, gã kia lại còn có một cô vợ chưa cưới. Từng vấn đề bung ra đều khiến anh đau đầu như búa bổ, lại càng đau lòng khôn xiết.

Anh buông mớ ảnh đó xuống bàn, thật sự không còn biết nói gì hơn. « Thật xin lỗi cô, là tôi đã thất bại trong việc dạy em gái. »

Một người chọn sự nghiệp giáo dục để sống, để thốt ra những lời này quả thật khó khăn vô cùng. Nhưng khoảnh khắc này, anh không thể không thừa nhận, anh đã thất bại, hoàn toàn.

« Tôi muốn gặp cha mẹ anh. » Cô khoanh tay trước ngực, cố ý tạo dáng vẻ nghiêm nghị nhưng khoan dung. Đôi anh trai em gái này cũng thật kỳ lạ, anh tên là Phó Lập Đường, âm đọc gần với phú lệ đường hoàng, em lại tên là Phó Quế Dung, âm đọc gần với phú quý vinh hoa, không lẽ cha mẹ họ chỉ có mong ước cho con cái giàu sang phú quý như thế sao ? (1)

« Cha mẹ chúng tôi đã qua đời từ mười năm trước. » Mười năm nay quyền huynh thế phụ, anh không chỉ tiếp nhận sự nghiệp phụ trách giáo dục của cả gia tộc, mà còn thay cha mẹ dạy dỗ em gái nên người. Anh nhìn cô bé thuận lợi tốt nghiệp trung học, còn nghĩ đơn giản là em gái mình lên đại học sẽ trở nên tự lập hơn, trưởng thành hơn. Nào giờ con bé lại sống một cách phóng túng như thế, làm những việc vô cùng hoang đường như thế, bảo làm sao anh không thất vọng tràn trề, khiến cha mẹ trên trời có linh thiêng cũng sẽ nhú mày trách móc cho được ?

Dật Linh ngăn người, trong đầu nảy lên ý muốn tự tát mình vài cái, tự nhiên cô lại chọc vào nỗi đau của người ta. Bên thám tử cũng không đề cập tới chuyện này, chẳng trách họ chỉ tìm ra tư liệu về Phó Lập Đường mà không có thông tin về cha mẹ họ. Sai thì phải nhận, cô lập tức nghiêng đầu xin lỗi. « Rất xin lỗi anh, tôi đã quá lời rồi. »

« Không sao. » Chuyện này so với chuyện em gái anh gây ra cho người ta thế nào được ? Chút quá lời đó chả đáng là bao.

« Cha mẹ anh đã qua đời, vậy anh có thể coi là trưởng bối trong nhà chứ ? »

« Có thể coi như vậy. » Dù là ở nhà hay ở trường học, anh đều đảm nhiệm vai trò làm chủ cả, cuộc sống cứ đều đều trôi qua như vậy khiến anh thật sự đã quên cái cảm giác có thể dựa vào người khác là như thế nào. Dù vậy... dù vậy việc anh cần làm nên vẫn cứ phải làm, không có thời gian âu sầu ảo não hay hoài nghi chính mình.

« Được, vậy anh lo chịu trách nhiệm đi. » Cô biết mình đang tỏ ra vô cùng xấu tính, là cô em gái làm sai, tại sao lại bắt người anh trai phải chịu trách nhiệm chứ ? Cho dù anh ta có là người giám hộ của cô bé kia đi nữa, trong thời đại này đến cha mẹ còn bỏ mặc không quan tâm tới con cái, nếu anh ta cứng đầu muốn phải tay ngó lơ, cô cũng làm gì có cách nào khác đâu.

Không ngờ anh ta lập tức đồng ý. « Tôi sẽ chịu trách nhiệm, vì đó quả thực là trách nhiệm của tôi. »

Nhìn anh ta đứng cảm gánh vác trách nhiệm như thế, lại khiến cô không biết nên trả lời ra sao, đột nhiên có cảm giác mình đang áp bức người khác một cách quá đà. Vị Phó tiên sinh này cũng thật không may, làm hiệu trưởng một học viện lớn đã phải gánh trách nhiệm vô cùng nặng nề rồi, giờ đến em gái gây chuyện cũng tới lượt anh ta đi thu dọn tàn cuộc, khiến cô không khỏi có chút thương cảm cho anh ta.

Hai người yên lặng một chút, Phó Lập Đường hít một hơi sâu rồi mới mở miệng hỏi. « Hai người kia làm sao lại đến với nhau vậy ? »

« Tôi cũng rất muốn biết điều đó. » Liên Dật Linh lập tức nghĩ ra một ý. « Chi bằng bốn người chúng ta hẹn nhau một bữa cơm rồi nói chuyện đi. »

« Như vậy không phải sẽ rất tàn nhẫn với cô sao ? » Anh thật khó mà tưởng tượng nổi cảnh cô ta sẽ đối mặt với chồng chưa cưới cùng với kẻ thứ ba như thế nào, bữa cơm này làm sao cô ta nuốt cho nổi ? Về kiên cường của vị Liên tiểu thư này quả thật khiến cho người khác đau lòng mà.

Cô ưỡn ngực, hất cằm lên. « Sẽ không đâu, tôi muốn mặt đối mặt với bọn họ để hỏi cho ra nhẽ, anh không phản đối đấy chứ ? »

« Tôi đồng ý. » Hai người kia hẳn là nên đối mặt mà thẳng thắn xin lỗi Liên tiểu thư này mới phải. Nếu em gái anh mà dám từ chối không cúi đầu nhận lỗi, anh sẽ tự tay dí đầu con bé xuống bắt nó làm thế.

« Tốt quá, để lâu chi bằng làm ngay, tối nay hẹn luôn anh thấy sao ? » Cô bắt đầu cảm thấy mình khổ tận cam lai, sau cơn mưa trời lại nắng. Phó tiên sinh rõ ràng có lương tâm hơn em gái mình rất nhiều, cảm giác bị tổn thương cùng tự ái sâu sắc trong lòng cô rõ ràng là được ve vuốt rất nhiều.

« Được, tôi nghĩ chuyện này không thể tránh được, thôi thì mau chóng giải quyết cho xong. »

« Địa điểm nhà hàng để tôi chọn, tôi sẽ báo cho anh sau. À phải rồi, đây là danh thiếp trước kia của tôi. Tôi đã từ chức rồi nhưng số điện thoại di động vẫn không đổi, nếu cần anh có thể liên lạc bất cứ lúc nào. » Cô rút trong túi ra một chiếc danh thiếp nhỏ, anh lại dùng hai tay kính cẩn tiếp nhận, hành động lễ phép đó khiến cho cô vô cùng sung sướng. Trời ạ, cảm giác được người khác tôn trọng thật là tốt biết bao !

Nhìn trên danh thiếp đề hàng chữ ‘Hãng hàng không Kinh Vũ’ cùng chức danh ‘tiếp viên hàng không’, Phó Lập Đường mới biết công việc khi trước của cô ta là gì, và cũng lập tức liên tưởng ngay đến một việc. « Cô là vì muốn kết hôn nên mới từ chức phải không ? »

« Đúng vậy, tôi thật là ngốc mà, đúng không ? » Cô chỉ biết nhếch mép cười khổ trả lời. Cô còn tưởng mục đích mình đề ra sắp đạt được tới nơi, ai dè sự đời thay đổi liên tục, giờ đây cô không còn dám trông chờ quá nhiều vào tương lai nữa, ngay cả kế hoạch được xếp đặt rõ ràng thế mà còn không tránh nổi sự thay đổi kia mà.

« Thật sự, thật sự là xin lỗi cô. » Bề ngoài cô ta nhìn có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng anh chỉ cần nghĩ cũng tưởng tượng ra, cảm giác bị phản bội quả thật không dễ chịu chút nào.

Nói xin lỗi làm gì chứ ? Có phải là anh ta làm cô bị tổn thương đâu. Chỉ tiếc là gã đàn ông cô yêu lại không có trách nhiệm như anh ta thôi. Cô thầm thở dài trong lòng, bỗng dưng cảm thấy vô cùng chua xót, phải cố lắm mới nén được không để nước mắt rơi. Hôm qua khóc trước mặt đồng nghiệp là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng cô rơi lệ. Hôm nay cô đang đứng trước mặt anh trai của tình địch kia mà, tại sao bỗng dưng lại có cảm giác muốn dờ dể hoàn toàn lớp vỏ tự bảo vệ của mình thế này kia chứ ?

« Bây giờ tôi được không ? »

« Được, tôi chờ điện thoại của cô. »

Cuộc đối thoại này không khác nào như một đôi tình nhân đang chuẩn bị hẹn hò với nhau, nhưng thật đáng tiếc, giữa bọn họ không phải mối quan hệ tốt đẹp như thế. Bữa tối nay chắc chắn sẽ lưu lại cho họ một ấn tượng vô cùng sâu đậm. Cô chỉ mong nó đánh dấu chấm hết cho những gì đã qua, và cũng chỉ mong nó đánh dấu cho một sự khởi đầu mới.

Chú thích :

(1) Phó Lập Đường , phiên âm Pinyin là [fù lì táng], phú lệ đường hoàng có phiên âm Pinyin cũng là [fù lì táng huáng], và để chỉ sự xa hoa tráng lệ lộng lẫy. Phó Quế Dung phiên âm Pinyin là [fù guì róng], phú quý vinh hoa lại được phiên âm Pinyin là [fù guì róng huá], nghĩa chính là chỉ sự giàu sang vinh hoa phú quý. Thường tên con cái là chỉ sự mong ước của cha mẹ với con cái. Ở đây Dật Linh ngạc nhiên là cha mẹ gì lại chỉ mong con cái giàu sang phú quý mà không mong gì như nhân nghĩa rồi có đức có tài vân vân.

lời của Lãnh Vân tỷ:

+ Tuy truyện chỉ có 10 chương, nhưng từng chương lại rất dài, nên Lãnh Vân mạn phép chia mỗi chương thành 2 phần, tóm lại là sẽ thành 20 lần post, mỗi lần nửa chương.

+ Lãnh Vân cũng nhắc lại, edit hoàn toàn vì sở thích cá nhân, mục đích là giới thiệu và chia sẻ kèm thỏa mãn hư vinh và luyện để không quên tiếng Việt. Do đó hi vọng mọi người tôn trọng việc đem đi nơi khác, ít nhất làm ơn báo cho LV một tiếng để tránh cảnh một ngày đẹp trời thấy ‘con đỡ đầu’ của mình lưu lạc nơi nào đó không tên không tuổi không quần không áo.

+ Như bản tính xấu xa thường ngày, LV sẽ câu hàng bằng một đoạn của phần tiếp theo:

“Đây không phải lần đầu tiên em có bạn trai chứ?” Dật Linh thật sự hoài nghi đây là mối tình đầu của con bé, khiến nó mới có thể vừa ngốc vừa thật thà như thế này.

Phó Quế Dung cười phá lên. “Còn lâu! Từ năm chín tuổi em đã có bạn trai rồi!”

2. Chương 1-2

« Sao em lại có thể tùy tiện tung lời đồn như thế hả ? Lại còn đem ảnh chụp khoe hết người này đến người khác nữa chứ ? » Bây giờ tối, vừa bước tới bàn ăn được đặt trước, Lô Chí Phàm vừa lớn tiếng giận dữ trách móc vợ chưa cưới. Hai ngày nay quả thật anh ta đã thành kẻ thù của toàn dân. Từ trên xuống dưới, khắp hãng hàng không Kinh Vũ đều đã lan truyền việc anh ta ra ngoài ăn vụng, khiến từ cơ trưởng tới nhân viên

vệ sinh đều dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn anh ta, bảo anh ta từ rày về sau làm người thế nào bây giờ ?

Liên Dật Linh cũng hoàn toàn không sợ hãi khi bị quát mắng, còn cười nói vô cùng ngọt ngào. « Anh cũng có thể phủ nhận mà, người trong ảnh không phải là anh chẳng hạn, có điều nếu thế thì là ai cơ chứ ? »

« Anh... Cho dù anh có sai thật, nhưng em cũng không cần ra tay độc ác với anh thế chứ ? » Lô Chí Phàm cũng tự biết mình đã sai, lập tức xuống nước.

« Tháng sau chúng ta dự định kết hôn, anh lại gây ra chuyện này, anh nói xem rốt cuộc trong chúng ta ai ác hơn ai ? » Từ lúc chuyện vỡ lở, cô còn chưa chính thức trở mặt với anh ta, thôi thì hôm nay gặp mặt cãi nhau luôn một thể. Dù sao sự cũng đến nước này rồi, cô còn gì để mất kia chứ ?

Lô Chí Phàm lập tức ghen hòng. Anh ta nhìn sang phát hiện ở bàn ăn đã có một người đàn ông ngồi sẵn, lập tức chuyển đề tài. « Anh là ai ? »

« Tôi họ Phó, Phó Quế Dung là em gái tôi. » Phó Lập Đường đứng dậy chìa tay tự giới thiệu, đồng thời quan sát gã đàn ông trước mặt. Rốt cuộc hắn ta có mị lực lớn tới cỡ nào mới có thể dụ dỗ Quế Dung hiền lành thiện lương nhà anh ? Cứ cho là đáng về mặt mũi cũng không tệ lắm, có thể coi là bảnh trai, nhưng chỉ thế thôi mà đủ sao ? Hắn ta hoàn toàn không có chút khí phách đàn ông nào. (Yề yề !)

« Ổ... » Lô Chí Phàm bắt đầu thấy không ổn. Vợ chưa cưới đã biết chuyện mình ăn vụng bên ngoài, anh trai của món ăn vụng ấy lại cũng đã ở đây, đừng bảo là con nhóc tiểu ma nữ mười chín tuổi kia cũng sẽ xuất hiện chứ ?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, có tiếng nũng nịu của Quế Dung truyền tới. « Anh hai, anh bảo em tới đây làm gì ? » Cô nhóc vừa nói xong lập tức trốn mắt nhìn những người còn lại. Ngoài anh trai cô, còn có bạn trai mới nhất của cô, thêm một cô ả nhìn là biết không phải để đối phó, không lẽ là bạn gái của anh hai ?

Toàn bộ nhân vật chính đã có mặt, Liên Dật Linh chủ động tự giới thiệu. « Phó tiểu thư, không biết em có biết chị không, chị là Liên Dật Linh, cũng là vợ chưa cưới của Lô Chí Phàm. »

« Hóa ra là thế... » Phó Quế Dung thở phào nhẹ nhõm, may mà chị ta không phải bạn gái của anh hai. Có điều chị ta dù gì cũng là vợ chưa cưới của bạn trai mình, tình huống này cũng có vẻ có chút bất thường nhỉ ?

« Mọi người ngồi xuống đã rồi nói chuyện cho rõ ràng. » Phó Lập Đường ra lệnh một tiếng, những người khác đều ngoan ngoãn nghe lời. Quả không hổ danh là hiệu trưởng a, giọng nói vô cùng bình thản nhưng vẫn chứa đựng một sự uy nghiêm khó cưỡng lại.

Phó Quế Dung ngồi xuống cạnh anh trai, vẻ mặt vô cùng nghi ngại nhìn sang Liên Dật Linh. Bà chị này khiến cho nàng có cảm giác bị uy hiếp quá chừng. Còn về phần Lô Chí Phàm, nàng cần có gì quan tâm cho mệt, dù gì đàn ông trên đời không thiếu.

Liên Dật Linh ngồi quan sát đánh giá tình địch, vẻ tươi trẻ xinh đẹp quả thật rất động lòng người, không phải gã đàn ông nào cũng chỉ thích hưởng cổ non sao ? Nếu nói thế, thân là phụ nữ thành thực như cô làm gì còn tương lai ? Một người con gái hai mươi chín tuổi như cô còn có thể có bao nhiêu lợi thế chứ ?

Trên bàn có thức ăn thức uống đủ cả, nhưng không một ai có tâm mà động đũa. Phó Lập Đường đặt câu hỏi đầu tiên. « Hai người quen nhau như thế nào ? »

« Kết bạn trên mạng. » Phó Quế Dung thật thà trả lời, không có chút ngập ngừng nào.

« Thật thế ư ? » Dật Linh trừng mắt nhìn chồng chưa cưới hỏi, à không, phải nói là chồng chưa cưới cũ. Cô thật không dám tin, cái kẻ này ba mươi hai tuổi đầu còn lên mạng chơi trò kết bạn. Rốt cuộc anh ta bao nhiêu tuổi hả ? Nói không chừng cũng chỉ có mười chín tuổi cũng nên !

Lô Chí Phàm cứng người lại gật đầu khẽ. Thân là phó cơ trưởng, anh ta cũng quen không ít mỹ nữ là hành khách hoặc tiếp viên hàng không đấy chứ, nhưng mà ai bảo vợ chưa cưới của anh ta vĩ đại tốt bụng thế, cơ sở ngầm đây rầy. Anh ta không có cơ hội nào tòm tem trong nội bộ cả, chỉ có thể giới ảo trên mạng mới có thể khiến anh ta phát huy khả năng tán gái của mình.

Phó Lập Đường quay sang Lô Chí Phàm hỏi. « Lô tiên sinh, anh đã nói với Quế Dung là anh có vợ chưa cưới rồi hay chưa ? »

« Có... chắc là có... » Lô Chí Phàm trả lời ngắc ngứ, không chắc lắm.

Phó Quế Dung lại sảng khoái thừa nhận tiếp. « Có mà, anh còn nói anh không thể hứa hẹn tương lai gì cho em vì anh sắp kết hôn rồi mà. »

Thật... thật là quá hoang đường mà ! Phó Lập Đường giận đến nổi suýt nữa hất cái bàn đi, anh quay sang em gái nghiêm giọng hỏi. « Nếu em đã biết như thế, tại sao lại còn dây dưa với loại đàn ông như thế ? Lại còn có quan hệ vợ chồng với anh ta nữa ? »

« Bởi vì anh ấy giống anh hai mà, đều ba mươi hai tuổi, hơn nữa anh ấy nhìn qua rất giống anh hai nha ! » Phó Quế Dung chớp chớp đôi lông mi vừa dài vừa đen, vẻ mặt ngây thơ vô tội như búp bê sứ, hoàn toàn không có cảm giác hối hận áy náy gì với việc mình làm.

Câu trả lời này hoàn toàn cô không đoán trước được. Liên Dật Linh trợn to mắt lướt từ người đàn ông này sang người đàn ông kia, hai người đều cao lớn thật, nhưng đường nét mặt mày hoàn toàn khác biệt, tới khi chất lại càng thêm khác nhau, cô nhóc con này không lẽ có vấn đề về thị giác ? « Xin hỏi một chút, hai người bọn họ giống nhau chỗ nào ? »

« Đáng người a. »

Ba người còn lại trên bàn suýt nữa ngã lăn ra khỏi ghế, không lẽ đây là logic kiểu mới về nhân chủng học sao ? Dật Linh là người đầu tiên hoàn hồn lại, tiếp tục hỏi. « Phó tiểu thư, em không phải là... bị hội chứng ‘yêu anh trai ruột’ chứ ? » (1)

« Ôi, thể hiện ra rõ như vậy sao ? » Phó Quế Dung khẽ cười vang, tiếng cười trong trẻo như chuông ngân, nhưng lại khiến người khác vô cùng hoảng loạn. Nhất là Phó Lập Đường, toàn thân bất chợt toát mồ hôi lạnh. Em gái anh thật sự bị chứng ‘yêu anh trai’ ư ? Sao bây giờ anh mới phát hiện ra ? Phát hiện rồi sau này anh biết làm sao đối mặt với con bé bây giờ ?

« Đây không phải lần đầu tiên em có bạn trai chứ ? » Liên Dật Linh thật sự ngỡ rằng đây là mối tình đầu của cô bé nên mới có thể ngốc nghếch thật thà như vậy.

Phó Quế Dung lại cười phá lên. « Làm gì có ? Chín tuổi em đã có bạn trai rồi. » Từ năm ba mẹ nàng qua đời, nàng liền cô đơn tịch mịch trong lòng tới giờ, chỉ có thể dùng những tên bạn trai đó giải khuây.

« Nếu em không ngại, có thể nói cho chị biết lần đầu tiên của em là lúc nào không ? » Dật Linh thật sự lo rằng cô gái này hoàn toàn không biết tự bảo vệ bản thân, nói không chừng không có ai dạy cho cô bé biết cách biện pháp tránh thai, nếu thế thì thật thảm !

« Mười lăm hay mười sáu tuổi gì đó, em quên rồi. Đối phương là gia sư của em, diễn ra ngay trong phòng em ! » Phó Quế Dung không thể nhớ rõ tình cảnh khi ấy, chỉ nhớ lúc đó anh hai nàng vô cùng bận rộn công tác, mà anh gia sư kia lại vô cùng dịu dàng ân cần khiến nàng khó mà cự tuyệt được.

« Liên tiểu thư, mong cô dừng việc hỏi đáp lại ở đây, đầu tôi bắt đầu đau rồi. » Nghe tới đây, đầu Phó Lập Đường đã chuẩn bị nổ tung. Vị gia sư em gái anh nhắc tới chính là do anh giới thiệu, là một nghiên cứu sinh đang học thạc sĩ, không ngờ hẳn ta dám gây ra chuyện này trong chính nhà của anh !

Liên Dật Linh vô cùng thông cảm với ngài hiệu trưởng đáng kính ngồi cạnh. Nói như thế, anh ta vốn luôn coi cô em gái bé bỏng của mình là một thiên thần trong sáng, ai ngờ cô em bé bỏng này lại lớn sớm như thế chứ, thậm chí thành một cao thủ chốn tình trường, không khỏi khiến người ta thán phục trong lòng.

« Ôi dào, người ta đã bị dính bầu đầu cơ chứ, lần nào cũng dùng ‘áo mưa’ hết mà, anh hai đừng lo ! » Phó Quế Dung vội vã thanh minh.

Lô Chí Phàm rốt cục cũng tìm thấy cơ hội xen miệng vào giữa ba người, lập tức gật đầu lia lịa. « Về điểm này tôi có thể làm chứng. Lần nào Quế Dung cũng rất kiên trì, không có ‘áo mưa’ cô ấy sẽ nhất quyết không lên giường với tôi. »

« Trời ạ, anh làm ơn nói ít đi vài câu không được à ! » Dật Linh trừng mắt nhìn gã chồng chưa cưới cũ của mình, anh ta không nói ai bảo anh ta câm đầu cơ chứ ? Bộ anh ta không thấy Phó hiệu trưởng nhìn như sắp ngất đến nơi rồi à ? Mà lại nói, nghe thấy những lời này của anh ta, cô cảm thấy mình hầu như không có cảm giác buồn bã ghen tị giận dữ gì cả, có lẽ cô không yêu anh ta như cô nghĩ chẳng ? (*gật lia lịa* yêu thế quái nào được kiểu đàn ông vô duyên thế này nhỉ?)

Không khí chung quanh bị ép xuống tới cực điểm, người bị đả kích nặng nhất cuối cùng lại là Phó Lập Đường. Anh thật không thể tha thứ cho bản thân, không biết dạy dỗ em gái để con bé biến thành tùy hứng, ngu xuẩn và làm bừa như thế này !

Vốn người bị hại ban đầu là Liên Dật Linh, giờ lại có cảm giác muốn vươn tay ra vỗ vỗ nhẹ vai anh ta an ủi, cha mẹ sinh con trời sinh tính, anh ta cũng bắt đắc dĩ mà thôi !

« Anh hai, anh sao thế ? » Phó Quế Dung ngạc nhiên hỏi, nhưng không ai trả lời nàng, anh hai nàng giờ đã cứng ngắt như pho tượng vậy.

« Phó tiểu thư, cho chị hỏi em một câu, em còn cần người đàn ông này nữa không ? Chị thì đã xác định là từ bỏ anh ta rồi. » Liên Dật Linh quả thật hy vọng cô gái trẻ này hiểu ra sớm sớm một chút, chơi dao sắc có ngày sẽ không những làm người khác bị thương mà chính mình cũng bị tổn thương.

« Chị không cần anh ta ? Tốt, tôi cũng chẳng cần, thật ra quen lâu ngày, tôi thấy anh ta chẳng giống anh hai tôi chút nào. » Phó Quế Dung không cần nghĩ nhiều, lập tức từ chối.

Ba người còn lại lập tức nhìn nhau cười phá lên, nhất là Lô Chí Phàm, đương không lại bị người tình bé nhỏ bỏ rơi, lại còn vì cái lý do nhầm nhứ này, quả thật là làm hấn cảm thấy tổn thương lòng tự tôn nha !

May mà em gái anh còn không đến mức cứng đầu khăng khăng, Phó Lập Đường lấy lại tinh thần, còn chưa quên việc quan trọng nhất tối nay. « Quế Dung, em mau xin lỗi Liên tiểu thư đi, những việc em làm khiến cô ấy rất đau lòng đó. »

« Nghiêm trọng đến vậy sao ? » Về mặt Phó Quế Dung vô cùng ngạc nhiên.

« Đúng thế, vô cùng nghiêm trọng. Nếu em không nhận lỗi với Liên tiểu thư, anh sẽ không coi em là em gái nữa. » Phó Lập Đường có thể miễn cưỡng chấp nhận việc em gái mình yêu đương nhặng nhít loạn xạ, nhưng không thể chấp nhận việc con bé không biết đúng sai, người như thế không đáng làm em gái anh.

« Ack... » Lời anh hai nói làm Quế Dung ngẩn người một lúc, lập tức thỏa hiệp xuôi theo. « Liên tiểu thư, thật xin lỗi, là em đã sai. »

« Chị nhận lời xin lỗi của em, hi vọng sau này em quý trọng bản thân hơn một chút. » Liên Dật Linh quả thật không thể giận cô bé này được, cô ta như thể đang sống trong thế giới của chính mình, tính cách và giá trị sống hoàn toàn không như người khác.

Phó Lập Đường đứng dậy, cúi người thật thấp xuống trước mặt Dật Linh. « Vô cùng, vô cùng xin lỗi cô, là tôi không biết dạy dỗ em gái khiến cô chịu khổ sở. Nếu tôi có thể làm bất cứ điều gì để bồi thường, mong cô cứ việc cho biết. Còn bây giờ nếu cô không phiền, tôi muốn đưa em gái về trước. » (Hê hê, anh nhớ lời anh nói đấy nhá, coi chừng hối hận)

« Anh hai, anh xin lỗi chị ta làm gì ? Là do chị ta bắt tài, bằng không đàn ông làm sao lại có thể ra ngoài ăn vụng như thế ? » Phó Quế Dung sẵn sàng cúi đầu xin lỗi bất kỳ ai, nhưng không thể nghĩ rằng anh hai mình có gì sai lầm cả, anh hai làm sao có thể tùy tiện cúi đầu xin lỗi người khác chứ ? Điều này căn bản là không thể.

Một câu nói thật độc, như ngàn vạn mũi tên đâm thẳng vào trái tim của Liên Dật Linh. Đúng thế, mặc cho trong lòng cô cảm phần tới đâu, cũng không thể phủ nhận sự thật đó. Nếu Lô Chí Phàm quả thật toàn tâm toàn ý với cô, sự thế sẽ không xảy ra như ngày hôm nay.

« Em đừng có nói linh tinh nữa, chính em làm sai còn dám nói như thế ? Nếu để cha mẹ trên trời biết được, thử hỏi họ sẽ đau lòng tới mức nào ? » Phó Lập Đường vừa nhắc tới cha mẹ quá cố, lập tức Quế Dung liền biến sắc, cắn môi dưới không nói câu nào.

Hai anh em này quả thật khác nhau một trời một vực, Phó Quế Dung tùy hứng làm bừa, Phó Lập Đường lại chính trực quyết đoán. Liên Dật Linh quả thật thâm cảm ơn anh ta, nếu không phải anh ta ‘quân pháp bất vị thân’ (phép vua không nề người thân), hôm nay lòng cô cũng khó mà bình ổn lại được.

« Thôi hai người về trước đi. Phó tiên sinh, hôm khác tôi sẽ tìm anh sau. »

Phó Lập Đường gật đầu khẽ chào, lập tức kéo tay em gái bỏ đi khỏi nhà hàng. Trên hiện trường chỉ còn lại hai kẻ từng là vợ chồng chưa cưới. Giờ họ nên làm cái gì đây, đập bàn cãi nhau, hay là rơi lệ đau thương ?

« Dật Linh, anh... anh... » Chí Phàm phải im lặng của nửa ngày, rốt cục tới lúc anh ta có thể mở miệng, lại không biết nói gì.

Nhìn anh ta không biết làm sao nói nên lời như một đứa học sinh cấp một làm chuyện xấu bị bắt gặp, trong lòng cô lại bình thản như không một cách kỳ lạ. Cảm tình vốn không thể miễn cưỡng, nếu trái tim anh ta không còn thuộc về cô, vậy thì mọi người cũng nên thuận đường mà giải tán cho xong.

« Căn hộ chúng ta cùng nhau mua, tôi quyết định để lại. Tôi sẽ nhờ luật sư xử lý, quyền tài sản thuộc về anh, chỉ cần trả lại tôi một nửa số tiền mua nhà là được. » Căn hộ đó là do cô tìm, cô quyết định mua, trang trí nội thất cũng là cô bàn với nhà thiết kế mà thành, nhưng hiện giờ, quả thật cô không muốn nhìn thấy nó nữa.

« Được. » Anh ta không có ý kiến gì. Vợ chưa cưới luôn thu xếp mọi thứ vô cùng chu đáo, anh ta đã quen cái gì cũng nghe theo cô, nhưng lại vẫn muốn lên hưởng thụ hương vị mới mẻ bên ngoài. Liệu có phải đây là ‘sướng quá hóa rờ’ không ?

« Về phần áo cưới và khách sạn đã đặt tôi sẽ thu xếp, còn thì mong anh dọn hết đồ đạc của tôi gửi qua bưu điện cho tôi. »

« Được. » Đây chính là Liên Dật Linh mà anh ta biết, rõ ràng đâu ra đấy, ngay cả chuyện chia tay cũng như vậy.

Bàn luận xong xuôi, cuối cùng cô lấy một cái hộp nhỏ trong túi xách ra. « Chiếc nhẫn này tôi cũng trả lại anh, vì nó khá đắt tiền. »

« Thật xin lỗi em. » Anh ta cầm lấy hộp nhẫn, rõ ràng nó nhẹ như không mà sao cảm giác trong lòng lại vô cùng nặng nề. Anh ta nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào đã qua, bỗng chốc trong lòng vô cùng chua xót.

Nếu hai người vẫn y theo kế hoạch kết hôn, anh ta có thể tưởng tượng thấy tương lai của mình sẽ vô cùng bình thản thuận lợi tiến tới, có một ngày anh ta sẽ được thăng chức làm cơ trưởng, đi làm về nhà có vợ hiền đảm đang lo toan trong nhà sáng sủa sạch sẽ, con cái cũng sẽ được dạy dỗ đến nơi đến chốn. Nhưng có lẽ chính trái tim anh ta còn chưa quyết định hẳn, vẫn thấy cuộc sống như thế vẫn còn quá xa vời, nên mới bắt giác làm ra những chuyện khó có thể tha thứ nổi như vậy.

« Từ hôm nay trở đi, anh đi đường anh, tôi sống cuộc sống của tôi, không ai liên quan đến ai nữa. »

« Được. » Anh ta gật đầu, từ giờ anh ta lại tự do, không có vợ chưa cưới, không có cô bồ nhỏ, cũng chỉ còn có chính bản thân mình, là tốt là xấu cũng phải chính mình gánh vác, âu cũng là lúc anh ta lớn lên rồi.

« Cám ơn anh đã từng cho tôi một giấc mộng đẹp. Chúc anh hạnh phúc. »

Cứ như vậy, Liên Dật Linh giã biệt với người đàn ông từng là chồng chưa cưới của cô, cũng là giã biệt với giấc mộng đẹp ba năm qua của cô. Hai người đã từng hứa hẹn với nhau sẽ đi du lịch thế giới, sẽ sinh con đẻ cái, sẽ cùng nhau gây dựng một mái ấm gia đình. Nhưng giờ đây, tất cả những lời hứa hẹn đó cũng đã bay đi theo gió, như chưa hề xảy ra, như chưa hề tồn tại, không còn chút dấu vết nào.

Khi cô ra tới quầy tính tiền, bất ngờ lại phát hiện ra Phó Lập Đường đã thanh toán tiền cho tất cả. Phong độ khí khái của anh ta khiến cô không khỏi kinh ngạc. Anh ta là từ hành tinh nào lạc loài xuống trái đất thế này, người đàn ông tốt đẹp hiếm hoi như thế sao vẫn còn chưa có cô gái nào nhào tới chụp túi lên đầu bắt cóc về nhà kia chứ ?

Gió đêm khẽ mơn man, lòng tin của Dật Linh vào đàn ông vốn tưởng như đã hoàn toàn sụp đổ, giờ lại bắt đầu âm ỉ cháy lên từ đồng tro tàn...

Chú thích:

(1) Nguyên văn là Luyến huynh tình kết : hội chứng yêu anh trai ruột (Brother complex), thường em gái quá đỗi gần gũi, thần tượng anh trai sẽ dẫn đến tình trạng có tính sở hữu với anh trai rất mạnh và luôn tìm bóng dáng anh trai trong những người yêu của mình, đỉnh cao nhất là sự loạn luân anh trai/em gái, thường gặp nhất trong các gia đình thiếu vắng cha hoặc/và mẹ. (wikipedia)

Vài lời

+ Có vẻ như mẫu đàn ông như Lô Chí Phàm tồn tại nhiều hơn là Phó Lập Đường nhỉ, cả nhà thấy sao? Lân Vân thì nghĩ Dật Linh vốn chưa bao giờ yêu Chí Phàm, chỉ là cô ta đã quen việc lên kế hoạch tuần tự cho cuộc đời của mình, Chí Phàm cũng chỉ là một phần trong kế hoạch đó mà thôi, cảm tình nếu có cũng chỉ là có chút chút thân thiết, không phải là tình yêu.

+ Xi poi nè, là lá la, từ chap sau sẽ vui vẻ hơn nhiều quyết định, sẽ vẫn y theo kế hoạch mà kết hôn!”

“Hả?” Anh không hiểu lắm, không phải cô ta vừa nói tối qua là không cần vị Lô tiên sinh kia nữa? Sự tới nước này cô ta tính moi đâu ra một vị chồng chưa cưới nữa đây? Mà sao tự dưng cô ta lại nhìn anh với dáng vẻ như sói đói nhìn cừ non, như thợ săn nhìn con mồi thế hả? Không lẽ... đừng bảo...

“Đúng thế, tôi muốn kết hôn với anh!”

...

“Anh đã bảo sẽ làm bất cứ điều gì để bồi thường cho tôi. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

3. Chương 2-1

Hôm sau, Liên Dật Linh lại một lần nữa bước vào học viện Thanh Truyền. Có điều lần này tâm trạng của cô hoàn toàn khác, ngay cả vẻ ngoài cũng thật sự không giống hôm qua chút nào. Hôm nay, cô mặc một bộ váy âu phục màu hồng điểm vài bông hoa nhỏ, đi đôi giày xăng đan màu vàng nhạt, đeo một bộ trang sức vô cùng trang nhã màu hồng nhạt, toàn bộ từ trên xuống dưới toát ra một sức sống mùa xuân vô cùng mạnh mẽ.

Trải qua một đêm thức trắng suy nghĩ, làn sương mù bao phủ trước mắt cô giờ đã tan biến hoàn toàn, nguy cơ hóa thành thời cơ. Cô phải nhanh chóng tóm lấy cơ hội này, nếu không nhất định cô sẽ hối hận.

Thư ký Liêu Đức Chính có chút sững sờ không nhận ra cô. Nữ thần áo đen hôm qua sao lại biến thành nữ thần mùa xuân thế này ? Có điều dĩ nhiên anh ta vẫn ngoan ngoãn gọi điện vào thông báo. « Hiệu trưởng, vị tiểu thư hôm qua lại muốn tìm anh. »

« Mời cô ấy vào. » Hai ngày hôm nay anh đã trải qua vô vàn sự kiện đáng sợ liên tục, khiến Phó Lập Đường tin tưởng khó mà có điều gì khiến anh bất ngờ hơn nữa, cơ mà anh vẫn không biết nên làm thế nào để bồi thường cho Liên tiểu thư. Đáng ra cô sắp trở thành một cô dâu hạnh phúc, sự việc tốt đẹp ấy lại bị em gái anh cư xử tùy tiện mà phá vỡ, những mất mát của cô ấy không phải chỉ tiền bạc là có thể bù đắp lại được.

Lần này, cửa phòng vừa mở, anh không khỏi há hốc ngạc nhiên. Liên tiểu thư vừa nhìn đã thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ thoải mái, khiến cho người đối diện cảm giác như một làn gió mùa xuân ấm áp phả vào mặt. Anh còn tưởng cô ấy sẽ mất ngủ, sẽ có vẻ mệt mỏi tiêu tụy, quả nhiên không hổ là một cô gái trưởng thành, kiên cường mạnh mẽ hơn em gái anh rất nhiều. Dĩ nhiên không phải không có khả năng là thật ra trong lòng cô ấy đang khóc than đi nữa thì cô ấy cũng vẫn không thích biểu lộ sự yếu ớt ra ngoài để tranh thủ sự đồng tình của người khác. Anh càng nghĩ càng thấy khổ tâm thay cho cô, nếu anh là vị Lô tiên sinh kia, tuyệt đối anh sẽ không buông tay cho cô đi như thế.

« Chào cô, Liên tiểu thư. Mời cô ngồi. » Anh rót một chén trà cho cô.

« Cảm ơn. » Liên Dật Linh ngồi xuống, uống một ngụm trà rồi tò mò hỏi. « Trà do chính anh pha ư ? »

« Vàng, mỗi ngày tôi đến văn phòng, việc đầu tiên chính là pha một ấm trà nóng. » Anh không có thói quen uống cà phê, mà thích uống trà như cha mình. Bộ ấm chén pha trà này cũng do cha anh để lại, mỗi lần dùng nó anh lại nhớ tới lúc cha còn sống, thường xuyên vừa pha trà cho hai cha con, vừa dạy anh những kiến thức về cách pha trà và thưởng thức trà.

« Uống ngon lắm. » Ấm áp ẩn chứa hương vị ngọt ngào thuần túy, không đặc quá cũng không nhạt quá, vừa đúng vị, mà cô chờ đợi không phải chính là điểm thật thà vừa đúng này hay sao ?

« Cám ơn cô. Không biết hiện giờ cô quyết định sẽ làm thế nào ? Nếu có điều gì tôi có thể làm để bồi thường bù đắp cho cô, xin cô cứ nói. » Sự thể xảy ra cho tới giờ, trong lòng anh cảm xúc mãnh liệt nhất ngoài sự thất vọng còn có cảm giác áy náy. Em gái anh khiến anh thất vọng, còn Liên tiểu thư khiến anh áy náy khôn nguôi. Mặc cho cô ấy đòi bồi thường là gì, anh sẽ hết sức cố gắng thực hiện.

Bingo, cô đang chờ chính là những lời này a ! Cô buông chén trà trong tay xuống, nhìn anh mỉm cười. « Tôi đã quyết định, sẽ y theo kế hoạch cũ mà kết hôn ! »

« Hả ? » Anh không hiểu lắm, tối qua không phải cô đã nói không cần tiếp tục với Lô tiên sinh kia nữa mà ? Đã tới nước này, cô định tìm một chú rể ở đâu ra kia chứ ? Còn nữa nha, tại làm sao mà cô cứ dùng ánh mắt như sói đói nhìn cừ non, như thợ săn nhìn con mồi mà chăm chú vào anh thế ? Không lẽ... ý cô là...

« Đúng thế, tôi muốn kết hôn với anh ! » Cô chỉ tay về phía anh, nở một nụ cười tươi tắn khiến cả gương mặt bừng sáng. « Anh đã bảo phải bồi thường tổn thất bù đắp mất mát cho tôi mà. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy ! » (Há há, chút anh rồi nhá, ai bảo phát biểu sớm quá làm chi... :D)

Cô không biết vì sao anh vẫn chưa bị cô gái nào khác cướp về nhà, nhưng cô tin vào trực giác của mình. Anh chính là đối tượng tốt nhất, có thể giúp cô kết hôn trước năm ba mươi tuổi, có thể đối diện với ba mẹ cùng bạn bè cô mà không vấn đề gì, có thể không cần hủy bỏ áo cưới và khách sạn, tất cả đều sẽ vẫn hoàn mỹ như cũ ! Tuy họ mới gặp nhau lần thứ ba, nhưng anh ta đã khiến cô có một loại cảm giác an toàn, còn có một sự hấp dẫn kỳ lạ nữa. Chuyện xảy ra tới giờ đã phủ định hoàn toàn mọi nguyên tắc từ trước tới nay của cô, chồng chưa cưới yêu nhau ba năm cũng không nhất định có thể tin cậy được. Cuộc sống luôn chứa đựng điều bất ngờ, nếu có thể phóng tay đánh cược một phen, không có gì tiếc nuối về sau là được.

« Nhưng mà... nhưng mà chúng ta mới quen nhau có vài ngày... » Lần đầu tiên trong đời bị con gái cầu hôn, trong lòng Phó Lập Đường hoảng hốt không khác gì một thiếu nữ trong trắng e lệ, tim đập mãnh liệt, nhiệt độ cơ thể tăng vọt, hai má còn có chút cảm giác nóng bừng. Bình tĩnh mà nói, Liên tiểu thư quả thật là một cô gái rất tốt, từ ngoại hình, khí chất tới tính cách đều khiến người khác không ngớt ngợi khen. Nhưng anh chưa hề có chút nào chuẩn bị về mặt tinh thần, hơn nữa hai người quen nhau chưa lâu, làm sao anh có thể tùy tiện đồng ý cô chứ ?

Sớm đoán được anh sẽ có cách phản đối, không vấn đề gì, cô đã chuẩn bị đầu vào đó cả mới tới chứ, lập tức đưa ra kiểu mẫu của người xưa. « Trước kia không phải mãi tới hôm cưới, cô dâu chú rể mới có thể nhìn thấy nhau sao, nếu họ có thể sống với nhau tới trăm tuổi bạc đầu, không lẽ chúng ta lại thua họ ? »

« Nhưng... nhưng vấn đề có phải là thắng hay thua đâu ? » Anh rất phục sự dũng cảm của cô, nhưng vẫn khó mà theo được.

« Anh có biết, em gái anh có hội chứng ‘yêu anh trai’ không hả ? »

« Trước đây thì không, giờ tôi mới biết. » Nói cũng thật đáng buồn, nếu không phải Liên tiểu thư sáng suốt nhìn ra, chỉ sợ cả đời anh vẫn không hề hay biết ấy chứ.

« Anh mà không mau chóng kết hôn, cả đời cô ấy sẽ vẫn mãi miết tìm bóng dáng anh trong đám đàn ông cho mà xem ! » Cô đã nhận ra, ông anh trai này vô cùng có tinh thần trách nhiệm, sẽ không ngồi yên mặc cho em gái đùa giỡn với cuộc đời như thế, sẽ rất thảm thiết nếu cô ấy không tìm thấy tình yêu đích thực của mình. Lý do này mà đưa ra đảm bảo thuyết phục anh ta dễ ợt.

« Cô nói cũng đúng. » Phó Lập Đường không thể không gật đầu, tính cách em gái anh quá ngây thơ, vốn không hề biết tự bảo vệ, nói không chừng con bé vẫn sẽ tiếp tục chơi trò tìm đàn ông lớn tuổi làm tình nhân, nhờ ra gặp phải kẻ xấu bụng dạ đen tối, nhờ bị bán đi hay bị bắt làm việc cho người ta, cha mẹ anh trên trời có linh thiêng cũng sẽ không cách nào chấp nhận nổi.

Càng nghĩ, anh lại càng cuống quýt và tự trách bản thân. Tất cả đều do anh không hiểu hết tâm lý của con gái, không biết làm cách nào chữa trị cái chứng quái quỷ này. Nếu có một người ‘chị dâu’ tốt, có lẽ sẽ tốt hơn cho Quế Dung chăng ? Dù sao phụ nữ mới là người hiểu tâm lý phụ nữ nhất, Liên tiểu thư nhìn qua cũng biết là một người thông minh, tinh tế, tuy có chút xúc động, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng quyết đoán. Có lẽ cái ý kiến điên khùng này cũng đáng suy xét kỹ xem sao.

« Anh cứ nhìn mà xem, trước mắt, người thích hợp nhất, có thể kết hôn với anh nhất ngoài tôi còn ai nữa đâu ? Tôi có sức khỏe tốt, đầu óc thông minh, gia đình trong sạch, cần thì biết làm việc nhà, đạo nghĩa quản lý tài chính trong gia đình tăng thu giảm chi cũng tốt, làm việc bảy năm tiết kiệm được ba trăm vạn tệ, trừ việc không biết làm nũng ra thì quả thật không có khuyết điểm nào, anh còn lo cái gì ? »

Liên Dật Linh vỗ ngực, dáng vẻ hoàn toàn tự tin ‘không phải tôi thì ai bằng’. Lần trước khi cô thi vào hãng hàng không làm tiếp viên hàng không cũng không tích cực tự đề cao mình tới thế. Hiện giờ mình đem toàn bộ bản thân, tự đề cử cho người chồng tương lai, việc hệ trọng cả đời dĩ nhiên phải dùng toàn bộ sức lực mà đi tranh thủ, nhưng nhờ ra anh ta từ chối thì cô biết làm sao bây giờ ? Không được, cô không nên nghĩ đến khả năng bị từ chối, cô phải có lòng tin, nhất quyết cô sẽ làm được !

Bài tự giới thiệu tràn giang đại hải của cô khiến anh rất đổ nguyệt nhiên, ngẩn ra một lúc mới đặt câu hỏi về một chi tiết trong đó. « Cô không biết làm nũng ? »

« Ô... đúng thế, chồng chưa cưới cũ của tôi có nói, anh ta ghét nhất việc tôi không biết làm nũng... » Nói tới đây, toàn bộ sự hùng hồn của cô bay đi đâu hết cả. Không thể không thừa nhận, bản thân cô hơi thiếu chút quyến rũ của nữ giới, không biết cách lùi một bước để tiến ba bước, trái phải đúng sai luôn luôn rõ ràng, khiến đàn ông khó tránh khỏi cảm thấy bị áp lực. Nhưng vấn đề là từ nhỏ cô đã sớm có tác phong và kỷ luật của một người điều hành : hết làm lớp trưởng tới làm trưởng phòng, cá tính vô cùng lý trí đã sớm định hình, bảo làm sao cô có thể làm nũng được cơ chứ ?

Nhìn đến vẻ mặt bi thương của cô, Phó Lập Đường bỗng có chút đau lòng thay. Anh còn nghĩ người phụ nữ nào cũng đều không nũng nịu, đây không phải đặc quyền của họ hay sao ? Còn có đám trẻ con học sinh trong trường cũng y hệt, cả gái lẫn trai đều thích làm nũng, anh đã sớm quen bị người khác không nể, vì dù sao anh cũng là hiệu trưởng, là người đứng đầu mấy ngôi trường liên a.

« Quế Dung rất thích làm nũng. » Anh không an ủi cô thế nào, chỉ có thể thốt ra một câu vô thưởng vô phạt.

Liên Dật Linh vừa nghe càng thêm uể oải, ngay cả cô bé kia cũng giỏi hơn cô điểm đó, cô còn có điểm nào có thể kiêu ngạo đây ? Nhưng ở thời điểm quan trọng này, cô vẫn không thể dập tắt uy phong của chính mình được. « Được rồi, lúc nào đó tôi sẽ tìm em ấy học vậy. Nhưng anh nói cho tôi cái đã, anh có định sẽ kết hôn sinh con để cái không đấy ? »

« Có, nhưng mà... » Số đối tượng người khác từng giới thiệu cho anh có thể dùng từ ‘hàng đồng’ để miêu tả, tiếc là em gái anh vẫn luôn không thích họ, chọn tới chọn lui rồi cuộc tới giờ anh vẫn chưa thể kết hôn. Nhưng nếu đối tượng là cô cựu tiếp viên hàng không này, dường như sẽ có cách để thu phục lòng của Quế Dung chăng ? Không biết vì sao, anh có lòng tin với Liên Dật Linh trong chuyện này, có thể là chính anh cũng đã bị thu phục rồi chăng ?

« Ít nhất, giờ tuổi tác anh không còn nhỏ nữa, nếu ai cũng như anh không nhanh chóng sinh vài đứa, về sau trường học của anh sẽ có ai đến học nữa chứ ? »

Cuộc tấn công trên mọi mặt trận như thế khiến anh không thể không bội phục, anh sợ nhất chính là không có học sinh tới trường. Quả thật nếu ai cũng không chịu sinh con cái, trường học của anh chỉ có nước đóng cửa. « Cô nói cũng đúng, có điều... »

« Anh muốn sinh mấy đứa, nói tôi nghe xem nào ? » Cô lôi một cuốn sổ từ trong túi ra, thêm một cây bút, sẵn sàng ghi chép như cảnh sát đang thẩm vấn vậy. (ack)

« Ô... hai ba đứa gì đó... » Anh sợ nhất là mình có vẻ quá dỗi tham lam, phụ nữ bây giờ hình như không thích sinh con cho lắm.

« Tôi cũng có ý nghĩ như thế, ít nhất hai đứa, nhiều nhất ba đứa, sinh đủ thì đi triệt sản, dĩ nhiên người triệt sản là anh, không phải là tôi. »

« Không thành vấn đề, tôi đồng ý. » Đàn ông triệt sản dễ dàng nhanh chóng hơn nữ giới rất nhiều, không cần nằm viện, ngay trong ngày có thể hồi phục về nhà, sao lại có thể để cho phái nữ chịu khổ sở chứ ? (Tốt bụng quá đi, anh này rất lý tưởng nha !)

Thật tốt quá, hai người có vẻ rất thích hợp nha ! Cô tiếp tục hỏi. « Anh có thói quen gì đặc biệt trong cuộc sống không ? »

« Ack... mười một giờ đi ngủ, sáng sáu giờ rời khỏi giường, thời gian rảnh có thể chạy bộ, không có sở thích nào không tốt, chỉ có thích lưu giữ sách vở và băng đĩa nhạc thôi. »

Sách vở với băng đĩa nhạc ? Liên Dật Linh rất ít khi mua mấy thứ vô dụng này, nhưng ít ra còn tốt hơn nhiều so với hút thuốc cờ bạc rượu chè, cứ để anh ta tiêu tiền thoải mái cũng không sao. Đàn ông mà, luôn có một đứa trẻ ẩn bên trong. « Có loại đồ ăn nào không thích ăn không ? » (đúng là cảnh sát thẩm vấn a =)))

Cơ bản mà nói anh không kiêng cử ăn uống gì cả, chỉ cần ăn no là được. « Tôi không thích đồ ăn quá dầu mỡ hay quá cay, còn thì không vấn đề gì. »

« Đã biết ! » Bước đầu quen biết đến đây là được rồi, dù sao về sau họ còn ới thời gian tìm hiểu tiếp. Cô cất cuốn sổ đi, đứng dậy thông thả nói. « Mai là thứ bảy, cuối tuần nghỉ, anh có rảnh không ? Chúng ta đi chụp ảnh cưới. » (Tác phong làm việc vô cùng nhanh nhẹn quyết đoán =))=)))

« Tôi cũng rảnh... mà khoan đã, cô vừa bảo gì cơ ? » Anh có nghe nhầm không ? Bọn họ đã phát triển tới mức đó khi nào vậy ?

« Đây là danh thiếp của cửa hàng áo cưới, anh không cần mang theo gì hết, chỉ cần vác người đến là được. Sáng mai bảy giờ tôi chờ anh ở bên ngoài cửa hàng nhé. » Cửa hàng áo cưới là do chính cô đi chọn, nhân viên chụp ảnh với hóa trang đều không biết mặt chú rể ra sao, nên thay đổi người giữa chừng cũng không cần ngại ngùng xấu hổ.

Theo thói quen anh nghiêm cẩn đứng lên dùng hai tay đỡ lấy tấm danh thiếp, nhưng đôi lông mày lại nhíu lại. « Như vậy có phải quá vội vã hay không ? »

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt có chút mê man của anh, dáng vẻ y như một vị triết gia ngộ đạo. « Tôi đã nghĩ kỹ rồi, trước giờ cuộc sống của tôi luôn tuân theo kế hoạch cụ thể, sự thật cho thấy kết quả cũng không hay ho gì cả. Thế nên từ giờ trở đi, tôi muốn làm một người tự do thích gì làm nấy ! Mạo hiểm một chút cũng không sao, không ăn ọt làm sao biết ọt cay ? »

Anh có thể hiểu sự biến chuyển trong lòng cô. Có đôi khi người định không bằng trời định, cũng như anh luôn mong em gái mình là một cô gái ngoan hiền đơn giản, kết quả là nhiều năm lo lắng dạy dỗ hoàn toàn không có ý nghĩa, nói đúng hơn là hoàn toàn hồng bét.

« Nhưng... tại sao lại là tôi ? » Anh vẫn chưa chấp nhận được việc mình có thể khiến một cô gái mê đắm tới mức nhảy tới cầu hôn.

« Bởi vì anh từng nói sẽ bồi thường cho tôi, bởi vì chúng ta rất hợp nhau, bởi vì điều kiện của anh tốt như thể tôi khó lòng tìm được ai khác tốt hơn. Mọi chi tiết về hôn lễ tôi đều đã tổ chức kế hoạch ổn thỏa, chỉ cần anh tới làm chú rể là được. » Có lẽ đã sắp tới ngưỡng cửa ba mươi tuổi, có lẽ là hormone nữ giới cần bạn đồng hành, có lẽ là nhân duyên trời đã định, tóm lại cô chỉ muốn kết hôn với anh ta mà thôi.

« Cảm ơn cô đã khen ngợi. » Trước tiên anh trả lời vô cùng lễ phép, sau đó là nhắc tới một vấn đề khác cũng vô cùng quan trọng. « Nhưng chúng ta chưa thử tìm hiểu yêu đương đã nhào vào kết hôn, làm sao biết chúng ta liệu có... ờ... cảm giác đó đó với nhau hay không ? »

Lúc anh thốt ra câu hỏi này, hai má có chút ửng hồng lên. Một gã đàn ông ba mươi hai tuổi đầu đáng ra không nên thận trọng như thế, nhưng kinh nghiệm yêu đương duy nhất của anh là từ hơn mười năm trước đây rồi. Từ khi cha mẹ anh qua đời, cuộc sống của anh chỉ có trách nhiệm và áp lực nặng nề, sớm đã quên cái gì là phong hoa tuyết nguyệt, lãng mạn tình tứ, nên dĩ nhiên sẽ có chút sợ hãi khi nói tới chuyện này.

Cô hoàn toàn đồng ý với ý tưởng của anh. Hai người tuy hoàn toàn hợp nhau trên mọi phương diện, nếu nhờ giữa họ không có ‘phản ứng’ với nhau thì sao, đem tâm hôn mà hai người đều lãnh cảm thì biết làm thế nào ?

« Vậy ta thử một chút xem sao là được. » Cô bước tới trước mặt anh, không nói thêm câu nào nhón chân hôn lên môi anh. Đây không phải cái hôn phớt nhẹ nhàng của thanh niên thiếu nữ mới lớn, mà là một cái hôn nồng nàn giữa đàn ông và đàn bà. Cô cũng chẳng muốn lúc nào cũng phải ngọt ngào chủ động muốn hôn đàn ông. Nếu anh ta trúng tuyển làm chồng cô, lần này phải làm cho anh ta nghiện, từ nay về sau muốn ngừng cũng khó ! (Ha ha ha, càng lúc càng phục chị í !)

Phó Lập Đường như bị ếm bùa, toàn thân cứng đờ không thể động cựa, mãi tới khi cô tiến sâu vào khoang miệng anh mới bắt đầu phản ứng. Đây là một cảm giác không thể kiểm soát được, như thể cô ấn đúng vào một cái nút nào đó trong lòng anh, khiến toàn bộ nghi ngại trong lòng đều bị ném tới ngoài vũ trụ. Hai tay anh bắt giắc ôm lấy bờ vai cô, khát khao mong mỗi cô tiếp tục, mà cô cũng thể theo nguyện vọng của anh, không ngừng triển miên hôn mạnh, mãi tới khi cả hai người đều hết dưỡng khí không nén nổi hỗn hển thở dốc.

Khi anh phát hiện ra cô đang run rẩy, lập tức anh nén không được choàng tay ôm chặt lấy cô. Hẳn là ẩn dưới bề ngoài bình tĩnh thần nhiên của cô, chứa đựng một trái tim bất an lo lắng chẳng ? Bị chồng chưa cưới phản bội chưa bao lâu, cô không biết đã phải gom góp bao nhiêu sự dưng cảm mới có thể đi hôn một người đàn ông vừa mới quen biết chưa bao lâu, thậm chí đưa ra một tràng thao thao thuyết phục người kia kết hôn với mình. Thật ra điều này quả thật không dễ dàng chút nào. (Đúng là chỉ anh mới hiểu nàng... *chống cảm mơ màng*)

« Anh... có cảm giác chứ ? » Đầu gối cô nhũn ra cả rồi, anh làm ơn đừng có bảo không có cảm giác. Cô không muốn đề nghị anh ra mà ngẫu nhiên ngay trong văn phòng của anh đâu, cô chưa dưng cảm tới mức đó. (Thật sự là rất phục suy nghĩ của chị í mà =)))

« Có... » Anh không thể phủ nhận mình đã hoàn toàn bị rung động. Đây không phải nụ hôn đầu tiên của anh, nhưng là cái hôn nồng nàn nhất anh từng có. Trừ việc đó ra, trong lòng anh ấy vậy lại nổi lên một tình cảm gần như là thương cảm với cô, ngay cả anh cũng không hiểu vì sao.

Câu trả lời này khiến cô dĩ nhiên là hài lòng. Nếu thế hẳn sẽ không có vấn đề gì. « Vậy hẹn gặp anh ngày mai, không gặp không về ! »

Ánh mắt anh không rời đôi môi hồng hồng mềm mại, với nụ cười mê người của cô, khiến anh hoàn toàn quên việc định từ chối tiếp. Anh chỉ biết ngốc nghếch đứng tại chỗ nhìn cô rời đi. Mãi tới khi cánh cửa văn phòng khép lại, anh mới giật mình nhận ra một việc... Hình như anh vừa tự đem nửa cuộc đời còn lại của mình ‘gả bán’ ra ngoài...

Sáng hôm sau đúng bảy giờ, Phó Lập Đường đã tới cửa hàng áo cưới, loay quanh ở cửa tiền lùi không xong, thật không hiểu tại sao mình lại tới nữa. Cứ nghĩ tới Liên tiểu thư sẽ chờ đợi anh cả buổi, anh lại không thể mặc kệ, tâm trạng này chỉ là vì áy náy hay còn có điều gì khác, hiện giờ anh cũng không rõ lắm nữa rồi.

Cho dù cô nói có lý, hai người vừa hợp nhau vừa lại có ‘cảm giác’ với nhau. Nhưng sự việc phát triển dường như quá nhanh, hoàn toàn nhảy cóc qua giai đoạn yêu đương tìm hiểu mà trực tiếp bước vào cuộc sống hôn nhân, liệu có thể thành công ư ?

Vừa thấy anh, Liên Dật Linh liền bước tới chào. « Chào anh, anh thật đúng giờ. »

« Chào cô, cô chờ lâu chưa ? » Nụ cười của cô quả như ngọn gió mùa xuân tươi mát, hay là anh đến chính vì điều này ?

« Không sao, tôi cũng vừa tới. » Thật ra đêm qua cô không ngủ được, sáu giờ sáng đã mò tới đây. Trái tim cô gái sắp kết hôn quả thật có ngàn điều phức tạp.

« Ack... trước giờ tôi chưa từng chụp ảnh cưới. » Thật là một câu vô nghĩa, anh đã kết hôn bao giờ đâu.

« Anh yên tâm, có người chụp ảnh và người tạo hình sẽ hướng dẫn chúng ta. Lễ phục cũng đã chọn xong xuôi, hi vọng anh sẽ thích. Chờ chúng ta thay đồ xong xuôi là có thể khởi hành đi chụp ngoại cảnh. »

Chụp ngoại cảnh ? Anh thật sự hoàn toàn không có khái niệm gì với việc chụp ảnh cưới, hóa ra lại có chuyện như thế. « Nhưng mà... quả thật chúng ta nên làm như vậy sao ? »

« Anh với tôi đều là người trưởng thành cả rồi. Hôm nay anh tới chứng tỏ anh đã có quyết định trong lòng rồi, không phải sao ? » Đừng nói anh ta tới để từ chối cô nhé. Anh ta không tàn nhẫn thế chứ ?

Nhìn ánh mắt chờ đợi của cô, anh muốn từ chối lại không cách nào mở miệng, muốn nói lại thôi. Cuối cùng anh lại thấy mình thốt ra một câu đến bản thân cũng ngạc nhiên. « Tôi... tôi đã nghĩ kỹ. Hôm qua cô nói quả thật cũng có lý. Tôi đồng ý thử xem sao, hi vọng cô sẽ không bị thất vọng. »

Vừa nói xong những lời đáng kinh ngạc này, bỗng dưng nỗi lo lắng trong lòng anh lập tức tan thành mây khói. Hóa ra trong lòng anh cũng vốn dĩ muốn làm như thế rồi, nhưng sự thể tới quá đột ngột khiến anh sợ hãi, lại rất cố chấp không chịu buông tha anh.

« Cám ơn anh, vô cùng cám ơn anh ! » Anh trả lời khiến suýt nữa cô phát khóc, vội vã cúi đầu nói lời biết ơn.

Anh vươn tay nâng vai cô dậy. « Cô không cần khách sáo thế. »

« Tôi... tôi rất vui... » Cô ngẩng đầu, cố chớp mắt át đi những giọt lệ xúc động. Hôm nay là một ngày vui vẻ kia mà, cô không thể khóc được.

Phát hiện khóe mắt cô long lanh nước, anh vừa ngạc nhiên vừa đau lòng, nhin không được liền vươn tay ra khẽ vuốt nhẹ lên mặt cô. Cô có biết mình dịu dàng động lòng người tới mức nào không ? Cô bảo mình không biết làm nũng, nhưng lại bất tri bất giác khiến anh động lòng, có lẽ đây mới là nguyên nhân chính khiến anh đồng ý.

Anh chỉ vuốt ve khẽ khàng vài giây rồi lại buông tay. Hai người rõ ràng đã hôn nhau nồng nàn là thế, nhưng giờ vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Cả hai đều có thể được coi là những người trưởng thành có lý trí vững vàng, lại có một quyết định mang tính cảm tính như thế, nói không chừng ẩn bên trong bọn họ đều có một sự nổi loạn ngầm cũng nên.

« Người tạo hình đang chờ, chúng ta đi thay quần áo đã ! »

« Được. »

Vào bên trong cửa hàng áo cưới, bọn họ mỗi người bị một nhân viên hướng dẫn lôi đi, trải qua một phen khéo tay trang điểm phục sức, nhanh chóng hóa thành dáng vẻ nên có của cô dâu chú rể, vừa trang trọng, vừa thuần khiết, vừa đầy vẻ vui mừng hạnh phúc. Khi bọn họ ra khỏi phòng thay đồ nhìn thấy nhau, chỉ một thoáng hai người cũng sững sờ.

« Anh mặc bộ vest màu trắng này trông... rất đẹp trai. »

« Cám ơn, em cũng vậy... rất xinh đẹp. »

Còn muốn khen ngợi nhiều hơn nhưng đều giữ lại trong lòng, thật ra bọn họ ai cũng ngạc nhiên mát mắt đến không ngờ, nhưng lại không tìm thấy từ nào tốt hơn. Ai bảo họ mới quen nhau mới có vài ngày chứ, còn chưa quen ngọt ngào với nhau.

« Đi thôi. » Thợ chụp ảnh cùng trợ lý đều đã lên xe, quay ra thúc giục đôi vợ chồng sắp cưới chỉ lo liếc mắt đưa tình này. Đều sắp kết hôn đến nơi, hẳn là đã nhìn thấy nhau trong bộ dạng này nhiều rồi mới phải ?

Xe chạy tới thánh địa chụp ảnh cưới : Dương Minh Sơn (1), bao gồm có ao Lân Thủy, đường mòn Thất Tinh Sơn, công viên Đại Truân Sơn, đều là những địa điểm có bối cảnh tuyệt vời. Dân chúng chung quanh sớm quen với việc có cô dâu chú rể tới chụp cảnh, mà ở đó cũng không chỉ có đám người bọn họ.

Chỉ một lúc sau, Phó Lập Đường có thể hoàn toàn hiểu rõ, chụp ảnh cưới là một hoạt động yêu cầu có ý chí sắt thép vô cùng. Mặc cho ánh mặt trời chói chang khó mà mở to mắt, mặc cho gió núi thổi bay các đạo cụ, ai cũng vẫn kiên trì để có được những tấm ảnh đẹp.

« Hai người đừng có thẹn thùng thế chứ. Chú rể mau ôm lấy cô dâu chặt một chút nào, thoải mái một chút ! »

Giai nhân trong lòng khiến Phó Lập Đường có chút luống cuống tay chân, nhưng dưới sự giục giã của thợ chụp ảnh, anh cũng không thể không dứt bỏ sự rụt rè của mình. Thế là dưới tán cây, trong gió mát, hai người cùng nhau bày ra đủ loại tư thế thân mật (mà không bị kiểm duyệt). Vốn đây là những chuyện thuộc loại giữa hai người yêu nhau, không những hai người tận hưởng với nhau mà lại còn phải diễn cho người khác xem, chụp ảnh, giữa họ bỗng có một sợi dây tình cảm kỳ diệu, không có chút nào miễn cưỡng...

« Nếu em cảm thấy không thoải mái, nhất định phải cho tôi biết. » Anh ôm lấy vòng eo thon của cô, hết nhắc bổng cô lên lại ôm ngang cô vào lòng, quả thật rất sợ lỡ tay làm cô gãy vỡ. Cô quả thật là một người con gái thon thả, mảnh mai, lại rất thơm mát, rất mềm mại... rất quyến rũ...

« Tôi không sao. » Hai tay anh rất mạnh mẽ, ôm có lực, nâng có sức, cô hoàn toàn không sợ ngã chút nào, lại có một chút cảm giác nói không nên lời, rằng cô thật sự có lòng tin vào anh.

Đường như có một dòng điện chợt lóe chợt hiện giữa họ khiến ánh mắt họ đuổi theo nhau, lại dường như trốn tránh, không cần ngôn ngữ cũng có thể hiểu biết lẫn nhau. Cái gọi là ‘cảm tình’ quả nhiên thật là huyền ảo, nói tới là tới, mạnh mẽ tới mức khiến người ta khó mà bỏ qua.

Chụp xong cảnh nói, mọi người lại tranh thủ cảnh hoàng hôn mà chạy tới vịnh Bạch Sa (2), để chụp thêm vài cảnh đẹp bên bờ biển. Mắt thấy không khí giữa cặp đôi kia cũng vô cùng tốt đẹp, thợ chụp ảnh cũng vô cùng hài lòng. « Tôi chụp thấy rất có cảm giác của mối tình đầu. Cho hỏi tôi có thể phóng vài tấm trưng bày ở ngoài cửa hàng được không ? »

« Dĩ nhiên, đây là niềm hân hạnh của chúng tôi. » Phó Lập Đường trả lời thay vợ... Khoan đã... anh đã coi Liên tiểu thư thành vợ mình rồi sao ? Làm sao lại có thể trả lời tự nhiên như thế ? Thợ chụp ảnh với thợ hóa trang quả nhiên là nhà ảo thuật mà, tất cả hẳn là do bọn họ thôi miên anh ! (Hic, con cừu lọt vào bẫy sói chẳng ? Mà ai là sói ai là cừu thía ? :D)

Nhìn Phó Lập Đường không biết đang nghĩ gì tới mức xuất thần, Liên Dật Linh liền ghé vào tai anh nói khẽ. « Chờ lát chụp xong, tối nay anh đi cùng tôi về nhà cha mẹ tôi ăn cơm nhé. »

« Hả ? » Cô ấy vừa nói gì cơ ? Anh lập tức giật mình tỉnh khỏi giấc mộng ban ngày, phát hiện thế giới hiện thực đang còn tồn tại.

« Con rể dĩ nhiên là phải ra mắt bố mẹ vợ rồi. Anh đừng lo, bố mẹ tôi đều là những người rất dễ chịu. » Cô vỗ vỗ vai anh, thoải mái an ủi.

Sau lưng Phó Lập Đường có một giọt mồ hôi lạnh từ từ chảy xuống. Kết hôn quả là không phải đơn giản như thế. Nhờ hai vị lão nhân gia nhà họ Liên không chịu gả con gái cho anh thì sao bây giờ ? Đàn ông đến khi kết hôn đều phải trải qua cửa này, nhưng anh chưa từng nghĩ là sẽ nhanh như vậy a ! Anh còn chưa có chuẩn bị tinh thần gì hết mà !!!

Chú thích :

(1) Dương Minh Sơn, hay tên đầy đủ là Công viên quốc gia hoặc Rừng quốc gia Dương Minh Sơn, thuộc huyện Song Bài, tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc, bên trong có rất nhiều loài cây được bảo hộ cấp I và II của Trung Quốc. Cảnh vật vô cùng đẹp đẽ, trên núi có mười vạn mẫu đất (1 mẫu = 3600m trồng hoa đỗ quỳen đỏ, được phong là Thiên hạ đệ nhất đỗ quỳen hồng).

(2) Vịnh Bạch Sa : tên một vịnh có bãi biển rất đẹp hình như ở gần Hồng Kông, nhưng có nhiều vị trí khác nhau đều được gọi là vịnh Bạch Sa thì phải, LV không rõ lắm.

Vài lời

+ Nhờ có sự dắt mũi dụ dỗ của Linh tỷ tỷ mà Đường ca đã ngoan ngoãn chui đầu vào rọ =))=))

+ Phần sau: gặp cha mẹ vợ và đám cưới, hí hí...

+ Xì poi nà: Bất giác anh ngẩn người choáng váng nhìn cô, nụ cười của cô quả thật vô cùng đẹp, vô cùng sáng lạng, khiến tim anh cũng rộn rã nảy lên, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt.

“Xin lỗi, cho tôi thử lại lần nữa được không?”

“Hà?”

Cô còn đang sững sờ, anh đã hôn lên đôi môi màu hoa đào của cô, hai tay quấn chặt quanh vòng eo thon. Lần này không có thợ chụp ảnh ra lệnh, không có người tạo hình hướng dẫn, là anh tự lòng muốn thế.

4. Chương 2-2

Nghe nói con gái muốn dẫn đối tượng kết hôn về nhà, lại không phải vị chồng chưa cưới ban đầu, vợ chồng nhà họ Liên thiếu chút nữa thì lên cơn đau tim cấp tính, mà kể cả họ không bao giờ bị bệnh tim cũng sẽ sớm lên cơn đau tim cho mà xem !

Liên Chấn Chương và Tiêu Nhã Tâm sinh được ba cô con gái, cô cả và cô hai đều đã sớm lấy chồng sinh con, chỉ còn có cô út Liên Dật Linh vẫn còn độc thân. Từ nhỏ cô đã rất có cá tính riêng, tự lập tự chủ trên mọi phương diện, khiến hai người làm cha mẹ cũng vô cùng an lòng. Nào ngờ lại có sự việc đột biến thế này, khiến cả hai vô cùng choáng váng.

Bảy giờ tối hôm đó, Liên Dật Linh mở cánh cổng lớn nhà mình, hô một câu chào người nhà. « Cha, mẹ, chúng con đã về ! »

« Ừm. » Liên Chấn Chương và Tiêu Nhã Tâm ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, cố ý hắng giọng một tiếng, làm ra vẻ vô cùng nghiêm trang nhưng lại không có việc gì quan trọng, có điều hai mắt đều mở to hết cỡ để nhìn xem rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào mới có thể khiến con gái mình quyết định đột ngột như thế.

Vừa vào cửa, Phó Lập Đường lập tức cúi gập thân mình đủ một góc vuông, thiếu điều muốn quỳ xuống dập đầu ra mắt. « Bác trai, bác gái, cháu chào hai bác. Thật có lỗi, hôm nay vội vã bất ngờ tới chơi nên cháu không chuẩn bị được quà ra mắt gì đặc biệt, mong hai bác thứ lỗi. » (Con rể ngoan đã ngoan !)

Chụp ảnh từ sáng tới tối rất mất thời gian, để không tới muộn, anh chỉ có thể mua tạp vài túi hoa quả trên đường mang tới. Chỉ có vài quả lê vài quả táo đã đòi cưới con gái người ta về nhà, chả có thành ý chút nào, khiến anh còn thấy xấu hổ nữa là.

« À... chào cậu, không cần khách sáo thế. » Liên Chấn Chương không ngờ là anh chàng này lại lễ phép ngoan ngoãn thế, vừa có vẻ hào hoa phong nhã, vừa không mất sự trang trọng có lễ, so với Lô Chí Phàm còn có khí chất đàn ông hơn mấy phần. Xem ra mắt nhìn người của con gái mình cũng không tệ.

Trên bàn cơm, bốn người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Vợ chồng nhà họ Liên dĩ nhiên là hỏi han cận kề cậu con rể tương lai, nào là gia cảnh, công việc, bằng cấp, sở thích. Cuối cùng họ đưa ra kết luận là vô cùng toàn vẹn vô cùng hoàn mỹ, quả thật khó mà tưởng tượng nổi một người đàn ông hàng xịn chất lượng cao như thế còn chưa có gia đình. Không lẽ cậu ta có bệnh kín không tiện nói với ai ? Chưa kể thời gian quen biết cũng là một vấn đề nha, rốt cục hai đứa nó quen nhau bao lâu rồi ?

« Hai con quen nhau từ lúc nào ? Thật sự đã muốn đi đến hôn nhân sao ? » Tiêu Nhã Tâm hỏi thẳng vào trọng tâm.

« Thật ra chúng con quen nhau đã lâu. Từ lúc con vừa vào hãng hàng không Kinh Vũ làm việc, anh ấy đã là khách hàng quen trên máy bay, sau đó chúng con trở thành bạn thân, gần đây mới quyết định tiến xa hơn. » Liên Dật Linh khẽ nắm lấy tay anh dưới gầm bàn, ý bảo anh nên phối hợp lời nói dối có ý tốt của cô.

Tay cô vô cùng bé bỏng, vô cùng mềm mại, khiến anh trong thoáng chốc quên phất mình định nói gì, chỉ có thể gật đầu hùa theo. « Vâng vâng, chính là như vậy ạ. »

Cô cảm thấy anh lật tay lại nắm lấy tay mình, hai cô cũng tim đập chân run mất một trận. Đáng ghét, cô có còn là một cô gái nhỏ e lệ thẹn thùng nữa đâu, mới nắm tay thôi thì đã sao. Có điều không hiểu sao cô vẫn nóng bừng cả người, nhất định anh ta cũng cảm thấy được.

Hai vợ chồng nhà họ Liên thấy đôi vợ chồng son này thật sự có vẻ ăn ý hợp nhau, cũng không giống người lạ mới quen, mà tràn ngập vẻ yêu đương mặn nồng. Thôi thì mình nhắm mắt mở mắt cũng được, chỉ cần con gái vui vẻ là tốt rồi.

Ăn tối xong xuôi, Liên Dật Linh tiễn Phó Lập Đường ra cửa, sóng vai anh đi tới chỗ đỗ xe. Cả hai người đều thâm hiểu trong lòng, đêm nay coi như đã được thông qua một cửa.

« Hôm nay anh thể hiện rất tốt. Cảm ơn anh. » Từ việc chụp ảnh cưới tới việc ra mắt người lớn trong nhà, anh ta đều thể hiện vô cùng xuất sắc chu toàn, vượt xa mong ước của cô.

« Tôi có thể hiểu, em không muốn làm cha mẹ thất vọng. Nhưng nếu lần này em đặt cược bị thua cả một đời, em không sợ hãi sao ? » Chỉ ở chung với gia đình cô có hai tiếng đồng hồ, anh đã nhận ra Liên Dật Linh ở nhà là một cô con gái khiến người lớn vô cùng yên tâm, việc hay việc dở đều tự mình gánh vác lấy không phiền tới ai. Cô gái này quả thật vô cùng kiên cường mạnh mẽ, có điều mọi người đều yên lòng về cô, nhưng lại có ai hiểu cho những nỗi khổ tâm trong lòng cô ấy chứ ?

« Tôi không sợ, cuộc đời chính là không thể tính toán trước được. Hơn nữa quan trọng nhất là hiện giờ tôi cảm thấy hết thấy đều vô cùng thoải mái. »

Anh lặng lẽ ngắm cô một lúc. « Em quả thật là một cô gái kỳ diệu. »

« Tôi cũng thấy thế nha ! » Trong quá khứ, ai cũng khen cô chân thành, khôn khéo, cẩn thận này nọ, cho tới giờ chưa có ai dùng hai chữ ‘kỳ diệu’ để nói về cô. Hai chữ này như thể ‘kỳ quái’, ‘quái đản’ gì đó, khiến cô nhin không được cười phá lên.

Anh bất giác choáng váng nhìn, nụ cười của cô hóa ra sáng lạng chói chang như thế, khiến trái tim anh theo đó mà nhảy tưng lên, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt.

« Xin lỗi, cho tôi thử lại lần nữa được không ? »

« Gì cơ ? » Cô còn đang sững sờ, anh đã hôn lên đôi môi như cánh hoa đào của cô, hai tay cũng vòng qua xiết chặt tấm lưng thon thả. Lần này không có thợ chụp ảnh ra lệnh, mà là bản thân anh muốn làm như thế.

Cô từ từ nhắm mắt lại, mặc anh tùy ý chủ động. Nếu lần nào cũng bắt cô chủ động, rất nhanh chóng cô sẽ hết sạch dũng khí dự trữ cho mà xem. Lần này, hãy để anh bổ sung năng lượng cho cô, mà đừng có nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, cô cần cảm giác nồng nhiệt, cảm giác sâu đậm thật nhiều cơ.

Dưới ngọn đèn đường, hai bóng người ôm nhau hôn nồng nàn hơn mười phút, hành động này vô cùng không phải của trẻ con nít ranh, người qua đường đi qua đi lại bàng quan họ không để ý cũng không biết bao nhiêu. Mãi tới khi một chú chó nào đó sủa một tràng xa xăm, anh mới tỉnh lại mà miễn cưỡng buông cô ra.

« Cảm ơn em. »

« Không có gì. »

Hai câu trò chuyện vô cùng khách sáo, nhưng lại ẩn chứa một luồng tình cảm dịu dàng vờn quanh, như thể họ vừa nếm được hương vị tình yêu, ngọt ngào êm ái, lại có một chút e lệ ngại ngùng.

Thấy áo anh có chút bị xô lệch, cô vươn tay sửa lại cho chỉnh tề. « Anh đi đường cẩn thận. » (Thích hình ảnh này...)

« Ừm, chúc em ngủ ngon. » Anh bắt đầu có cảm giác, họ thật sự sẽ kết hôn, thật sự sẽ thành vợ thành chồng.

Nhìn xe của anh dần dần rời đi rồi quay về nhà, cô thật sự không biết mình làm thế nào về được tới nơi, bước chân như đang bay bay, trong lòng ấm áp khôn cùng. Chỉ trong vài ngày, thế giới của cô đã hoàn toàn đảo lộn, từ chúc, chia tay chồng chưa cưới, quyết định cầu hôn và kết hôn với người khác, quả thực giống như trong mộng ảo vậy !

Thấy vẻ mặt con gái tươi cười mê mải, hai vợ chồng họ Liên dù có lo lắng trong lòng tới đâu cũng đành thỏa hiệp chấp nhận. Dù sao con gái lớn cũng khó mà giữ lại mãi, con cháu có phúc của con cháu a.

Hai tuần sau, hôn lễ được tổ chức ở một khách sạn rất nổi tiếng, với hai trăm bàn tiệc được chuẩn bị. Nguyên đám thầy trò của Học viện Thanh Truyền đã chiếm hơn nửa số đó, ngài hiệu trưởng đáng kính của họ cuối cùng cũng thành hôn, việc này so ra còn quan trọng hơn ngày kỷ niệm thành lập trường ấy chứ, làm sao mà vắng mặt được.

Đồng nghiệp cũ của Liên Dật Linh cũng tới tham gia. Mọi người nghe nói chú rể là người khác, dĩ nhiên là rất tò mò chạy tới ngắm xem vị chân nhân thần kỳ tới mức nào mà có thể chỉ trong một thời gian ngắn khiến Liên Dật Linh động lòng như thế, dùng đầu ngón chân cũng biết anh ta không phải người thường. Mà Lô Chí Phàm tuy không nhận được thiệp mời, cũng nhờ người đưa tiền mừng cưới tới coi như thể hiện một phần tấm lòng với người cũ.

Trước khi tiệc cưới bắt đầu, trong phòng cưới (cũng ở khách sạn), mọi người đang thay nhau chụp ảnh cùng cô dâu, không khí vô cùng náo nhiệt. Không ai nhắc lại chuyện cô dâu đã từng đính hôn với người khác, chuyện hôm qua cứ cất nó vào ngày hôm qua, hôm nay là dành cho nam nhân vật chính của hôm nay nha.

Phù dâu Chu Vân An tìm cơ hội rảnh rỗi bèn không nén nổi thì thầm hỏi. « Dật Linh, cậu thật sự quyết định muốn làm thế sao ? »

« Chứ không lẽ giờ này còn hủy bỏ hôn lễ ? Mọi người đều tới cả rồi. » Liên Dật Linh ngẩng bóng mình trong gương, vẻ mặt của cô vô cùng chắc chắn và hạnh phúc. Cô tin tưởng sự lựa chọn của mình là đúng, tuy rằng tốc độ tiến hành có vẻ hơi bị nhanh chóng quá, nhưng ai nói nhất định cứ phải y theo kế hoạch định sẵn chứ ? Nói không chừng hạnh phúc nằm ngay tại việc cô phá vỡ kế hoạch đó thôi.

« Phó tiên sinh thoát nhìn cũng là người tốt, nhưng hai người mới quen nhau chưa tới một tháng nha. » Chu Vân An vẫn không tin nổi loại sự việc này lại có thể xảy ra với bạn thân của mình. Liên Dật Linh là một người luôn y theo thời khóa biểu thời gian biểu định sẵn mà sống, mỗi khoản tiền đều phân chia thu chi rành mạch. Không hiểu thần kinh cô ấy có bị kích thích quá thành có vấn đề tới mức xúc động quá mà kết hôn nhanh chóng hay không ?

« Trước kia tớ lúc nào cũng lên kế hoạch chu đáo tỉ mỉ, kết quả không phải là chuốc lấy thất bại hay sao ? Cuộc đời cũng là một ván cược, hôm nay tớ quyết định đặt cược một phen. » Bất kể là thắng hay thua, cô sẽ không hối hận quyết định hôm nay. Yêu đương cần có sự xúc tác, kết hôn lại càng cần có xúc tác. Cứ quen nhau yêu nhau chán chê cuối cùng chả có kết quả gì, chỉ bằng có kết quả trước rồi hẵng yêu nhau, nói cho cùng đây cũng là một cách sống mà !

« Tớ thật khâm phục sự dũng cảm của cậu nha ! » Chu Vân An cười khổ. « Nhất định cậu phải thành công đấy, cho tớ còn có cơ hội học theo. »

« Duyên phận là do chính mình theo đuổi, hôm nay nếu cậu có thấy ai vừa mắt thì cũng đừng do dự, cứ thế mà tấn công đi thôi ! »

Chu Vân An nghe thấy liền sửng sốt, lời này mà cũng do Liên Dật Linh thốt ra hay sao ? Mọi người đều sẽ thay đổi theo thời gian, nhưng cô ấy không phải là thay đổi hơi quá nhiều chứ ?

Giờ lành đã tới, cô dâu chú rể xuất hiện trong tiếng nhạc rộn rã, mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Quả là một đôi thần tiên quyến lữ trời sinh, từ ngoại hình, khí chất tới dáng vẻ đều vô cùng xứng đôi, ai cũng không ngờ họ mới quen nhau hơn mười ngày, mà đều nghĩ thoát nhìn như thể họ đã bên nhau hơn mười năm.

Hôn lễ diễn ra vô cùng thuận lợi. Liên Dật Linh từ trước đã thu xếp đầy đủ chu đáo mọi thứ, với những việc cần lên kế hoạch thế này đúng là thế mạnh của cô, Lô Chí Phàm không cưới cô quả thật là quá tiếc. Có điều cũng không sao, Phó Lập Đường cũng vô cùng may mắn, cô tin tưởng mình có thể bình yên mà ‘nâng khăn sửa áo’ cho anh, khiến anh có thể tự hào về mình. Điểm khuyết duy nhất còn lại chính là cô em chồng dường như tới giờ vẫn đang giận dỗi, sao giờ này vẫn chưa thấy bóng cô bé đâu nhỉ ?

Tới khi cô dâu chú rể tới từng bàn chúc rượu, Phó Quế Dung cả người mặc đồ đen bỗng nhiên xuất hiện, khiến toàn bộ người tới dự giật mình, không hiểu cô gái này có chuyện gì. Nhìn vẻ mặt nàng cô đơn nào nề như vừa thất tình vậy...

« Anh hai, em chúc anh hạnh phúc. » Phó Quế Dung tiện tay cầm một chén rượu trên bàn cạnh đó lên, cũng không thèm quan tâm xem là chén của ai, đã bị uống dở hay chưa, tóm lại chỉ là tiện tay nhắc lên chúc rượu.

« Cuối cùng em cũng tới. » Phó Lập Đường với em gái đã chiến tranh lạnh được vài ngày. Con bé không chịu nói chuyện với anh, lại càng từ chối chấp nhận chuyện anh sẽ kết hôn.

Cảm thấy giữa hai anh em có chút kỳ lạ, Dật Linh liền mỉm cười nói xen vào. « Cô em chồng thân mến, cảm ơn em đã tới uống rượu mừng của anh chị. Về sau chúng ta sẽ là người một nhà, hi vọng sẽ chung sống vui vẻ. »

Phó Quế Dung phớt lờ chị dâu, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào anh trai. « Anh sẽ không hối hận chứ ? »

Nhìn vẻ mặt cố chấp của em gái, Phó Lập Đường hiểu ra anh phải làm cái gì đó. Thế là anh quay sang cúi xuống nói khẽ vào tai cô dâu của mình. « Giờ tôi có thể hôn em không ? »

Chuyện đó cũng phải hỏi sao ? Liên Dật Linh lập tức choàng tay qua vai chồng mình, chủ động dâng lên môi thơm, muốn hôn thế nào thì cứ việc hôn, anh không cần khách sáo nha !

Trước mắt hàng bao nhiêu người, nụ hôn kéo dài tới hơn mười phút, khiến toàn bộ người xem đều choáng váng sột sục. Không ngờ Phó hiệu trưởng lại nồng nhiệt nóng bỏng thế nha, ai bảo anh ta chỉ có hình tượng nghiêm túc khó gần chứ, phải nói là mãnh nam vừa chuẩn vừa xịn a !

Trong tiếng hoan hô vỗ tay ầm ầm, Phó Quế Dung len lén rời khỏi hội trường. Nàng còn nhớ trước đây từng nói sẽ làm cô dâu của anh hai, anh hai cũng đã đồng ý rồi, nhưng giờ, anh ấy đã quên hết sạch, vậy nàng còn cố giữ lại làm gì ? Buông tay thôi, buông hết cả thôi, nếu không nàng không có cách nào tiếp tục cả.

Phó Lập Đường không có thời gian nghĩ nhiều, anh còn bận đón nhận lời chúc mừng của mọi người. Do ảnh hưởng của nụ hôn nồng nhiệt hồi nãy, đám người lúc đầu còn e sợ ngại ngần vị hiệu trưởng cao quý này, giờ tất cả đều trở nên điên cuồng. Liên Dật Linh mỉm cười nhìn chồng mình trở thành tiêu điểm của đám cưới, cô thật vô cùng vui mừng khi thấy anh được hoan nghênh, nhưng tận đáy lòng cô vẫn đau đáu lo cho cô em chồng kia, không biết giờ này tâm trạng Quế Dung ra sao nhỉ ?

Bất kể là loại tình cảm lưu luyến nào, đã hết nghĩa là đã hết, cũng là cơ hội cho chuyện mới bắt đầu, hi vọng em chồng cô có thể hiểu được để nắm bắt cơ hội trong lúc này nha.

Đêm tân hôn, Phó Lập Đường hoàn toàn say xỉn không biết gì. Vốn tửu lượng anh cũng không tệ, nhưng đêm nay tất cả mọi người đều nhắm vào mình anh, anh cũng chẳng nhớ mình thật ra đã uống bao nhiêu chén, vì từ chén thứ hai mươi anh đã không đếm nổi nữa rồi. May mà đêm nay họ đã đặt phòng cưới ở ngay trong khách sạn, chỉ cần bắt thang máy đi thêm một đoạn là tới.

Dưới sự giúp đỡ của phù dâu phù rể, Dật Linh cuối cùng cũng dìu được chồng mình nằm vật xuống giường. « Cảm ơn hai người, thật vất vả cho hai bạn quá ! »

« Đừng khách sáo, mau nghỉ ngơi đi. » Phù dâu và phù rể đều rất có lương tâm, không có ý định nháo động phòng như thường lệ. Trước mắt chú rể giờ đã bất tỉnh nhân sự, muốn nháo cũng hẵn là chả có cách nào nháo cả.

Ra khỏi phòng, phù rể Liêu Đức Chính nhìn đồng hồ. « Cũng không còn sớm nữa, để tôi đưa cô về nhà. »

Phù dâu Chu Vân An bỗng thấy tim đập mạnh mẽ chút, lại nhớ tới lời cô dâu dặn trước đó. « Ổ... nếu anh không phiền thì nhờ anh vậy. »

Hai người bận rộn quay cuồng cả ngày, thật ra cũng chưa ăn gì nhiều, thế là trước tiên đi ăn bữa khuya cùng nhau, nhân tiện tâm sự tán gẫu, tìm hiểu lẫn nhau.

Trong phòng cưới, Dật Linh rút điện thoại ra gọi tới số di động của em chồng, không ngoài dự đoán là không ai nhấc máy, đường dây nhanh chóng chuyển sang hộp thư thoại tự động, vì thế cô đành để lại lời nhắn. « Quế Dung, là chị dâu của em đây. Dù em có đang ở đâu cũng phải tự lo cho bản thân cho tốt. Có việc gì thì lập tức gọi điện cho chị. Chị cũng như anh hai em, đều rất quan tâm đến em. »

Cô là một người vợ cố gắng làm hết trách nhiệm của mình, trong điện thoại đã lưu lại đủ hết các số máy có liên quan tới chồng cô : trường học, thư ký, số ở nhà, số của em chồng, số của hai vị quản gia. Buông máy xuống, cô quay sang nhìn chồng mình đang say giấc nồng trên giường. Đêm nay hẵn là không có việc trăng gió mây mưa kích thích mãnh liệt gì rồi, nhưng cô vẫn vô cùng hài lòng. Rốt cục họ đã kết hôn, chuyện tình giữa họ giờ mới bắt đầu nha.

Cô cẩn thận cởi bỏ áo khoác, giày và thắt lưng của anh, để anh mặc áo sơ mi và quần dài đi ngủ vậy. Cô đoán hẵn vị hiệu trưởng đáng kính này sẽ không thích ngủ trần đầu.

« Ông xã thân yêu, ngủ ngon ! »

Tắm xong xuôi, cô nằm xuống cạnh chồng, yên tâm nhắm mắt lại. Cô biết, khi cô tỉnh dậy sáng mai, hai người sẽ có một cuộc sống hoàn toàn mới.

Xì poi phần sau như thường lệ: “Từ nay về sau em phải gọi anh thế nào? Lập Đường? Anh yêu? Hay là ông xã?”

“Gọi bằng tên là được.” Anh ngừng lại một chút, rồi thử khê gọi cô. “Dật Linh.”

“Lập Đường.” Một cảm giác thật lạ, chỉ là gọi tên lẫn nhau, lại như thể hô một câu thần chú, biến anh thành của cô và cô thành của anh.

5. Chương 3-1

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào trong căn phòng. Liên Dật Linh ngái ngủ mở mắt ra, rồi kinh ngạc thấy chồng mình đang ngồi thu lu cạnh cô trên giường. Không biết anh ấy đã tỉnh từ lúc nào ?

Mà đã tỉnh sao chả lên tiếng gì cả thế chứ ? Dáng vẻ anh ta nửa ngồi nửa quỳ y chang người Nhật, vẻ mặt nghiêm trang khiến cô cùng cuống quýt ngồi dậy gật đầu chào. « Chào buổi sáng. »

Suýt nữa thì cô buột miệng chào ‘Ohaio’ (câu chào của người Nhật), thành một cảnh vô cùng kỳ cục. Nghe nói ở Nhật, người vợ luôn phải dậy sớm hơn so với chồng, lại còn phải trang điểm mặc đồ chỉnh tề sẵn sàng. Có điều cô lấy chồng người Đài Loan nha, không đến nỗi nghiêm khắc thế chứ ?

« Chào... chào em. » Phó Lập Đường còn đang như trong mộng, khó mà tin nổi mình đã kết hôn thật sự. Khi anh tỉnh lại, nhìn quanh nhận ra đây là phòng ở khách sạn, hơn nữa có một cô gái say giấc nồng bên cạnh, không khỏi càng lúc càng ngạc nhiên, thậm chí ngồi thu lu trên giường nhìn quanh. Dáng cô ngủ trong chiếc váy ngủ bằng lụa trắng, vừa hồn nhiên vừa gợi cảm, khiến anh có cảm giác như đang chiêm ngưỡng một kỳ quan thế giới, chỉ dám nhìn mà không dám chạm vào, trong ngực dồn nén vô số cảm xúc khó có thể miêu tả bằng lời. (Haizzzz, con sói bị quyến rũ rồi... hay là con cừu nhỉ ?)

« Tối qua anh uống hơi quá chén, có bị đau đầu không ? » Cô thấy vẻ mặt anh cũng không tới nỗi nào, nhưng nhìn lại có vẻ... ngây ngốc là sao ?

« Không sao. » Thường anh luôn ngủ rất say, ngủ đủ giấc là có thể hồi phục tinh thần. « Còn em, ngủ ngon không ? »

« Ừm, em không bị bệnh lạ giường, dễ thích ứng với hoàn cảnh mới, cũng là nhờ khóa huấn luyện tiếp viên ngày trước cả. » Về sau cô sẽ ngủ cùng phòng với anh, cô tin mình sẽ chóng quen thôi.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của cô khiến cho trong lòng anh cảm thấy vô cùng bình yên, thế là anh nói ra điều mà tối giờ vẫn khiến anh kinh ngạc.

« Từ hôm nay, chúng ta là vợ chồng rồi. »

« Là từ tối qua chứ ? » Cô nhắc chồng, tuy rằng hai người mới chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa. Mà dù mới chỉ trên danh nghĩa, cô cũng không ngại thử tự phát triển chút nào. Sau việc kết hôn, họ còn cả đời để từ từ bồi dưỡng tình cảm và tiến tới xa hơn.

« Ừ em nói đúng. » Cứ nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt giữa buổi tiệc hôm qua, bỗng dưng anh lại thấy ngượng ngùng vô cùng, về sau tới trường bảo anh làm sao đối mặt với cấp dưới và học sinh đây ?

Cô lặng yên ngắm anh, trông anh lúc này rất giống một cậu bé con, ba hồi bưng tỉnh hiểu ra cái gì đó, ba hồi lại vô đầu bứt tóc nhíu mày, quả thật là rất đáng yêu nha.

Phát hiện ánh mắt tò mò của vợ, anh khẽ đằng hắng trấn định lại tinh thần. « Thành hôn là một việc tốt với cả anh lẫn em, nếu em không phản đối, anh đề nghị chúng ta bắt đầu bằng việc tìm hiểu yêu đương trước, rồi hẵng tiến dần tới thành vợ chồng thực sự. »

« Vâng, em cũng nghĩ thế. » Cô gật đầu. « À em phải gọi anh thế nào bây giờ ? Lập Đường ? Anh yêu ? Hay là ông xã ? »

« Em gọi bằng tên là được rồi. » Anh dừng lại một chút, rồi khẽ gọi thử tên cô. « Dật Linh. »

« Lập Đường. » Cảm giác thật là lạ, chỉ là gọi tên nhau, nhưng lại như thể đọc một câu thần chú, biến cô thành của anh và biến anh thành của cô.

« Từ hôm nay mong anh/em chỉ bảo thêm. » Hai người gần như cùng lúc thốt lên câu này, rồi lại cùng nhau cười khẽ. Vậy là họ có thể bắt đầu nói chuyện yêu đương.

Nếu thời gian có thể đứng yên, giữ lại khoảnh khắc này thì thật tốt. Chuyện tình yêu thuở ban đầu vốn ngọt ngào êm ái. Tương lai không biết sẽ có những chuyện gì xảy ra, nhưng nếu muốn bên nhau tới lúc răng long đầu bạc thì vẫn phải cố gắng mà tiếp tục.

« Có điều trước mặt Quế Dung, chúng ta vẫn nên đóng giả như là một cặp vợ chồng son ân ái ái ái, vậy mới không khiến con bé nghi ngờ được. » Cứ nghĩ tới em gái là anh lại nhức cả đầu. Chỉ hi vọng sau khi anh kết hôn, em gái anh có thể chấp nhận sự thật mà quên đi những tình cảm sai trái đó, trở lại thành một thiếu nữ mười chín tuổi hoạt bát vui vẻ.

« Em hiểu, à mà không biết bây giờ Quế Dung thế nào ? Tối qua em có gọi di động cho con bé nhưng nó không trả lời. » Quế Dung có thể đang buồn vì anh hai bị chị dâu cướp mất, đối với một cô bé con vốn mất cả cha lẫn mẹ mà nói, hiện giờ sẽ càng cảm thấy cô đơn trong lòng.

« Xin lỗi em, trước đây là con bé khiến em đau lòng, giờ lại còn bắt em lo lắng cho nó, đều là lỗi của anh. » Anh gặp người cúi đầu thật sâu xuống, đầu gần chạm tới giường, càng lúc càng có dáng vẻ của một người Nhật nha.

Mới ngày đầu tiên thành vợ chồng, chồng cô đã nghiêm trang xin lỗi cô. Cuộc đời quả là có rất nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra, có gì theo kế hoạch mãi được kia chứ ? Dật Linh nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh, giọng dịu dàng như một thiên sứ xá tội cho người đời. « Lập Đường, từ giờ em là một nửa của anh. Niềm vui của anh chính là niềm vui của em, nỗi lo lắng của anh cũng chính là nỗi lo lắng của em. Anh đừng khách sáo như thế. »

Lời cô nói hoàn toàn chân thành. Dù mới quen không bao lâu, nhưng trong lòng cô đã hoàn toàn tin tưởng vào người đàn ông trước mặt. Trước đây cô chưa bao giờ tin tưởng Lô Chí Phàm như thế. Chứng tỏ tình cảm sâu đậm chưa chắc đã tỷ lệ thuận với thời gian quen nhau. Rốt cuộc cô cũng hiểu được điều đó.

« Cám ơn em. » Anh ngẩng đầu lên nhìn vợ mình, thật sự không biết nói sao để cám ơn sự dịu dàng an lành của cô. Khi anh chấp nhận lời cầu hôn của cô, liệu có phải vì anh đã sớm linh cảm được cô chính là người phụ nữ của đời anh ?

Sau đó, dĩ nhiên có những việc không cần đến kịch bản lời thoại mà cứ thế sẽ xảy ra. Hai người lại hôn nhau trong ánh nắng sớm, mặc cho tương lai có chuyện gì xảy ra, ít nhất ở mặt này họ cảm thấy rất hợp nhau, thế nên dĩ nhiên càng làm nhiều càng tốt a !

Đôi vợ chồng mới cưới vừa vào cửa, hai vị quản gia lập tức chào đón hân hoan. « Chúc mừng tiên sinh, chúc mừng phu nhân. » (Không thể để là ông chủ bà chủ vì thế sẽ già quá với tuổi hai người, nên LV để nguyên là tiên sinh và phu nhân, ss nào có cách gọi khác tốt hơn xin giúp LV với !)

Hai chú thím họ Thái đã phục vụ ở Phó gia hơn ba mươi năm, cũng là chứng kiến Phó Lập Đường trưởng thành. Toàn bộ trong nhà đều treo chữ Hỷ đỏ tươi tắn, trên mỗi bàn đều để một lọ hoa tươi, thể hiện tấm lòng chân thành của họ.

« Cám ơn. » Phó Lập Đường chưa quen với cách gọi mới này, từ giờ quả thật tất cả đều đã thay đổi.

« Chú Thái, thím Thái, chào hai vị, tôi là người mới tới trong gia đình, nên sẽ có rất nhiều điều cần học hỏi thêm. Rất mong được chú thím giúp đỡ chỉ dẫn sau này. » Liên Dật Linh vô cùng ân cần thăm hỏi hai vị quản gia đã có tuổi trước mặt. Cô không muốn coi họ là người làm công, mà muốn coi họ như người một nhà.

« Phu nhân đừng nói vậy ! Chúng tôi sẽ ngại lắm. » Hai vị quản gia cười tới híp cả đôi mắt lại. Phu nhân quả thật rất thân thiện, tuy kết hôn có chút vội vã, nhưng quả nhiên ánh mắt của tiên sinh không nhầm người, thật là may mắn a.

« Quế Dung đã về chưa ? » Phó Lập Đường nhìn quanh trong nhà, có vẻ như không có ai khác.

Không khí trở nên có chút nặng nề. Chú Thái lắc đầu. « Tiểu thư chưa về, cũng không gọi điện gì cả. »

« Chú thím và anh có biết chỗ nào cô ấy có thể tới không ? » Dật Linh đã nghĩ câu hỏi này hẳn phải có vài đáp án mới phải, nhưng ba người trước mặt lại ủ rũ lắc đầu. Sao lại thế, mọi người không phải vẫn sống chung dưới một mái nhà sao ? Cô bé Quế Dung này lại khó hiểu tới vậy kia à ?

« Sớm muộn gì nó cũng phải về nhà, tối nay nó mà không về, anh sẽ gọi điện báo tìm người mất tích vậy. » Phó Lập Đường có chút nản lòng, cô em gái này rốt cuộc muốn anh chăm lo tới lúc nào ? Hai anh em cách nhau tới mười ba tuổi, khiến cô không chỉ như em gái, mà còn như con gái của anh vậy, khổ thay, cô bé lại không chịu hiểu chuyện chút nào.

Liệt Dật Linh nghĩ giờ cũng chẳng có cách nào, đành chuyển sang chuyện khác. « Lập Đường, hôm nay là cuối tuần, hẳn là anh không phải đi làm chứ ? »

« Ừ... » Cuối tuần được nghỉ, thường thì anh không đi tập chạy cũng ngồi nhà đọc sách nghe nhạc. Nhưng giờ anh đã kết hôn, bỏ lại vợ một mình hẳn là không ổn lắm, chưa kể họ đã quyết định bắt đầu yêu đương tìm hiểu lẫn nhau.

« Vậy chúng ta đi thăm cha mẹ anh, được không ? »

Phó Lập Đường tròn tròn mắt nhìn cô, trong một chốc không biết nói gì. Anh còn nghĩ cô sẽ nói muốn đi dạo mát xem phim gì đó, hoàn toàn không ngờ ngay ngày đầu tiên sau đám cưới cô đã đưa ra đề nghị này. Đúng thế, hai người quả thật nên tới thăm và thông báo choc ha mẹ anh linh thiêng trên trời được biết về cuộc hôn nhân này. Nhưng anh có tài đức gì, lại có thể cưới được một người vợ tốt hiền thực thể này, chỉ mong anh sẽ không khiến cô thất vọng.

Về ngạc nhiên của chồng khiến cô cười khê. « Anh đã gặp cha mẹ em rồi còn gì, dĩ nhiên là em sẽ muốn gặp cha mẹ anh, để hi vọng họ sẽ chấp nhận đứa con dâu mới là em. »

« Cảm ơn em. Anh tin là trên trời họ sẽ rất vui khi có em là dâu. »

Nghe thế, chú thím Thái lập tức không cần người nhờ cậy, chủ động đi chuẩn bị hoa quả cùng một bó hoa tươi, còn thêm một túi bánh kẹo cưới. Lão gia và phu nhân quá cố nhất định sẽ rất vui mừng, hôm nay có con trai và con dâu cùng tới thăm họ, nói không chừng chả mấy chốc mà sẽ có thêm cháu nội nữa.

Thế là, mới về nhà một chốc, Phó Lập Đường và Liên Dật Linh lại khởi hành, mục đích là « Từ ân viên », nơi an nghỉ cuối cùng của rất nhiều người. Thế gian có sinh tử tuần hoàn, hôm qua vừa mới có hỷ sự, hôm nay lại đi tảo mộ, thật ra tất cả đều là một phần của cuộc sống, thăng trầm đều khó tránh khỏi, chỉ cầu mong có thể vui vẻ sống trong hiện tại.

Xe dừng ở bãi đỗ xe dưới hầm ngầm, Phó Lập Đường lập tức tranh việc xách đồ lễ, nhất quyết không cho vợ xách nặng, cô ấy đã tự nguyện tới đây đã là tốt lắm rồi. Trên đường đi, tay trái anh vô tình chạm vào tay phải cô, khiến một ý nghĩ nảy ra trong đầu. Anh vội chủ động cầm lấy tay cô, mà cô cũng không nói gì, để yên cho anh nắm tay.

Nắm tay, trong tiếng địa phương ở Đài Loan chính là để chỉ việc thành vợ thành chồng, quả thật vô cùng tốt đẹp.

Vào khu nhà thờ cúng, tìm thấy nhà từ đường để linh vị của gia tộc họ Phó, hai người liền xếp đặt đồ lễ, thắp hương cúng bái, nhắm mắt gửi lời cầu nguyện tới cha mẹ trên trời, báo cáo rằng hai người bọn họ đã thành hôn, hy vọng cha mẹ có linh thiêng mong hãy phù hộ cho cả gia đình được bình an, đồng thời mong họ sẽ phù hộ cho cặp vợ chồng mới cưới này, chúc phúc cho hai người.

Toàn bộ quá trình cúng bái diễn ra trong sự yên lặng thành kính. Liên Dật Linh ngược nhìn di ảnh của cha mẹ chồng, trong lòng bỗng như cảm thấy họ đang mỉm cười với cô.

Đúng lúc hai người chuẩn bị rời đi, bỗng một tiếng nói vô cùng kích động vang tới. « Ai cho chị tới đây ? »

Tiếng nói ấy chính là của Phó Quế Dung. Dáng vẻ nàng vô cùng giận dữ, hai má đỏ bừng, hai mắt tròn to, ngón tay chỉ thẳng vào người mà giờ nàng phải gọi là chị dâu.

Liên Dật Linh còn chưa trả lời, Phó Lập Đường liền nói thay. « Là anh đưa cô ấy tới ra mắt cha mẹ, vì bọn anh đã kết hôn. »

« Tôi mặc kệ, chị không được ở trong này, chị cút đi ! » Phó Quế Dung làm sao nghe vào tai cái lý do đúng đắn ấy, nàng chạy tới đẩy mạnh vào người Dật Linh, chỉ hận không thể lập tức khiến người đàn bà này biến mất, không cho chị ta cướp anh hai và cha mẹ nàng !

« Quế Dung, em thôi đi ! » Thấy vợ mình suýt nữa bị đẩy ngã, Phó Lập Đường chịu hết nổi, lập tức giang tay cho em gái mình một cái bạt tai. Tuy anh đánh không mạnh lắm, nhưng là anh tự tay đánh cô em gái thân yêu nhất của mình.

Phó Quế Dung sững cả người. Kể từ khi nàng có ký ức tới giờ, chưa bao giờ nàng bị ai đánh, ngay cả cha mẹ quá cố cũng chưa từng làm như thế. Chỉ một chốc, lập tức nước mắt nàng thì nhau thánh thót rơi xuống như trân châu, tâm trạng hờn dỗi bất bình cuộn trào trong lòng, nàng chỉ nghĩ giá như mình biến mất khỏi chỗ này.

« Quế Dung, em chờ đã ! » Thấy em chồng quay lưng bỏ chạy, người đuổi theo đầu tiên lại là Liên Dật Linh. Cô không thể để cho cô bé này chơi trò mất tích thêm lần nữa được, nhớ ra có chuyện thì sao ?

Phó Quế Dung vừa chạy ra khỏi cửa nhà từ đường đã bị Dật Linh tóm lấy tay kéo lại. Nàng lập tức quay mặt lại gào toáng lên. « Chị đừng có chạm vào tôi ! »

« Chúng ta cùng về nhà được không ? Đừng để cha mẹ trên trời lo lắng cho em chứ ? Nếu em không về, làm sao họ yên tâm an nghỉ được ? » Cha mẹ chồng nàng đều an nghỉ gần đây, chắc chắn họ sẽ nghe được lời bọn họ.

« Chị nghĩ chị là ai, chị có quyền gì mà ra lệnh cho tôi ? Đừng có giả vờ tốt bụng nữa ! Chị bị chồng chưa cưới bỏ rơi, lập tức chạy sang lợi dụng anh hai tôi giúp chị hoàn thành kế hoạch, còn không phải là chị sợ xấu mặt với người ngoài, sợ mình già không ai thèm ngó tới nữa sao ? Chị không có tư cách làm chị dâu của tôi, tôi vừa nhìn thấy mặt chị là thấy ghê tởm buồn nôn rồi ! » Phó Quế Dung cố vùng vẫy thoát khỏi tay của đối thủ, giờ phút này, trong lòng nàng, Liên Dật Linh chính là thủ phạm khiến nàng mất đi tất cả !

Liên Dật Linh run rẩy cả người. Hóa trong mắt cô em chồng, cô là loại đàn bà không biết liêm sỉ như thế. Mà đáng buồn hơn là cô không có cách nào giải thích biện hộ cho mình cả.

Phó Lập Đường đuổi kịp hai người, cũng nghe được những câu em gái mắng chửi vợ mình, khiến anh hạ quyết tâm cứng rắn. « Quế Dung, em đã mười chín tuổi rồi. Nếu em không muốn về nhà, vậy từ giờ anh với em đoạn tuyệt quan hệ anh em. Về sau em ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không quan tâm can thiệp, cũng không chịu trách nhiệm gì nữa hết. »

Quế Dung sững sờ, anh hai sẽ không tàn nhẫn với nàng tới thế chứ ?

« Anh chịu hết nổi chuyện em cố tình gây hấn rồi. Anh sẽ mời luật sư thu xếp, một phần tài sản vốn là của em sẽ đưa cho em. Từ nay về sau, nhà của anh sẽ không còn là nhà của em, chúng ta ai đi đường nấy ! »

Mấy chữ ‘ai đi đường nấy’ anh thốt ra một cách nặng nề, khiến Phó Quế Dung đến nước mắt cũng quên rơi. Nàng nào có cần tài sản gì đâu, nhưng giờ nếu ngay cả anh hai cũng bỏ rơi nàng, sau này nàng sẽ thật sự thành một đứa cô nhi, không ai quan tâm, không ai nhớ tới đúng không ? Nàng có bốc đồng tùy hứng tới đâu cũng hiểu rõ hơn ai khác, anh hai nhắc nhở nàng, mắng nàng, trách nàng đều là vì quan tâm, muốn tốt cho nàng mà thôi. Nếu không còn được nghe những lời trách mắng dài dòng đó, thế giới của nàng sẽ trở nên vô cùng câm lặng, vô cùng đáng sợ.

Thấy chồng giận lên thật sự vô cùng nghiêm khắc, khiến Liên Dật Linh cũng hoảng sợ theo. Hóa ra không phải anh ta không biết phát uy, mà là chưa có tình huống nào cho anh ta phát uy mà thôi. Mà giờ tình huống hiện tại rất nghiêm trọng nha, cô lập tức nhanh miệng khuyên bảo em chồng. « Quế Dung, em theo anh chị về nhà đi, ngàn vạn đừng căng thẳng với anh trai em nữa. »

Phó Quế Dung gật đầu. « Em... Em muốn về nhà. »

Phó Lập Đường vẫn không vì thế mà mềm lòng. Phòng cháy hơn chữa cháy, giờ anh phải nói cho rõ ràng quy củ trong nhà. « Nếu em về nhà, phải nghe lời anh. Đi chơi mười giờ tối phải về nhà, em muốn có bạn

traí thì cứ việc, nhưng không được gây ra chuyện thị phi như lần trước. Chờ em đủ hai mươi tuổi, anh sẽ đem toàn bộ phần tài sản thừa kế của em trả lại cho em, rồi cũng sẽ rút quyền làm người giám hộ. Tới lúc đó, em muốn học tiếp hay đi làm thì tùy, chính em phải tự quyết định cho cuộc đời của mình, anh sẽ không kiềm chế ép buộc em làm gì hết, trừ phi em cần anh góp ý. »

« Em biết rồi... » Anh hai xét cho cùng là chỉ muốn tốt cho nàng. Người khác chỉ nhìn thấy nàng xinh đẹp, tăng bốc đối xử với nàng như đại tiểu thư. Tình cảm chân thành hiếm hoi như thế, nàng làm sao dám buông tay ?

« Vậy chúng ta về nhà. » Phó Lập Đường một tay dắt vợ, một tay dắt em gái. Bờ vai anh thật rộng, thật vững chãi, để gánh vác rất nhiều trách nhiệm nặng nề.

Nhìn chồng mình nghiêm trang đi bên cạnh, Liên Dật Linh vẫn có chút khó tin vào mắt mình. Hóa ra đây mới thật sự người đàn ông làm chồng cô, rất biết cách dạy bảo đe dọa người khác, khả năng thuyết phục cũng quá ổn. Nhưng nhớ ra có ngày nào đó anh ta cũng sẽ đối xử với cô như thế thì biết làm sao ? Mà lại nói, tại sao hôm đó anh ta lại đồng ý khi cô cầu hôn anh ta nhỉ, rõ ràng anh ta có cách từ chối kia mà. Rốt cuộc là anh ta giả nai ăn thịt hổ, hay là sói đội lốt cừu ? Nguy rồi nguy rồi, có lẽ gì đi nữa cũng vô cùng nguy hiểm nha...

Xì poi phần tiếp: hãy xem chị dâu chinh phục em chồng ra sao nhé! “Chỉ thứ năm thôi đấy nhé!”

“Yên tâm đi, chị biết tối thứ sáu thế nào em cũng có hẹn, mà cuối tuần chị chỉ muốn ở bên anh hai em thôi, chị còn lâu mới rảnh tới mức ngày nào cũng hầu em!”

“Hứ~~” Hai cô gái cùng ngoảnh mặt đi, ngoài mặt có vẻ vô cùng khó chịu người kia, nhưng trong lòng không tránh khỏi có chút ăn ý. Vậy là một buổi hẹn hò giữa phụ nữ với nhau đã được quyết định.

6. Chương 3-2

Sáng thứ hai, Phó Lập Đường lại trở lại nhịp sống bình thường : sáng sáu giờ rời giường, bảy giờ đi làm, chín giờ tối về nhà, mười một giờ đi ngủ.

Liên Dật Linh cũng rất hài lòng với giờ giấc cố định như thế. Trước đây cô là một tiếp viên hàng không mẫn cán luôn phải đối phó với các múi giờ chênh lệch. Giờ đây có thể có một cuộc sống bình thường có quy luật, hiển nhiên là thoải mái hơn nhiều. Vấn đề duy nhất là cô đều có rất ít thời gian nhìn thấy chồng mình, anh ta ngày nào cũng làm hiệu trưởng ở trường hơn mười bốn tiếng, tới lúc về nhà thì tắm rửa ăn cơm thư giãn đọc sách rồi đi ngủ. Cứ thế bảo hai người phát triển tình cảm thế nào bây giờ ?

Sáu giờ tối, chú thím Thái đã chuẩn bị tốt cơm tối rồi đi về. Gia đình họ ở ngay gần đó, họ còn vội về nhà ăn cơm cùng con cháu chứ !

Mọi người đều vắng mặt, người duy nhất ngồi ăn cơm với Dật Linh cũng chỉ có cô em chồng. Cả căn nhà lớn chìm trong yên lặng, thì thoảng có tiếng bát đĩa leng keng chạm vào nhau. Quế Dung cố ăn nhanh để trốn về phòng mình, tuy nàng đã đáp ứng anh hai rằng sẽ thay đổi, nhưng nàng chưa hề đáp ứng là sẽ nói chuyện bình thường với chị dâu nha !

Không khí nặng nề khiến người trên bàn ăn cũng hoảng hốt. Cuối cùng Dật Linh nhin hết nỗi bèn tìm đề tài tán gẫu. « Quế Dung, bình thường em đi học những hôm nào ? »

Không ngoài sự dự đoán của cô, em chồng cô không thềm ừ hử lấy một tiếng. Dật Linh đành phải ra tuyệt chiêu. « Em mà không nói chuyện với chị, chị sẽ mách anh trai em là em bắt nạt chị, đẩy chị ngã, còn đánh chị nữa ! » (o_____O)

Thật là không gì độc ác hơn lòng dạ đàn bà ! Hừ, Quế Dung ngược mắt lên, rớt cục cũng mở miệng trả lời. « Thứ hai tới thứ tư tôi có lớp. »

Gì cơ, một tuần nghỉ bốn ngày ? Sinh viên gì sướng vậy, Dật Linh thầm thở dài trong lòng hâm mộ khôn xiết. « Em có bạn gái thân thiết nào không ? » Cô tin là bạn khác giới của em chồng cô đảm bảo nhiều như sao trên trời, nhưng con gái cũng phải có một vài cô bạn gái thân để còn tâm sự tí tê chuyện tình cảm chứ ?

« Đám con gái đều ghen tị với tôi, vì bạn trai chúng nó toàn muốn nhảy sang theo đuổi tôi mà thôi. » Phó Quế Dung thần nhiên nhún vai. Ai bảo nàng xinh đẹp, nhà lại có tiền có cửa, tiện tay ngoắc một cái là có cả đám con trai bầu lại như kiến, nên không có tình bạn chân thành cũng chẳng có gì lạ.

« Ra là thế. » Cuộc sống của một cô gái đẹp cũng không bằng phẳng nha, nam giới thì muốn theo đuổi, nữ giới thì muốn tránh cho xa. Nếu em chồng cô mà là nhân vật trong cổ tích, đảm bảo sẽ không khác gì công chúa Bạch Tuyết bị Hoàng hậu mẹ kế đuổi giết không tha cho xem. Không sao, cô thân là chị dâu, sẽ không vì thế mà tránh né cô em chồng này, cho dù nàng ta có đẹp thế chứ đẹp nữa cũng chẳng thay đổi được sự thật họ là chị dâu em chồng.

« Vậy thứ năm nếu em không có việc gì, chúng ta ra ngoài chơi được không ? »

« Đi đâu cơ ? » Phó Quế Dung có linh cảm không hay, bà chị dâu trên danh nghĩa này của nàng dường như có ý đồ xấu xa gì đó thì phải.

« Đi ăn cơm ngoài, đi dạo phố, đi hóng gió, tùy em thích đi đâu cũng được. Kể cả em có muốn tới chỗ cha mẹ thăm viếng, chị cũng sẽ đi cùng ! » Cứ nhớ tới chuyện xảy ra ở Từ Ân Viên hôm đó, Liên Dật Linh hoàn toàn có thể hiểu cảm giác của em chồng. Anh hai nàng bị người phụ nữ khác cướp mất, đương nhiên nàng sẽ muốn tới tìm cha mẹ than thở một phen. Thật ra, nàng cũng chỉ là một cô gái cô độc mà thôi.

Mỗi người trưởng thành, đều đã từng trải qua cái thuở hai mươi, trải qua cái cảm giác mờ mịt với tương lai, nghi ngờ chính bản thân mình. Vừa muốn chứng tỏ cá tính bản thân, lại muốn theo đuổi tình cảm chân thật, nhưng lại mơ hồ không biết tương lai sẽ thế nào, cái gì cũng mông lung khó xác định, khó tránh khỏi đa sầu đa cảm, thậm chí có thể làm những chuyện ngu xuẩn. Nhưng phải trải qua giai đoạn ấy, tài năng mới có thể trưởng thành trong sự tôi luyện trui rèn, và nếu trong quá trình ấy có một bàn tay lớn dịu dàng dìu dắt, hẳn sẽ là một món quà vô cùng đáng quý.

« Chỉ có tôi với chị sao ? » Phó Quế Dung buông bát đũa, chỉ tay vào người đối diện, vẻ mặt vô cùng khó tin.

« Anh hai em ngày nào cũng bận rộn đi làm như thế, có mỗi hai chúng ta không lẽ ngồi bẹp ở nhà tới lúc mốc xanh mốc đỏ mọc lên ? Ra ngoài hóng gió phơi nắng không tốt hơn sao ! Năm nay chị chưa được ra biển, mà gần đây thời tiết rất đẹp, chúng ta còn có thể xuống nước tắm biển nữa nha ! » Trước đây Dật Linh vô cùng chú trọng tới công việc, ngay cả những ngày được nghỉ cũng hí hoáy lên mạng bán hàng rao hàng. Giờ cô thật sự muốn bản thân được nghỉ ngơi thoải mái, làm những chuyện mà trước đây cảm thấy phí thời gian, bây giờ lại thấy thích thú.

Phó Quế Dung nheo nheo mắt lại như con mèo, nàng đảm bảo chị ả trước mặt có âm mưu gì đó. « Chị đừng mơ tưởng tôi sẽ coi chị là bạn ! »

« Chỉ là đi cùng nhau thôi mà, em nghĩ nhiều thế làm gì ? Chị biết lái xe, lại rất giỏi phương hướng tìm đường, coi như là làm lái xe chở em đi chơi đi. Chị còn có thể mời em ăn cơm, chế độ đãi ngộ tốt thế em tìm chỗ nào ra hả ? » Dật Linh lắc đầu tiếc thay cho cô gái trước mặt, trên đời những bữa cơm không phải tự tay trả tiền cũng không có nhiều đâu nha !

« Chỉ thứ năm thôi đấy ! » Phó Quế Dung có chút động lòng. Có những lúc nàng cũng không muốn hẹn hò yêu đương, lại không biết tìm ai để trò chuyện, cũng không có ai đi chơi với nàng, trong lòng quả thật có một khoảng trống rộng đang dần dần bao phủ...

« Yên tâm đi, chị biết tối thứ sáu thế nào em cũng có hẹn, mà cuối tuần thì chị chỉ muốn bám lấy anh hai em thôi. Chị có rảnh đâu mà ngày nào cũng đi với em được ! »

« Hứ ~ » Hai cô gái cùng hừ một tiếng rồi hẩy đầu quay đi, bề ngoài có vẻ không vừa mắt lẫn nhau, nhưng ẩn bên trong lại khá là ăn ý lẫn nhau. Vậy là cuộc hẹn giữa phái nữ với nhau cứ thế được ấn định !

Sáng thứ năm, sau khi tiễn chồng đi làm, Liên Dật Linh về phòng thay quần áo. Hôm nay đi chơi dĩ nhiên là cô nên hạ thấp phong thái của mình xuống một chút, không nên tranh giành nổi bật hơn cô em chồng,

dù gì mình cũng là chị dâu người ta.

Khi Dật Linh ra khỏi phòng, lập tức nhìn thấy Phó Quế Dung ngồi chờ ở phòng khách, trang phục kiêu diễm hơn cô cả trăm lần có dư. Quả nhiên là một cô em chồng khó chiều, may mà cô là một chị dâu đủ có lòng vị tha, dù sao cũng là phụ nữ đã có chồng rồi, chỉ cần làm nền cho cô bé là được.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, lập tức quay đi không nói câu nào, chị dâu lái xe chở em chồng ra khỏi nhà. Tới bãi biển vịnh Bạch Sa, khách du lịch không nhiều như cuối tuần ngày nghỉ, nên hai cô gái thỏa sức chụp ảnh, tắm biển, tắm nắng. Nữ giới mà, không chỉ thích chụp điện, cũng thích lưu lại hình ảnh xinh đẹp của mình. Liên Dật Linh đã chuẩn bị sẵn cả máy ảnh cả chân máy, chụp được rất nhiều cảnh đẹp. Phó Quế Dung khó lòng cưỡng lại sức quyến rũ của việc chụp ảnh, xét cho cùng nàng cũng rất muốn thưởng thức dáng vẻ xinh đẹp của mình a. (Chảnh !)

« Quế Dung, em có muốn bôi kem chống nắng không ? Tuy tháng chín rồi, nhưng cũng vẫn nên bôi cho chắc. » Cái túi xách của Dật Linh khá to, có thể nói cái gì cũng có. Cô vốn là người khá cẩn thận, đi đâu cũng phải chuẩn bị chu đáo mọi thứ, còn tìm hiểu trước bản đồ địa hình, nhà hàng nào ngon, cửa hàng nào rẻ, lên kế hoạch kỹ lưỡng để đi chơi cho thích. Xem ra chỉ có chuyện kết hôn với Phó Lập Đường là cô làm trong lúc xúc động, hoàn toàn không hợp với tính cách của mình, nhưng lại khiến cô vô cùng hài lòng.

Phó Quế Dung do dự một chút, rồi chìa tay ra cầm lấy lọ kem bôi da chống nắng trên tay chị dâu, vừa bôi lên tay, vừa rầu rĩ nói. « Thật ra anh hai tôi rất nhiều người theo đuổi, nhưng anh ấy vẫn lo tôi không thích, nên tới giờ vẫn chưa kết hôn. Tôi thật chả hiểu tại sao anh ấy lại đi coi trọng chị cơ chứ ? »

« Chắc tại chị có mị lực khó cưỡng nổi chẳng ! » Dật Linh lấy ra một cái gương con con soi mặt mình, đứng nha, hai má hồng hồng quyến rũ, tuy không bằng em chồng hào quang diễm lệ bắn ra tứ phía, nhưng cô vẫn là một thực nữ trải qua năm tháng rèn luyện, tự nhiên sẽ có vẻ tao nhã độc đáo của mình.

« Cho tôi xin, nhất định là chị dùng thủ đoạn xấu xa nào đó bắt anh ấy đồng ý thì có. » Phó Quế Dung rất hiểu anh hai mình. Tính cách, cách sống của anh ấy vô cùng nghiêm túc, là người không có khả năng kết hôn chóng vánh nhất trên toàn thế giới. Trừ phi bị người khác nắm lấy nhược điểm nào đó, may ra... mà không phải chị ả này lôi chuyện mình cướp chồng ả ra đòi anh ấy bồi thường chứ ?

« Em tưởng anh hai em không có khả năng chống cự lại chắc ? Có thể bắt anh ấy đồng ý là do chị có tài chứ bộ. » Cứ nghĩ tới lúc cầu hôn ấy, Dật Linh lại không nén nổi cười thầm. Đó là khoảnh khắc điên cuồng nhất từ trước tới nay trong đời cô, nhưng cũng là quyết định chính xác nhất trong đời.

Phó Quế Dung ngây người, bà chị này có trình độ chảnh cũng thật quá mức đi. « Chị luyện đến trình độ mặt dày như thế, quả thật cũng không dễ dàng. »

« Đâu có đâu có, em thích thì có thể học hỏi chị nha. » (Vâng, siêu chảnh ! Em chồng chảnh mà không bằng chị dâu thì thua rồi =)))

« Chị đừng đắc ý quá sớm, trong trường học cả giáo viên nữ lẫn sinh viên nữ, chỗ nào cũng có người thương thầm nhớ trộm anh hai tôi, nói không chừng ngày nào đó tôi sẽ có chị dâu mới cho xem. »

Điều này quả thật khiến người khác lo ngại, nhưng Dật Linh làm sao dễ dàng thể hiện ra mặt được, chỉ là nhướn mày lên hỏi. « Thật không đấy ? Trừ chị ra, còn ai khác dám làm chị dâu em nào ? Không sợ bị bà cô bên chồng ngược đãi sao ? »

« Tôi ngược đãi chị hồi nào ? » Phó Quế Dung quả thật sợ chị ta tố cáo bậy bạ với anh hai, thế thì nàng chết chắc.

« Ngược đãi tinh thần nha ! Em còn lôi chuyện có chị dâu mới ra dọa chị còn gì, có khi chị phải báo lại với anh hai em một chút. »

« Chị dám ! »

Kết quả... hai cô gái hơn kém nhau mười tuổi, lại đùa giỡn té nước hắt nước vô cùng khoái chí trên biển, dưới ánh mặt trời rực rỡ mùa thu, cả hai vẻ đẹp thanh xuân đều cùng nhau tỏa sáng rực rỡ.

Hành trình đi chơi biển kết thúc, hai người tới khu phố trung tâm khi bụng đã sớm rỗng rang lên tiếng vì đói. Dật Linh đã đặt sẵn một bàn ở một nhà hàng tự chọn của khách sạn, chỉ cần bốn, năm trăm tệ là có

hể ăn uống thoải mái. Hai cô gái vừa ăn buffet, vừa ngồi trêu chọc nói móc nhau, loại lạc thú này không phải ai cũng có thể hưởng thụ nha.

« Chờ ăn xong, chúng ta đi dạo phố đi, phải vận động một chút không thì sẽ béo phì mất. » Liên Dật Linh ăn uống no nê nhưng cũng không quên ý thức về nguy cơ cho những đường cong nữ tính. Phụ nữ mà, đến tuổi nào đó sẽ chú ý bảo vệ dáng người của mình, xét cho cùng việc tiêu hóa trao đổi chất không thể tốt như mười năm trước được. Thích ăn ngon không phải cái tội, chỉ cần ăn xong nhớ tiêu hao năng lượng thừa là ok.

« Chị định mua gì à ? » Phó Quế Dung trong lòng cảm thấy có mùi mua sắm hàng họ gì đây. Thật ra nàng cũng ít khi đi mua sắm này nọ, phần lớn là quà cáp lấy lòng của đám đàn ông cũng đủ.

« Chị muốn mua ít áo sơ mi, tắt với đồ lót cho anh hai em. Có mấy cái bị rách rồi mà anh ấy vẫn mặc. » Cô muốn dành chút thời gian sửa sang lại cái tủ quần áo của chồng mình, dùng máy tính lập ra danh sách chi tiết, xếp theo số lượng, màu sắc, kiểu dáng, cũ mới, ghi lại tất cả. Như thế sau này có thể dễ dàng biết khi nào cần bổ sung cái gì. (Hic, vợ hiền nha !!!)

« Chị đảm đang vậy sao ? » Phó Quế Dung tới giờ chưa từng nghĩ tới chuyện mua đồ cho anh hai như thế. Có lẽ anh trai cô cưới chị dâu này cũng có chỗ tốt, đàn ông có vợ chăm sóc luôn có vẻ viên mãn hạnh phúc, kiểu con gái bốc đồng như nàng, vốn không biết cái gì gọi là chăm sóc người khác.

« Chứ không chị sợ anh hai em thay lòng đổi dạ thì sao, chị là một cô gái từng bị chồng chưa cưới bỏ rơi nha, làm sao có thể quên bài học đó được. » Cô gái trưởng thành với thiếu nữ mới lớn, điểm khác nhau lớn nhất chính là sự từng trải. Trải qua không biết bao nhiêu kinh nghiệm cuộc đời, chúng sẽ hóa thành tri thức và kích thích sự thay đổi. Liên Dật Linh tuyệt đối sẽ không để lịch sử tái diễn nữa, cô đã quyết định sẽ cùng chồng tới khi đầu bạc răng long, do đó dĩ nhiên cô sẽ dùng toàn bộ tấm lòng của mình bảo đảm điều đó.

Phó Quế Dung bỗng nhiên hết muốn ăn tiếp, nàng im lặng một lúc rồi mới nói. « Xin lỗi chị, lần trước em làm vậy là có chút quá đáng. » (Có chút thôi ấy hả o____O)

« Đừng nói thế, chị còn phải cảm ơn em ấy chứ, giúp chị tránh khỏi một gã đàn ông không xứng đáng, lại còn vớ ngay được một người đàn ông đến em gái còn cảm thấy tuyệt vời. » Ha ha, thật sự là như một giấc mơ, một câu chuyện hài vậy !

« Lời này của chị hình như có gai nha, chị đang khoe khoang với em đó hả ? » Nàng biết rõ trong lòng, anh hai chính là thần tượng lớn nhất, mặc cho đám đàn ông theo đuổi nàng có ân cần chiều chuộng tới đâu, mặc cho nàng mãi mê tìm kiếm bóng dáng tương tự thế nào, vĩnh viễn không ai có thể thay thế anh hai nàng. Ấy vậy anh hai lại bị một bà chị ất ơ bị mình đánh bại nhào vào cướp mất, không phải quá chọc ngoáy nàng sao ?

« Chứ sao, em nhìn coi, em vừa trẻ vừa xinh đẹp, chị thắng em được có mỗi một chuyện, là được làm chị dâu của em thôi mà ? »

« Chị biết thế là tốt ! » Phó Quế Dung không thể không phục chị dâu mình, chị ấy khéo ăn khéo nói, ý chí kiên cường, hành động quyết đoán, có lẽ vì thế anh trai nàng mới cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy chị ấy. Một người không thể chỉ trông chờ vào vẻ quyến rũ bề ngoài, tuổi thanh xuân rồi cũng sẽ có ngày đi mất, mười năm sau liệu nàng còn có điểm nào quyến rũ chẳng ? Có lẽ tới lúc nàng nên xem lại vấn đề này rồi.

Cứ như thế, buổi hẹn giữa con gái với nhau trôi qua trong tiếng nói cười vui vẻ, cái gì cũng có thể tán phét, cái gì cũng có thể nói linh tinh, nói cái gì cũng được, chỉ cần có sự tương tác giữa hai người, bởi vì đó là phương pháp tốt nhất để kéo ngắn khoảng cách giữa người với người, chị dâu em chồng cứ thế mà dần dần xích lại gần nhau.

Tối thứ sáu, Phó Lập Đường hiếm hoi mới có một hôm về sớm ăn cơm nhà. Ngồi trên bàn ăn, anh phát hiện ra mình đã bị coi như tàng hình từ lúc nào. Hai cô gái trước mặt không ngớt trò chuyện hào hứng, nào là cửa hàng bách hóa nhà kia có khuyến mại giảm giá, nào là hôm qua nhà ăn ở khách sạn kia ăn thật ngon, như thể họ đã quen biết lâu năm, chuyện gì cũng có thể tâm sự sẻ chia.

Lạ nhỉ, mới chưa được bao lâu, vợ anh đã thu phục được cô em gái khó tính rồi sao ? Không phải chuyện đùa chứ ? Mặc kệ, dù sao anh cũng rất vui lòng hưởng thụ cảm giác sáng khoái nhẹ nhõm này, lâu rồi không

nghe tiếng nói cười trong nhà. Tuy anh không chen miệng vào được câu nào, nhưng anh rất thích ý ngồi nghe.

Ăn cơm tối xong, Phó Quế Dung nói có hẹn muốn ra ngoài. Dật Linh nhắc nhở. « Đừng quên là phải về nhà trước mười giờ nhé ! »

« Em biết rồi, là có một sư huynh cùng trường tới tìm, chị đừng có bé xé ra to thế được không ? » Quế Dung trả lời một cách rất xem thường chị dâu.

« A, là người mà em tự làm sô cô la tặng ấy hả ? »

« Không nói cho chị ! » Phó Quế Dung dậm chân chạy mất, sau này không thèm tiết lộ bí mật cho chị dâu nữa, đáng ghét ! Biển tình mênh mông, nàng cũng chưa biết khi nào mới tìm được tình yêu đích thực cho mình. Tìm đàn ông tốt như anh hai thật khó quá đi, hơn nữa trước khi tìm được, nàng cũng phải cố trở thành một cô gái toàn mỹ, nếu không làm sao có thể xứng đôi với người yêu hoàn mỹ đây ?

Dọn dẹp bàn ăn xong, Phó Lập Đường cùng Liên Dật Linh vào thư phòng. Hai người ngồi trên ghế ôm một cốc trà nóng, còn có âm nhạc cổ điển phát ra từ dàn máy cao cấp. Anh vốn thích nhất thời khắc này, giờ cũng lại thành sở thích của cô nữa, tốt nhất là tìm thêm một cuốn sách hay ngồi đọc thì càng tuyệt.

Phó Lập Đường quay sang vợ. « Cám ơn em đã chơi với Quế Dung, con bé nhìn có vẻ rất vui. »

« Dù sao em cũng rảnh rồi mà. Lần đầu tiên có một kỳ nghỉ dài như thế, em cũng chưa quen hẳn, không tìm ai đó chơi cùng thì thật nhàm chán. » Từ nhỏ tới lớn cô đều sống gấp gáp vội vã, việc gì cũng y theo kế hoạch đề sẵn mà hoàn thành. Giờ cô lại chỉ cần làm một người vợ hiền đảm trong nhà, có phải là quá tốt không ?

« Tùy em muốn đi làm tiếp hay nghỉ ở nhà, anh đều sẽ ủng hộ, chỉ cần em thích là được. » Anh vốn không có yêu cầu gì với vợ, cũng chẳng biết nên yêu cầu thêm gì, cô đã quá hoàn mỹ với anh rồi.

Cô biết anh là một người chồng tốt, tôn trọng mong muốn của vợ. Ngay từ khi anh dùng hai tay nhận lấy danh thiếp của cô cô đã có linh cảm như thế, bởi thái độ của anh hoàn toàn tự nhiên, không hề có ý giả tạo miễn cưỡng nào. « Chờ anh nghỉ hè, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật được không ? »

« Em muốn đi đâu ? » Chết chết, sao anh lại quên bém việc này được cơ chứ ? Anh thật đã thiếu cô rất nhiều việc, ít nhất việc này anh phải chu toàn.

« Đi Bắc Âu đi, em còn chưa tới đó. » Sân bay khắp châu Âu cô đều đã có đặt chân qua, chỉ còn có Đan Mạch, Thụy Điển, Phần Lan là còn chưa tới.

Yêu cầu của vợ anh quả thật không hề quá đáng, có điều lại khiến anh khó xử. « Xin lỗi em, sợ là anh không làm được. »

« Sao thế ? Nếu anh muốn đi chỗ khác, em cũng vẫn có thể đi cùng anh nha ! » Cô là người rất dễ tính, bảo cô tuân lệnh chồng cũng chẳng sao, ai bảo anh hầu như chẳng có khuyết điểm nào, nên giờ có gia trưởng một chút cũng chẳng thành vấn đề.

« Không phải lý do đấy, mà là vì... ờ... anh không dám đi máy bay. »

« Hả ? » Cô có nghe nhầm không đấy ? Người đàn ông cao to cường tráng trước mặt cô lại sợ đi máy bay sao ?

« Cha mẹ anh gặp tai nạn máy bay nên qua đời. » Vừa nhớ tới tràng bi kịch cách đây mười năm, hai mắt anh lại ảm đạm nhìn xuống.

Trời ạ, sao cô lại chạm vào nỗi đau của anh thế này ? Cô làm vợ thật không tốt mà. « Em xin lỗi, em không biết chuyện... »

« Không sao. » Anh vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô an ủi. « Trước kia anh cũng từng đi máy bay, cũng thăm nhiều nước, nhưng từ sau khi cha mẹ anh mất, chuyện đó trở thành nỗi ám ảnh của anh khiến anh không cách nào đi máy bay được. »

« Khổ thân anh, như vậy bình thường anh cũng không thể đi du lịch nước ngoài rồi. » Từ đáy lòng cô tràn lên một nỗi tiếc nuối thay anh. Trên đời có rất nhiều nơi có phong cảnh đẹp, nhưng anh sẽ không có cách nào hưởng thụ cả.

« May mà từ bé tới lớn, anh chưa bao giờ mong ước trở thành phi công hay là tiếp viên hàng không. »

« Ack... cũng tính là anh may mắn ! » Nhìn ở góc độ khác, chẳng trách anh sẽ làm một người đàn ông thực thụ.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười khẽ, một cửa ải khó khăn nữa lại qua rồi, nam nữ trưởng thành quả thật dễ dàng nói chuyện thông cảm a ! Không dám đi máy bay thì sao chứ, vẫn còn bao phương tiện khác, lên núi xuống biển trong nước thoải mái không thành vấn đề, quan trọng nhất là hai người đi cùng nhau kìa.

Trong không khí vui vẻ hòa hợp, cô bỗng nhớ ra một việc liên không khỏi nhũn mảy. « Lần trước anh thật sự làm rất dữ với Quế Dung nha, ngay cả em cũng sợ phát khiếp. Không biết có ngày nào anh cũng sẽ dịu dàng với em như thế hay không ? »

« Em tốt với anh như vậy, anh dữ với em làm gì ? » Vấn đề mang tính giả thiết này không cần bàn tới, vì căn bản nó sẽ không xảy ra.

« Nếu em làm sai cái gì đó khiến anh giận dữ thì sao ? » Cô vẫn không bỏ qua, cứ thế đầu muốn hỏi cho rõ.

« Em làm gì cũng chu đáo cẩn trọng, làm sao khiến anh tức giận cho được. » Cô lúc nào cũng dịu dàng ân cần, anh mà không biết quý trọng có mà là thằng ngốc à.

« Là em nói nhớ ra, biết đâu, nhớ một cái, hôm nào đó chúng ta có chuyện hiểu nhầm, thì làm sao ? »

« Anh rất tin tưởng ở em, làm sao hiểu nhầm em được ? »

« Anh thật khéo nói ! Hừ ~ » Cô khoanh tay trước ngực quay lưng đi giận dữ anh không chịu nói rõ, hoàn toàn đã quên cái gì gọi là nam nữ trưởng thành dễ thông cảm nói chuyện với nhau. Lúc cãi nhau không thắng thì còn nghĩ tới đây làm gì ?

Gì thế này, vợ anh đang giận lấy đấy à ? Phó Lập Đường khó mà tin vào mắt mình, đây là lần cãi nhau đầu tiên sau ngày cưới giữa họ, lại còn vì anh bảo anh sẽ không giận cô, nên cô mới giận anh ? Nếu anh bảo giờ anh sẽ giận cô thì cô mới thôi không giận anh chắc ? Nhưng quả thật anh không giận nổi cô mà, chỉ cảm thấy buồn cười thôi.

Anh vươn tay từ sau lưng cô ôm cô vào lòng, khẽ nói bên tai. « Em thật đáng yêu. »

« Cái gì ? » Rất ít người nói cô đáng yêu nha, cô căn bản là không đáng yêu cơ mà ? Anh có cần lừa gạt để dỗ dành cô thế không ?

Chồng cô không thèm trả lời cô, mà chỉ quay người cô lại bịt miệng cô bằng môi anh, bắt đầu hoạt động mà anh giờ quen thuộc nhất cũng thích làm nhất. Cô nhanh chóng đã quên vừa rồi giận anh cái gì, hẳn là việc bé xíu như cái lông gà vỗ tới đi, nếu không làm sao mới chốc lát đã quên sạch bách thế này được ? (Zời ơi sao đáng yêu thế này...)

Dù hai người đều bị kích thích khó kiềm nén, nhưng vẫn chỉ hôn nhau mà không tới giai đoạn tiếp theo. Cô rúc vào lòng anh, cơ thể mềm mại khẽ run run, vô thanh vô tức mà tỏa ra sự quyến rũ mê hoặc. Bảo anh không muốn cô là hoàn toàn dối trá. Từ hôm cưới, đêm nào cũng có vợ đẹp nằm bên, anh đã sớm rục rịch phản ứng, nhưng vẫn cảm thấy như thế quá nhanh. Từ lúc bắt đầu yêu đương tới khi kết hợp cả tinh thần lẫn thể xác hẳn là cần chút thời gian chứ ?

« Lần cuối cùng anh có bạn gái, phải một năm sau mới có quan hệ thân mật. » Lần trước cả anh lẫn bạn gái đều còn là sinh viên, có lẽ vì tuổi còn trẻ, lại thêm tính tình bảo thủ, nên từ nắm tay tới hôn cũng mất nửa năm dài. Hiện giờ giữa anh và vợ, tốc độ lại có thể nói là tiến triển từng ngày, thay đổi từng giờ.

« Thật ư ? » Ý anh không phải là trong vòng một năm tới cô sẽ phải nhịn ham muốn của mình chứ ?

« Dĩ nhiên chúng ta không cần chờ lâu như thế, cứ thuận theo tự nhiên thôi. » Anh kịp thời xóa đi nỗi lo lắng của cô.

« Vâng... » Cô thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không cần chờ mười hai tháng mới có thể... Bằng không sớm muộn gì cô cũng biến thành sói đói a. Thật ra cô cũng hiểu sự việc này không thể quá mức cầu xin. Anh đã nói thế, không lẽ cô còn cứng rắn đòi hỏi ? Nhưng mà... nhu cầu của chồng với vợ cũng khá là quan trọng nha. Nếu anh không muốn ôm nàng ngủ, cuộc hôn nhân này có thể duy trì bao lâu ? Đến ngay cả nói chuyện yêu đương cũng không nói nổi ấy chứ.

Đêm dài yên tĩnh, một cô vợ thật thà với một anh chồng thận trọng còn đang tìm lời giải phù hợp nhất cho bài toán phương trình yêu thương lẫn nhau. Có lẽ họ đang lo lắng quá chu đáo, quá hoàn mỹ, ngược lại hậu quả lại là không biết rõ lòng mình thật sự ra sao chẳng !

+ Lời đầu tiên là LV chả có lời gì cả, hắc hắc

+ Tiếp theo là xì poi nè, cho mọi người lên máu chơi... Tuần này vậy là xong rồi nha, tuần sau chúng ta lại quay lại với Thỏ Thỏ, mỗi ngày 1 chap, mỗi ngày 1 truyện nha! ^^“Hiệu trưởng, xin lỗi đã quấy rầy anh, nhưng có một người khá đặc biệt đến ứng tuyển vị trí trợ lý. Tôi nghĩ anh nên tự mình phỏng vấn.”

“Được, mời người đó vào.”

...

“Chào Phó hiệu trưởng, em tới ứng tuyển vị trí trợ lý như thông báo tìm người, hi vọng hiệu trưởng có thể thu nhận em.”

...

“Cái gì, em đùa à?”

“Em nói thật mà, đi, đồng ý đi anh!” Tình huống không còn cách nào khác, cô lại phải xử tuyệt chiêu, ôm cánh tay anh làm nũng, nhân tiện cọ qua cọ lại cái phần nào đó cỡ C của mình...

7. Chương 4-1

Một tháng sau khi kết hôn, cảm tưởng lớn nhất của Liên Dật Linh chính là : thật quá đối nhàm chán !

Cái công việc ‘bà vợ nội trợ’ này không hề tốt đẹp giống như trong tưởng tượng của cô, trong nhà đã có chú Thái thím Thái thu xếp trong ngoài, cô chỉ cần lo dọn dẹp phòng ngủ chính và thư phòng. Em chồng cô cũng chẳng phải trẻ con, không cần có chị dâu làm bạn hàng ngày. Mà quan trọng nhất, là lúc chồng cô không ngủ thì phần lớn thời gian đi làm hiệu trưởng, có mỗi cuối tuần mới có chút chút thời gian dành cho cô. Mà nhớ ra lại có việc nghiên cứu gì hay hoạt động gì đột xuất, cô vẫn phải ngoan ngoãn nhìn chồng đi một mình.

Do đó, ba ngày sau cô tốt về nhà cha mẹ, hai người còn giạt mình hỏi có phải cô làm gì bị chồng bỏ hay không ? Làm ơn đi, ước nguyện lớn nhất của cô là hai vợ chồng cầm tay nhau đi hết cuộc đời, tới khi đầu bạc răng long nha, giờ mới bắt đầu quá trình yêu đương tìm hiểu kia mà ! Cứ nghĩ thế, nhưng trong thực tế điều đó lại khó mà thực hiện được, một tay võ không nên tiếng, cô làm sao có thể diễn một mình trong vở kịch được ?

Một buổi sáng nhàm chán vô cùng, Liên Dật Linh nằm ườn trong thư phòng giết thời gian. Số lượng sách mà chồng cô sưu tầm thật sự rất lớn, lại còn hơn một ngàn đĩa nhạc, có điều với cô mà nói thì việc sắp xếp lại chỉ nhỏ như cái mắt muỗi. Chỉ cần vài ngày cô đã dùng máy tính lập danh sách lưu trữ gọn gàng, phân loại rõ ràng, lại còn phát hiện chồng cô có những thứ mua trùng tới mười lần nha, quả là một người đầu óc mơ hồ mà.

Lần sau biết sửa sang sắp xếp cái gì bây giờ ? Bộ pha trà và hộp đựng trà đều ổn rồi, dù sao cô cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm. Có người vợ khéo léo như cô, anh ấy sẽ không cần phải bận tâm mấy việc nhỏ mọn đó nữa, mọi thứ đồ đạc trong nhà đều đã được sắp xếp ổn thỏa gọn gàng, lúc nào cần cái gì đều có thể tiện tay dễ dàng tìm thấy.

Đọc sách chán, cô mò tới ngăn kéo mở ra, định sửa sang lại mấy thứ linh tinh trên bàn cùng với đồng văn phòng phẩm. Bỗng có một tờ thông báo đập vào mắt cô khiến cô chú ý. « Gì thế này ? Học viện Thanh Truyền đang tuyển nhân viên ? Vị trí là trợ lý hiệu trưởng ? »

Cô vẫn nhớ chồng mình có một nam thư ký tên là Liêu Đức Chính, hiện giờ đang cặp kè với bạn thân Chu Vân An của cô, đã có thư ký rồi sao còn muốn tìm trợ lý nữa ? Không phải anh ta định ăn vụng chứ ? Đừng trách là cô bị chứng hoang tưởng, cái này gọi là một lần bị rần rần mười năm sợ dây thừng nha. Trải qua bài học sâu sắc với chồng chưa cưới cũ, cô đã hoàn toàn hiểu ra một việc, người đàn ông an toàn nhất nhiều khả năng chính là người đàn ông nguy hiểm nhất. Lô Chí Phàm bình thường thoát nhìn rất an phận thủ thường, thậm chí có chút nhát gan, sợ phiền toái, ai mà biết anh ta lại có gan lớn ăn vụng bên ngoài sau lưng vợ chưa cưới như thế ?

Cho tới giờ, Phó Lập Đường chưa có biểu hiện gì khả nghi, tiền sự phạm tội cũng là trong sạch, nhưng là người đều có sự biến đổi sớm hay muộn, nhớ đầu hôm nào đó lòi ra một ả hồ ly tinh, lập gian kế hãm hại anh ấy, lúc đó có hối cũng không kịp ! Trong trường học nhiều học sinh nữ, nhiều giáo viên nữ như vậy, cô lại chỉ có thể ở nhà lo ngắn lo dài. Dù cô có cố gắng sửa sang bản thân, làm vợ hiền dâu thảo tới đâu đi nữa, vẫn là nước xa không cứu được lửa gần nha.

Hơn nữa, cho tới giờ hai vợ chồng cô vẫn chưa phải vợ chồng thật sự, việc này cũng khiến cô không khỏi lo lắng không biết có phải sức hấp dẫn của mình không đủ mới khiến anh ấy không có cảm hứng. Người ta nói khi yêu phải hòa hợp cả về tinh thần lẫn thể xác, nếu không rất dễ có rạn nứt. Cô bị chồng chưa cưới bỏ rơi đã đủ thảm, nhớ ra lại bị chồng bỏ nữa có phải càng thêm bi ai không ?

‘To live is to fight’ ! Tính cách quyết đoán lại nổi lên trong lòng, cô nhanh chóng đưa ra một quyết định, vì hạnh phúc cả đời của mình, cô phải tích cực tranh thủ nha !

Một tiếng sau, cô thay quần áo hùng dũng bước ra cửa. « Chú Thái, thím Thái, cháu ra ngoài một chút ! »

« Ack, phu nhân đi thông thả ! » Chú thím Thái sững sờ hoảng hốt. Bình thường phu nhân nhìn có vẻ rất vô ưu vô lo, sao bỗng dưng khí thế hoành tráng như đi ra trận đánh nhau thế kia ? Mà thôi, có sức sống một chút mới tốt, hi vọng ngôi nhà này sẽ nhanh chóng có tiếng trẻ con nói cười, tiền sinh và phu nhân cứ việc tích cực ‘vui đùa’ a !

Học viện Thanh Truyền, phòng hiệu trưởng.

Điện thoại trên bàn bỗng reo to, là thư ký Liêu Đức Chính gọi vào. « Hiệu trưởng, xin lỗi làm phiền anh một chút. Có một người khá là đặc biệt tới ứng cử theo bảng thông báo tìm người của chúng ta. Tôi nghĩ nên để anh tự mình phỏng vấn thì hơn. »

« Được, mời người đó vào. » Vốn Phó Lập Đường đã giao công việc tuyển người này cho Liêu thư ký giải quyết, thật anh không hiểu thế nào là ‘người khá là đặc biệt tới ứng cử’. Có điều Liêu thư ký là một người làm việc có nguyên tắc, nếu anh ta nói anh cần tự mình phỏng vấn, vậy thì cũng chẳng sao. (Hê hê, chít anh rồi !)

Cửa vừa mở, Lập Đường gần như lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế ngồi. « Dật Linh, sao em lại tới đây ? »

« Chào Phó hiệu trưởng, em đến ứng cử cho thông báo tuyển trợ lý của anh, hi vọng hiệu trưởng đại nhân sẽ chọn em. » Liên Dật Linh mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng một chiếc váy ngắn màu xám, tay cầm một cặp hồ sơ màu đen, dáng vẻ vô cùng có phong cách của nữ nhân viên văn phòng.

« Em nói linh tinh gì thế hả ? » Hóa ra ‘người khá là đặc biệt tới ứng cử’ là chỉ phu nhân của anh, thật đúng là làm khó Liêu thư ký rồi.

Cô bước tới trước, cúi xuống chống tay lên bàn, cổ tình ưỡn ngực lộ ra cổ áo sơ mi, bắt đầu bước đầu tiên trong công cuộc thuyết phục ông xã. « Em không hợp làm bà nội trợ ru rú trong nhà, việc nhà cần bản không cần em động tay. Quê Dung có bạn bè và việc học của mình, mà bạn bè cũ của em ai cũng bận rộn đi làm. Em có mỗi một mình ở nhà chán chết được ! » (Chiêu thứ 1 : show hàng :D)

Oa, cảnh xuân vô hạn trước ngực cô quả thật khiến anh khó mà tập trung nổi, nhưng anh vẫn còn giữ lại đủ lý trí để tranh luận. « Em muốn đi làm, dĩ nhiên anh ủng hộ em, chỉ cần em cảm thấy thoải mái. Nhưng

mà công tư phải rõ ràng chứ, anh không thể tự dưng nhận em vào làm được, đối với các ứng cử viên khác quả thật không công bằng ! »

Biết rằng nội tâm anh bắt đầu dao động, chiêu thứ hai nên được xuất kích rồi. Cô rút trong cặp hồ sơ ra một tập hồ sơ lý lịch, cô chỉ cần ngồi gõ máy tính mười phút là ra cả đồng kinh nghiệm cùng kiến thức của mình. « Vậy anh thử đọc hồ sơ của em xem. Em tốt nghiệp khoa Ngoại ngữ Đại học Quốc gia, từng làm tiếp viên hàng không bảy năm, khả năng ngoại ngữ và phục vụ người khác hoàn toàn không thành vấn đề. Em còn từng kinh doanh trên mạng, thu nhập mỗi tháng hơn năm vạn tệ, chứng tỏ em có khả năng kinh doanh, quảng cáo tuyên truyền cũng như giao thiệp cũng không tệ. Quan trọng nhất, em không đòi hỏi trả lương, hoàn toàn chấp nhận làm việc không lương ! »

Dĩ nhiên, điều kiện như thế vô cùng hấp dẫn, so ra ai cũng kém hơn cô hết. « Nhưng mà... »

Nhìn vẻ mặt bối rối của chồng, cô lại xuất ra chiêu thứ ba, lùi một bước để tiến ba bước. « Không sao, anh có thể tìm một trợ lý khác cũng được, em chỉ cần làm người hầu bên cạnh anh là ổn. »

Cô không cần để ý tới công việc hay lương bổng, mà quan trọng nhất là cô muốn ở chung một chỗ với chồng mình nhiều nhiều một chút, để tạo điều kiện thiên thời địa lợi cho tình cảm phát triển thêm. Nếu không ngày nào đó anh ấy bị ả ma nữ nào đó nhào tới chộp giật mất, cô lại chỉ biết ở nhà ngáp ngáp dài kêu nhảm chán, đây tuyệt đối không phải cảnh vợ chồng hạnh phúc cô muốn có nha !

« Người hầu cái gì ? Em đùa đấy à, » Anh cười khở một chút, đáng vẻ xin việc của vợ anh không khác gì hôm tới ‘cầu hôn’, vô cùng quyết đoán, được chuẩn bị tốt từ trước, mà anh cũng có thể đoán ra, việc anh đầu hàng cô chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

« Em nói thật mà, anh đồng ý đi nha ~ » Dưới tình huống không còn cách nào khác, cô bước thẳng tới trước mặt anh, ôm cánh tay anh nũng nịu, nhân tiện cọ cọ cup C của mình vào cánh tay anh. Đây là bí quyết tuyệt chiêu mà người phụ nữ nào cũng phải biết, dĩ nhiên là chỉ được xuất ra dưới tình huống đặc biệt mà thôi.

Hành động của cô khiến anh hoàn toàn sửng sờ, cả người như thể vừa có một dòng điện cao áp chạy qua. « Em... em đang làm nũng đấy à ? »

« Ô... cứ cho là thế đi ! » Cô cũng không chắc lắm tại sao tự dưng mình lại làm thế ? Không lẽ đây là bản năng chưa được khai quật của cô ? Nếu chồng cô thích mềm nắn rắn buông, vậy cô sẵn sàng dùng các ‘kỹ năng mềm’ là được.

« Thôi được, anh sẽ tìm một trợ lý chính thức khác. Còn em, coi như là trợ lý riêng của anh. Thời gian làm việc do em quyết định, hôm nào mệt thì ở nhà nghỉ, tiền lương tiền thưởng anh sẽ trực tiếp đưa, không thông qua tài vụ. » Anh quyết định cho vợ một không gian thoải mái một chút, thích làm việc thì cứ việc đi làm, thích nhàn nhả thì thoải mái nhàn nhả. Nếu là anh dùng tiền cá nhân để tuyển trợ lý riêng, hẳn là nhân viên của anh sẽ không có lý do gì bàn tán chứ.

« Thật ư ? Cám ơn anh ! » Cô hào hứng vô cùng, lập tức nhảy dựng lên ôm chầm lấy chồng mình. « Tiền lương tiền thưởng em sẽ gom góp lại, sau đó mua quà cho anh. »

Phó Lập Đường lần nữa khẳng định mình thật quá đổi may mắn, cô lúc nào cũng suy nghĩ vì anh, anh đều biết cả. Do đó anh cũng rất mong cô được vui vẻ, nụ cười của cô chính là món quà lớn nhất với anh rồi. (Nhớ câu này đấy Đường ca!)

« Ở trường khác với ở nhà, toàn bộ ngôn ngữ cử chỉ đều phải chú ý, không thể để người khác bàn ra tán vào, biết chưa ? » Anh vừa giảng đạo lý, vừa nâng tay lên vuốt ve hai má cô, ngôn ngữ và cử chỉ hoàn toàn không đi đôi, ai bảo cô vừa bước vào đã quyến rũ anh chứ ?

« Tuân lệnh sếp ! » Cô thấy mặt anh càng lúc càng tiến lại gần, không khỏi chớp chớp mắt giả nai. « Phó hiệu trưởng, ngài định làm gì ạ ? »

Trong mắt hiệu trưởng đại nhân, hiệu trưởng ngài đang hôn hiệu trưởng phu nhân vô cùng nồng nhiệt, hóa ra đây là việc đứng đắn đầu tiên sau khi ‘tuyển người’ a.

Cứ thế, Liên Dật Linh trở thành trợ lý riêng của chồng, hai người cùng nhau đi làm, cùng nhau về nhà. Mỗi tuần cô đi làm thứ hai thứ tư thứ sáu, còn lại cô có thể chơi với em chồng, về nhà mẹ đẻ, làm bất gì việc gì cô thích, thật sự không còn gì thoải mái hơn.

Trong phòng thư ký có Liêu thư ký cùng trợ lý chính thức, cô chỉ là một ‘người hầu’ cấp dưới cả hai người, nhưng cũng chẳng sao, bảo cô đi dọn dẹp vệ sinh cũng không thành vấn đề. Ngày trước phục vụ hành khách trên máy bay, cô cũng phải dọn buồng vệ sinh, lau dọn bàn ăn đấy sao ? Cô hoàn toàn có thể chịu khổ, huống hồ được ở cạnh chồng, khổ mấy cũng thành ngọt ngào hết.

Quan sát ở trường một thời gian, Dật Linh phát hiện ra chồng mình vô cùng nghiêm nghị có uy nha. Rất nhiều thầy cô giáo tuy lớn tuổi hơn anh, nhưng vẫn rất cung kính với anh. Còn đám học sinh nhìn thấy anh như nhìn thấy quỷ vậy, lập tức cứng nhắc, mất tự nhiên vô cùng. Cô tin chồng mình quả thật có khả năng khiến người khác sợ thế này. Anh chỉ cần nóng lên, đừng ai có ý nghĩ làm trái lại hay cầu xin. Chỉ hi vọng cô sẽ không phải phải sai lầm gì lớn, nếu không sẽ bị anh dùng thái độ này đối xử thì toi. Cô đã quen với sự dịu dàng của anh quá rồi, trăm ngàn cầu mong đừng để anh có cơ hội nổi giận với cô nha.

Dù chỉ đi làm có ba ngày một tuần, Liên Dật Linh vẫn phát huy sở trường đầy đủ, xung phong nhận việc sửa sang lại hồ sơ lưu trữ từ bao nhiêu năm qua, đánh văn bản trên máy tính nhanh như chớp, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ được giao với tốc độ nhanh nhất có thể. Nếu đã nói ‘to live is to fight’, cô không muốn làm một người hầu lười biếng nhớn nhoe đâu !

Nhìn đến đồng hồ sơ dữ liệu được sắp xếp phân loại gọn gàng chu đáo, Liêu Đức Chính không khỏi gờn gợn cái lên thán phục hiệu trưởng phu nhân. « Cô thật quá giỏi ! Việc này vào tay tôi chắc phải cả tháng cũng không xong mất, hiệu trưởng có thể tuyển được trợ lý riêng vĩ đại như cô, thật sự là may mắn của anh ta ! »

« Có gì đâu có gì đâu ! » Liên Dật Linh được khen ngợi, mũi muốn nổ tung. Vừa lúc vị trợ lý kia cũng không có ở phòng thư ký, cô liền nhân cơ hội làm cố vấn tình yêu luôn. « À phải, anh với Vân An phát triển đến đâu rồi ? »

Nghe đến tên bạn gái, lập tức sắc mặt Liêu Đức Chính trầm xuống, không biết trả lời thế nào. « Ồ... gần đây cô ấy bận rộn công việc, tôi lại công việc bận rộn, như thể chui vào mê cung ấy, mãi chưa thấy nhau. »

Vấn đề này đơn giản mà, Liên Dật Linh lập tức có lời khuyên. « Vậy kết hôn đi không phải sao ? Tiết kiệm cả đồng thời gian hẹn hò đưa đón, dù gì cũng là về cùng căn nhà, ăn cùng với nhau, bạn thế nào thì bạn cũng vẫn sẽ gặp mặt mà ! »

Tính cách tính toán tỉ mỉ chu đáo như cô, đã sớm rõ ràng, làm vợ chồng có lời hơn làm người yêu nhiều lắm nha, không cần xe đưa xe đón hai nhà, muốn hẹn ăn cơm thì ăn ngay ở nhà hai người nấu, phí điện thoại cũng không tăng vọt lên vì có gì nói thẳng mặt với nhau là được. Tất cả đều vô cùng hoàn mỹ nha.

« Phương diện này có lẽ cô là chuyên gia, nhưng tôi với cô ấy... dường như không có cách nào búp một cái kết hôn như vậy. » Kết hôn không giống như làm người yêu, việc cần lo lắng rất là nhiều, nào là tính cách hai bên, công việc hai bên, gia đình hai bên, đều phải cùng nhau phối hợp.

« Cứ kéo dài mãi cũng làm sao biết có tốt hay không cơ chứ, chi bằng trong cơn xúc động cưới nhau luôn, cuộc đời chỉ có một lần mà ! » Trước kia cô cũng sẽ lo lắng tỉ mỉ các mặt các điều kiện, lên kế hoạch từng giai đoạn trong tương lai cẩn thận. Nhưng giờ cô đã nghĩ thoáng hơn, ngày mai ra sao khó ai biết trước được, giờ muốn yêu ai thì yêu, không uống phí tâm nhiệt tâm của mình là được.

Liêu Đức Chính chỉ có thể cười khổ đáp lại. Nếu ai cũng như hiệu trưởng phu nhân, trên đời làm sao có nhiều đàn ông độc thân phụ nữ ế chồng như thế ?

Dật Linh cũng biết tình cảm khó mà cưỡng ép được, có điều vẫn là thầm tiếc cho hai người kia. Rõ ràng cả hai đều là người tốt, tại sao vẫn không thể hạ quyết tâm làm ra quyết định chứ ? Lại nói, từ khi cô quen Phó Lập Đường tới giờ, ngày nào cũng bừng bừng nhiệt huyết, việc gì cũng muốn làm tốt nhất, mê cung trở ngại gì đó, cứ việc đập tan ra là được chứ sao ?

Nhìn đồng hồ, lại đã tới giờ nghỉ trưa, cũng là giây phút cô chờ mong nhất khi đi làm. Vì sao ư ? Là vì cô có thể ăn trưa cùng chồng trong phòng hiệu trưởng, đây chính là đặc quyền chỉ có trợ lý riêng mới được

hưởng đó nha!

Khẽ gõ cửa, cô nhẹ nhàng hỏi. « Phó hiệu trưởng, có thể ăn cơm được chưa ? »

« Vào đi. » Phó Lập Đường đã pha sẵn trà, cũng đã làm nóng cơm hộp, chỉ chờ vợ mình vào ăn cùng.

« Vâng. » Cô vào phòng, chốt cửa ra vào lại rồi mới vui vẻ khoan khoái ngồi cạnh chồng, bắt đầu buổi 'hẹn hò công sở buổi trưa' của hôm nay.

Cơm hộp là chú thích Thái chuẩn bị sẵn, màu sắc hương vị hoàn toàn tuyệt vời, lại vô cùng bổ dưỡng cho sức khỏe : nào là canh cà chua, cơm gạo lứt, tôm rang hạt điều, nắm hương xào, thêm các món rau dưa và có... món cô ghét nhất : tiêu xanh.

« Dật Linh, em không được kén ăn, mau ăn đi. » Chỉ có lúc hai người ở chung, Lập Đường mới gọi thẳng tên trợ lý riêng của mình. Nếu có người thứ ba, anh luôn nghiêm chỉnh gọi cô là Liên tiểu thư.

« Ack... » Chồng đã gấp tận bát cho mình, có khó ăn tới đâu cô cũng phải rưng rưng mà nuốt.

« Thế mới ngoan chứ. » Anh khẽ xoa đầu cô về khen ngợi. Có lúc cô thật sự giống một phụ nữ trưởng thành, nhưng có khi lại nhõng nhẽo y như một đứa trẻ, cả hai dáng vẻ đều quyến rũ như nhau. Từ khi có cô làm trợ lý riêng của anh, hiệu suất làm việc của phòng thư ký tăng lên không ít, mà anh làm việc bận rộn cũng có thêm chút thoải mái vui vẻ, chỉ cần nhìn thấy cô là trong lòng ấm áp lại.

« Hiệu trưởng đại nhân, xin anh cho biết cảm tưởng khi đảm nhiệm cương vị hiệu trưởng được không ? » Cô thật sự muốn hiểu biết về anh thêm một chút. Mỗi lần nhìn anh họp, phát biểu, gặp giáo viên học sinh phụ huynh, đều là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Chỉ có trước mặt cô anh mới có thể thư giãn thả lỏng tâm trạng một chút.

« Ông nội anh là vị hiệu trưởng đầu tiên của học viện, cha anh là hiệu trưởng kế nhiệm tiếp theo. Hai người ấy đều mở rộng trường học tới mức khá lớn mới tới tay anh, nên anh có trách nhiệm cũng là nghĩa vụ bảo vệ tâm huyết thành quả của họ. Nhưng dù sao thời đại mới cũng khác. Về sau anh định sẽ thực hiện chế độ tuyển hiệu trưởng có chân tài thực lực, trừ phi là người có chuyên môn, nếu không thì không nên để trên vị trí này. Anh cũng có rất nhiều điều không hài lòng về bản thân, nên anh nghĩ có thể thực hiện điều đó được. »

Nghe anh nói thế, nàng không nhịn được lắc đầu cảm thán. Người đàn ông này yêu cầu quá cao với bản thân, cho tới giờ cô chưa gặp vị hiệu trưởng nào thật sự công tác như anh cả. Hồi trước khi đi học, cô chỉ có thể thấy hiệu trưởng trường mình vào hai dịp khai giảng với bế mạc năm học. Ông hiệu trưởng ấy chỉ giới việc tổng việc cho người khác làm, và đi giao tiếp quan hệ với các nhân vật cấp cao cấp nổi tiếng, chứ đâu thêm quan tâm tới giáo viên học sinh trong trường.

« Anh đừng tự nghi ngờ bản thân thế, ai nấy đều rõ ràng, anh là một hiệu trưởng vô cùng vĩ đại. Nhưng làm việc quá sức cũng không tốt lắm, cứ thế về lâu dài sẽ có hại cho sức khỏe. Chỉ bằng khi nào đó xin nghỉ dài hạn một chút, chúng ta đi du lịch cho thoải mái đi ! » Dật Linh rất tự tin mình có thể làm một hướng dẫn viên du lịch thật tốt, đưa anh đi du sơn ngoạn thủy, quên bớt phiền não cuộc đời.

Anh biết cô lo lắng cho anh, tiếc là anh chỉ có thể chối từ. « Thật xin lỗi em, nếu phải đi máy bay quá thật anh không làm được, mà gần đây cũng rất bận, khó mà xin nghỉ được. »

« Thì nếu không đi du lịch, ở nhà cũng có những việc có thể thoải mái thư giãn tinh thần nha. » Cô biết không tệ nhì lắm, nhưng bỗng dưng lại muốn nhắc tới, đều là tại anh chậm chạp không chịu chủ động khiến cô bất an. Họ đã cưới nhau được hơn hai tháng, quen nhau cũng đủ ba tháng, bộ anh không coi cô là nữ giới chắc ?

« Chuyện gì cơ ? » Sao anh không biết nhì ? (Đồ ngốc xít !)

« Là chuyện đó đó ! » Cô ghé vào tai anh thì thì ào ào một lúc, tuy trong phòng không có ai khác, nhưng cô vẫn không nén nổi thẹn thùng đỏ mặt.

« Ừm... nói cũng đúng ! » Việc nam nữ, vốn là một bản năng tự nhiên, âm dương điều hòa, dĩ nhiên cả người sẽ thoải mái thư giãn rồi.

Cô đã chủ động nhắc tới, mà nhìn anh vẫn ngây ra như cục gỗ ấy, thế là thế nào ? « Anh không phải là không có cảm giác với em chứ ? »

« Không, đương nhiên là không phải... » Nếu không có cảm giác, làm sao anh dám đáp ứng cuộc hôn nhân này ? Chẳng qua anh không dám chắc yêu nhau phải theo tốc độ ra sao, phát triển mức nào, liệu hai người đã có thể đi tới giai đoạn cuối cùng này chưa ? Hai người ở chung, rất tự nhiên mà hòa hợp lẫn nhau, cũng thích ở chung một chỗ với nhau, liệu đã đủ xúc tác hay chưa ? Anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó ? (Muốn đập cho anh một phát quá đề !)

Bỏ đi, cô đã đủ xấu hổ lắm rồi, vẫn là kiếm cơ lui cho mau vậy. « Em chỉ muốn giúp anh giải tỏa áp lực một chút, mong anh đừng suy nghĩ nhiều quá, cứ quên những gì em vừa nói là được ! »

Thấy cô cúi đầu xuống, anh có ngốc tới đâu cũng biết là cô đang thất vọng, vội vàng ôm cô vào lòng hôn lên trán cô. « Anh thật may mắn mới có thể cưới được người vợ tốt như em. Em đừng lo, anh sẽ trân trọng em mà. »

Trân trọng ? Cô hoàn toàn cảm thấy được anh trân trọng rồi, nhưng trừ lần đó ra, anh không thể cho cô thấy thêm sự nhiệt tình của anh sao ? Để cô có thể cảm giác được mình là một người phụ nữ, hơn nữa, là người phụ nữ đang yêu và được yêu sâu đậm a !

+ Đường ca ca quả là hàng hiếm nha, cup C cọ qua cọ lại, sói cái mò tới ngay cạnh lên tiếng mời gọi, thế mà anh í vẫn đứng đưng bảo còn thiếu cái gì đó... Mún đập cho anh chàng này một cái cho bớt ngu quá đề!

+ Mà không cần mình đập, chap sau Linh tỷ tỷ sẽ hoàn thành kế hoạch biến cừu thành sói, hoặc có thể nói là kích thích bản chất sói trong con cừu giả dạng... Chuyện rằng ngày xưa có một con sói, ăn cỏ hoài nên nó ngỡ mình là con cừu, cho tới khi một nàng sói cái tới giúp nó về lại bản chất sói, hí hí...

+ Xì poi chap sau (cảnh báo nha, chap sau 16+ mới được vào đọc, rõ chưa!)“Lập Đường” Bàn tay nhỏ bé cô khẽ đập đập lên ngực anh.

“Sao thế? Là anh làm nhanh quá hay chậm quá à?”

“Không phải... Mà là... sao anh có thể duy trì lâu thế...?”

“Thật sao?”

“Người ta sắp ngất xỉu rồi, kính mong anh... nhanh nhanh một chút a!”

trích nguyên văn Lãnh Vân tỷ:Cảnh báo: cấm trẻ em dưới 16 tuổi đọc, ai chưa đủ tuổi vào đọc, LV không chịu trách nhiệm. Hãy vì chính bạn!

Ai chưa đủ 16 tuổi mời lấy tay che mắt lại hi hi ^.^

8. Chương 4-2

‘Thụ đại hữu khô chi, nhân đa hữu thị phi’ (1), Liên Dật Linh ở Học viện Thanh Truyền một thời gian, cũng chứng kiến được chân lý này.

Bản thân là hiệu trưởng phụ nhân, lại kiêm trợ lý riêng, cô tới chỗ nào cũng khiến người khác chú ý. Kể cả cô không nhận lương của trường, không được tính vào nhân viên chính thức trong biên chế, cô vẫn có một khoảng cách với những người khác. Thật ra cô cũng chẳng để ý chuyện này lắm. Cô tới trường làm việc là để có cơ hội gần gũi yêu đương với chồng mình, kiểu suy nghĩ này dường như không được bình thường lắm, nhưng làm người phải có mục tiêu, mục tiêu hiện giờ của cô là làm một người vợ hạnh phúc nha.

Dĩ nhiên mỗi khi cô tới phòng ban nào đó đưa hồ sơ, sẽ ngẫu nhiên nghe được vài lời đồn đãi, dĩ nhiên rồi, chỗ nào có người ắt có chuyện buôn dưa bán tào, trước kia ở hăng hàng không Kinh Vũ cũng vậy, chẳng có gì là lạ. Chẳng qua cô không ngờ mình lại thành nhân vật chính trong các câu chuyện buôn dưa lê đó mà thôi.

Hôm nay, lúc cô đưa công văn tới phòng hành chính tổng hợp, bỗng nhiên cô dừng chân ngoài cửa nắp vào bên tường. Nguyên do là cô nghe thấy tên mình được nhắc tới.

Cô không nhìn thấy ai nói, nhưng qua giọng nói có thể thấy đó là một người đàn ông có tuổi. « Mọi người biết không ? Trước kia Liên tiểu thư đã từng đính hôn với người khác nha ! »

« Thật sao ? »

« Còn nữa, cô ta mới quen hiệu trưởng nhà mình có mười mấy ngày đã kết hôn rồi ! »

« Không phải chứ ? »

« Càng đáng ngờ hơn là, Liên tiểu thư với chồng chưa cưới cũ, vốn có một kẻ thứ ba xen vào, lại chính là em gái hiệu trưởng : Phó tiểu thư, thế nên Liên tiểu thư mới bị người ta bỏ rơi ! »

« Trời ạ ~ ~ »

Mọi người đều kinh ngạc bàn tán sôi nổi. Hôn lễ của cô đương nhiên phần lớn nhân viên trong trường đều tới, không ngờ một đôi vợ chồng nhìn đẹp đôi như thế, như thể trời đất tạo nên, lại có quá trình dẫn tới hôn nhân ly kỳ như vậy, rốt cuộc tại sao hiệu trưởng của họ lại vội vã quyết định kết hôn thế chứ ? Liệu có phải để bồi thường chuyện xấu của em gái chăng ? Liên tiểu thư vội vã tìm đối tượng kết hôn như thế, không lẽ là vì sắp sang tuổi ba mươi nên sợ ế ? Hay là cố tình chứng tỏ cho chồng chưa cưới xem ?

Việc này không biết do ai tiết lộ ra ngoài, có điều trên đời làm gì có bí mật nào tồn tại vĩnh viễn, Liên Dật Linh thật ra cũng không lấy gì làm lạ. Chỉ là cô vô cùng không vui khi thấy chồng mình bị bàn tán vô cùng khó nghe như thế, rõ ràng anh ấy là một hiệu trưởng tốt, tại sao mọi người không chịu tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy ? Không lẽ sự có mặt của cô chỉ khiến anh ấy gặp khó xử sao ?

Bỗng có người vỗ vai cô một cái, nhìn lại, hóa ra là Liêu Đức Chính. Anh ta đỡ lấy tập công văn trong tay cô, ra hiệu cô không cần lên tiếng, để anh vào phòng hành chính tổng hợp thay.

« Chưa tới giờ tan tầm, các anh chị lại ngồi chơi tán phét thế này, có muốn tôi ghi âm lại thông báo cho bên quản lý nhân sự phạt lương không hả ? »

Thấy thư ký của hiệu trưởng xuất hiện, mọi người nhanh chóng cúi đầu giả vờ làm việc, không dám nói linh tinh gì hết. Liêu Đức Chính vừa là thư ký vừa là tâm phúc bên người hiệu trưởng, nhờ ra anh ta báo cáo lên, mọi người đều sẽ khó sống nha.

Liêu Đức Chính giao công văn cho tổ trưởng tổ hành chính xong, quét mắt chung quanh lần nữa. « Mong các vị tự trọng một chút, bàn tán chuyện đời tư của người khác sẽ vừa hại mình vừa hại người mà thôi. »

Kể cả tổ trưởng, không ai dám lên tiếng cãi lại anh, đây cũng là điều anh đoán trước được. Ra khỏi phòng, Liêu Đức Chính chìa tay mời Dật Linh, hai người cùng nhau rời khỏi đó.

« Liên tiểu thư, chị đừng để ý tới bọn họ. Hiệu trưởng anh ấy còn trẻ đã ngồi chức cao, khó tránh có người nhìn không vừa mắt. » Liêu Đức Chính không phải lần đầu tiên nghe thấy mấy lời ra tiếng vào này, chỗ nào cũng có vài kẻ ăn không ngồi rồi tán nhảm chuyện người khác, anh chỉ sợ hiệu trưởng phụ nhân suy nghĩ nhiều rồi lại khó xử.

« Tôi biết, nhưng tôi sẽ không vì thế mà từ bỏ công việc hay cuộc hôn nhân của tôi đâu, chỉ mong anh đừng nói chuyện này với hiệu trưởng, tôi không muốn anh ấy phiền lòng. Tôi muốn dùng thời gian để chứng minh, cuộc hôn nhân giữa chúng tôi không phải là một chuyện nhảm nhí, chúng tôi sẽ rất hạnh phúc. » Cô cần gì so đo với đám người này chứ, sự thật sẽ chiến thắng mọi lời tranh cãi, chỉ cần hai vợ chồng có thể cầm tay nhau hạnh phúc tới già, tới lúc đó xem ai còn dám nói linh tinh sau lưng họ ?

Liêu Đức Chính giơ ngón cái lên khen ngợi, thật sự khâm phục sự kiên cường và trí tuệ của cô tự đáy lòng. « Tôi sẽ giữ bí mật giúp cô, và cũng tin rằng, hai người sẽ là một cặp vợ chồng vô cùng hạnh phúc. »

« Cám ơn anh ! » Trên đời có người thế nọ người thế kia, cô đã gặp không ít người tốt, không nên đòi hỏi quá nhiều. Mong ước của cô cũng không lớn, chỉ cần làm một người vợ tốt, chỉ cần được chồng yêu thương, săn sóc, hẳn không phải là quá nhiều chứ ?

Tối thứ sáu, là thời gian hai vợ chồng thư giãn bên nhau.

Liên Dật Linh tắm xong, ngồi trước bàn trang điểm để bôi kem giữ ẩm dưỡng da. Bàn trang điểm này là quà cưới của mẹ cô, rất gọn và đẹp, thiết kế đơn giản mà trang nhã, vật liệu lại bền, đảm bảo dùng năm mươi năm vẫn tốt.

Phó Lập Đường vốn đang ngồi trên giường đọc sách, bỗng buông sách xuống bước tới cạnh vợ, đặt hai tay lên vai cô. « Gần đây em vất vả nhiều rồi, đừng để bản thân mệt mỏi quá sức. » (Anh nhớ nhá, không được để em mệt mỏi quá sức :D)

« Em không mệt mà. » So với nhịp sống đi mây về gió kinh doanh trên mạng ngày xưa, cuộc sống hiện giờ của cô hiện giờ quả thật rất thoải mái.

Anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô. « Em nhìn tay em này, dường như là khô ráp, lại thêm vài vết chai rồi. »

« A... » Gần đây cô đánh máy tính nhiều, lại lau dọn đủ thứ, không để ý bảo dưỡng kỹ càng, lại còn bị chồng phát hiện, quả thật không ổn.

Cô đang định rút tay lại, bỗng thấy anh không biết lấy từ đâu ra một lọ kem dưỡng tay, vẻ mặt có chút xấu hổ. « Anh không biết mua loại nào, đây là Quế Dung chọn giúp anh, con bé nói chắc em sẽ thích. »

« Cám ơn anh... » Từ sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên anh tặng quà cho cô, quả thật so với kim cương châu báu còn quý hơn nhiều.

« Em giúp anh mua nhiều đồ như thế, lại còn sửa sang dọn dẹp lại mọi thứ, là anh phải cám ơn em chứ. » Anh mở lọ kem dưỡng tay, đổ một chút lên tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp giúp. (Hu hu, mình cũng muốn a... nhà mình toàn ngược lại a !!! =.)

Bỗng dưng cô thật sự muốn khóc. Thì ra anh có để ý thấy, tủ quần áo có quần áo mới, bày biện trong thư phòng đã thay đổi, trên bàn làm việc còn có vài tờ danh sách danh mục, tuy anh không nói gì, nhưng thật ra anh đều ghi tạc trong lòng.

Anh lại như nhà ảo thuật biến ra một chiếc chìa khóa nhỏ. « Đây là chìa khóa tủ sắt, bên trong có sổ tiết kiệm, hợp đồng bảo hiểm, giấy chứng nhận quyền sở hữu các loại, có thể có cả mấy thứ cổ phiếu gì đó nữa. Thật ra anh ít khi để ý mấy chuyện đó, nếu em đồng ý, mong em giúp anh quản lý luôn được không ? »

Anh ấy nói thật ư ? Thật sự anh ấy muốn đem toàn bộ tài sản giao cho cô quản lý ư ? Đáng ghét mà, cô sẽ khóc mất thôi !

« Em đã nói em là một nửa của anh, niềm vui của anh là hạnh phúc của em, nỗi phiền toái của anh cũng là chuyện phiền toái của em, giờ anh giao hết mấy chuyện ‘phiền toái’ đó cho em, anh có quá đáng không ? »

« Không, không quá đáng chút nào, em đồng ý ! » Anh đã tin tưởng cô tới vậy, khiến cô thật sự có cảm giác thành công. Từ nay cô nguyện làm tay hòm chìa khóa của anh, làm vị quản gia trung thành và tận tâm bảo vệ gia đình này vì anh.

Thoa kem dưỡng da lên tay vợ xong xuôi, anh cúi xuống hôn lên mu bàn tay cô như một kỵ sĩ châu Âu, sau đó khẽ hắng giọng thốt. « Ngoài ra còn một việc nữa... Nếu em không phản đối, tối nay chúng ta có thể... được không ? »

« Ack... » Cái từ quan trọng nhất sao lại... bị mất thế kia ? Rốt cuộc ý anh muốn hỏi gì cơ ? Nhìn ánh mắt lo lắng nhưng nóng bỏng mong chờ của anh, lập tức cô hiểu ra, và lại lặp lại ba chữ... « Em đồng ý ! »

Cuối cùng cũng đợi được ngày này, cô thật hạnh phúc mà ! Không uống công cô tính toán sắp đặt, hai người sớm tối làm việc cùng nhau, lại ở chung, kể sách ‘lửa gần rơm’ của cô cuối cùng cũng có tác dụng. Từ nay về sau, cô sẽ đường đường chính chính mà tự nhủ mình là một người vợ thật sự !

Anh dắt tay cô đến bên giường, rồi trong ánh đèn ngủ mờ ảo quyến rũ, hai người từ từ cởi quần áo lẫn nhau, bắt đầu từ hôn môi để trao lời tình tứ. Mỗi động tác đều vô cùng chậm rãi, vô cùng dịu dàng, nhưng rất nhanh chóng một sự háo hức nóng bỏng tràn ra khắp toàn thân, khiến hai người khó mà duy trì tốc độ chậm rãi như cũ, chỉ có thể chuyển sang kịch liệt, mạnh bạo !

Giây phút hai trái tim và hai cơ thể hòa làm một, khóe mắt cô bỗng có một giọt lệ rơi ra, không phải vì đau đớn, mà là vì hạnh phúc quá lớn.

« Dật Linh, chúng ta có thể lấy nhau, thật sự là quá tốt ! » Anh hôn lên giọt nước mắt của vợ mình, giọng khàn khàn vì cảm động.

« Vâng ! » Cô cũng cảm thấy vậy, hai người chính là một nửa của nhau, mà giờ hai nửa đã hợp làm một.

Một niềm hạnh phúc, dĩ nhiên là kéo theo một sự ‘rung động’ theo đúng nghĩa đen của nó, chiếc giường lớn cả đêm hoàn toàn không có chút bình lặng nào. Không biết bao nhiêu thời gian trôi qua, cô nhíu mày, bàn tay nhỏ bé khẽ đập vào ngực anh. « Lập Đường... »

« Sao em ? Là anh làm nhanh quá hay chậm quá à ? » Anh vươn tay lau mồ hôi trên trán mình, xấu hổ thật, bao nhiêu mồ hôi cứ nhỏ giọt trên người cô.

« Không phải việc đó... mà là... sao anh duy trì lâu thế ? » Cô vừa thở gấp, vừa muốn mê đi, lại vừa muốn tiếp tục đón nhận anh tiếp tục vào sâu, não bộ xem chừng sắp sửa thiếu dưỡng khí nặng.

« Vậy sao ? » Người đàn ông nào cũng đều muốn có khả năng kéo dài thật lâu. Anh cũng không rõ lắm, có lẽ là khả năng trời sinh chăng. (Ack ack, trời sinh như anh thì khổ chút Linh tỳ rồi !)

« Người ta sắp ngắt dây này... Anh làm ơn... nhanh nhanh kết thúc đi mà... » Khoảnh khắc này, cô thừa nhận mình chỉ là một người con gái yếu ớt, bởi vì anh quả thật quá đổi mạnh mẽ. Không ngờ chồng cô có vẻ bề ngoài vô cùng nhã nhặn nghiêm trang nhưng lại có một công phu kinh người thế này, đầu tiên thì kéo dài rõ lâu mới ‘thông suốt’, bây giờ thông suốt rồi lại dừng mãi chiến đấu thế này, chênh lệch quả thật rất lớn a !

« Mệt thế sao ? Hay em nghỉ ngơi một chút. » Tuy miệng nói thế, nhưng anh cũng vẫn không rút ra khỏi cơ thể cô mà chỉ tạm thời dừng lại động tác, bắt đầu xoa bóp cả người cho cô để xúc tiến máu tuần hoàn cho đều, lại giúp cô bình ổn hô hấp, nhân tiện hôn lên những nơi nhạy cảm của cô để giúp cô duy trì sự nồng nàn. Đúng rồi, hẳn là cũng nên bổ sung thêm nước chứ. May mà tay anh đủ dài, không cần rời khỏi người cô cũng vẫn thò tay với được cái cốc đầu giường, từng ngụm từng ngụm mớm nước cho cô uống. (Oa.... Hàng hiếm...o_____O)

Dưới sự nỗ lực và trêu ghẹo của anh, cô dần dần khôi phục sức lực và sự nhiệt tình, lại có thể tiếp tục cùng anh chiến đấu. Đêm còn dài, trên giường lại tiếp tục mưa giăng chớp giật, sóng xô gió cuốn...

Sáng thứ bảy, bữa sáng thường được dọn ra muộn hơn một chút. Hàng ngày vì Lập Đường phải đi làm sớm, sáu giờ đã ăn sáng rồi. Nhưng cuối tuần họ thường ngủ muộn tới bảy, tám giờ cũng được. Có điều hôm nay, Liên Dật Linh hoàn toàn không rời giường nổi, mà anh chồng dễ thương lại phục vụ bữa sáng vào tận phòng giúp cô.

Phó Quế Dung cùng chú thím Thái đều cố nén cười. Ban đầu họ còn tưởng Dật Linh bị ốm hay mệt gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tươi tắn kích động của Lập Đường, lại còn ập a ập ứng ngược ngùng lúng túng, mọi người mới ngẫm hiểu, hóa ra anh ta là kẻ đầu sỏ gây ra cơn ‘bệnh’ của vợ mình ! (Là ai vừa nói vợ không nên mệt mỗi quá sức nhỉ ? :-w)

Vào phòng, Phó Lập Đường đặt khay thức ăn lên tủ đầu giường, ngồi xuống vuốt tóc vợ. « Dật Linh, em khỏe hơn chưa ? »

« Ừm... » Chỉ có thất lưng như muốn rời ra, chân cũng hoàn toàn không cử động tử tế được, thêm vị trí quan trọng nhất tê rần lên mất cảm giác. Đờng tưởng phụ nữ trên giường rất thoải mái không mất sức, chỉ cần giữ tư thế ‘mở ra’ để đón nhận thể công của người kia cũng đã mất không ít sức lực. Chưa kể còn có cảm giác mạnh mẽ, đạt cơn cực khoái quá nhiều cũng khiến người ta khó mà chịu nổi a.

Vốn cô rất tin tưởng vào thể lực của mình, vì làm tiếp viên hàng không phải đẩy xe thức ăn, xếp đặt hành lý, lại còn thường xuyên đi lại vận động, cô gái nào mảnh mai yếu ớt đều không thể làm nổi. Nhưng giờ đây cô hoàn toàn giường cờ trắng đầu hàng, quả thật cô thua kém chồng mình rất nhiều rất nhiều, về sau có thể gọi anh ấy là ‘nhà vô địch’ rồi.

Anh đỡ cô ngồi dậy, tự tay xúc thức ăn đút cho cô, không khỏi lo lắng một chút. « Về sau chúng ta làm sao bây giờ ? » (Haizzz, vấn đề nghiêm trọng nha !)

« Em sẽ luyện tập thể dục, để cơ thể em mạnh mẽ hơn dẻo dai hơn vậy. » Thân làm vợ, làm sao có thể trốn việc thỏa mãn nhu cầu của chồng được ? Nhờ anh ấy không thỏa mãn đủ, bị ghen ứ, lại chạy ra ngoài ăn vụng thì sao ? Đừng đùa, cô dù có tàn phế cũng phải ráng mà chống đỡ thể công chứ, chưa kể quá trình ‘chiến đấu’ khiến người khác mất hồn mất vía tới vậy...

« Điều là tại anh không tốt, đã muốn, lại muốn nữa. » Anh cũng không hiểu tại sao mình không ngừng lại được, chỉ cần ôm lấy cô, nghe tiếng hỗn hển của cô, cả người anh sẽ như cục đá hoàn toàn bị tan chảy. Hơn nữa sau khi đã được nếm qua cảm giác tuyệt diệu kia, anh thật sự không thể ‘án binh bất động’ như trước đó được, anh quả thật rất ngờ rằng từ giờ mỗi đêm mình sẽ trở nên phóng túng vô độ, như thế sẽ rất quá sức chịu đựng của cô !

« Đúng thế, em còn tưởng anh chỉ nói đùa thôi chứ. » Không ngờ là một đêm ba lần, mỗi lần kéo dài hơn một tiếng, mà đó là chưa tính thời gian tạm nghỉ và nghỉ giải lao. Xem ra cô không cần lo béo, mất dáng gì nữa rồi, vì nhiệt lượng bị tiêu hao hơi bị quá nhiều...

« Xin lỗi em. » Anh xấu hổ cúi gầm mặt xuống không dám nhìn vào mắt cô.

« Thăng thấn mà nói em rất sung sướng, vì anh cần em tới như vậy, khiến em có cảm giác bản thân là một phụ nữ quyến rũ và đầy... mị lực... » Việc bị bỏ rơi trước đây thật ra khiến cho lòng tự tôn của phái nữ trong cô bị tổn thương ghê gớm, giờ thì nó được lấp đầy trở lại, mà không, gấp bội ấy chứ.

« Về điều này, em hoàn toàn không cần nghi ngờ gì cả... » Anh dịu dàng hôn lên môi cô, vốn chỉ muốn khẳng định ý vừa nói, ai dè vừa chạm vào lại củi khô lửa bốc, không thể ngừng lại, cứ thế cứ thế biến bữa sáng thành bữa trưa.

Cuối tuần này, hai vợ chồng mới cưới không muốn đi đâu hết. Mà những người khác trong nhà cũng vô cùng hiểu biết, không ai chạy tới gõ cửa phòng. Xem ra căn nhà này hẳn không cần chờ lâu nữa sẽ có tiếng cười nói bi bô của trẻ con cho mà xem.

Chú thích :

(1) Thụ đại hữu khô chi, nhân đa hữu thị phi : Nghĩa gốc là Cây lớn ắt có cành khô, chỗ đông người ắt có bàn tán buôn chuyện. Do chưa tìm được thành ngữ tương đương trong tiếng Việt nên Lãnh Vân tạm để nguyên văn. Có ai biết câu nào trong tiếng Việt có nghĩa tương tự thì nói giúp Lãnh Vân nhé !

+ Yô, một cảm giác rất Yomost!!! Con sói tưởng mình là cừu đã nhận ra rằng mình là sói, mà là sói quanh năm đối ăn mãi không no

+ Khổ thân chị Linh, cơ mà hạnh phúc, nhỉ

+ Xi poi chap sau: Ba giờ chiều, Dật Linh vào một siêu thị mua đồ, cô định mua thêm vài bộ ga trải giường mới, vì chồng cô quả thật toát mồ hôi khá nhiều, đêm nào cũng ướt sũng ga giường, thôi thì mua vài bộ để thay phiên. Đúng rồi, cô cũng phải mua thêm vài bộ váy ngủ nữa, vì chồng cô nhiều khi quá ư là... cấp bách, mấy cái áo ngủ của cô đều bị xé toang, mà anh ấy lại còn nói thẳng cô không cần mặc gì lên giường nữa chứ, đúng là được voi đòi tiên mà!

9. Chương 5-1

« Liên Dật Linh, sao cậu càng ngày càng trở nên xinh đẹp thế hả ? Cậu đi giải phẫu thẩm mỹ chỗ nào, nói mau ? »

« Mình làm gì có ! » Thứ ba Liên Dật Linh không cần đi làm, liền hẹn cô bạn thân Chu Vân An đi ăn trưa ở một nhà hàng. Không ngờ vừa gặp nhau cô đã bị bạn đê ra ép hỏi, khiến cho khách ăn các bàn bên cạnh quay sang tò mò nhìn hai người.

Chu Vân An vừa mới ngủ dậy, không có cảm giác muốn ăn cho lắm, công việc làm tiếp viên hàng không thường không phân biệt ngày và đêm mà. Cô ngồi xuống gọi một tách cà phê, rồi chờ người phục vụ bỏ đi

mới nheo mắt nghiên cứu cô bạn ngồi trước mặt. « Cậu chắc chứ ? Không phải cậu đi căng da mặt, quang trị, xóa nếp nhăn chứ ? »

Liên Dật Linh đã sớm không cần khách sáo mà gọi đồ ăn rồi. Bạn tốt lâu năm, cần gì khách khí với nhau. Cô vừa ăn vừa lắc đầu. « Cậu nói mấy cái đó ghê quá đi, vừa đau đớn lại vừa tốn tiền lãng phí ! Ai da, mình thấy thật ra trông mình xinh hơn, là do tình yêu viên mãn, càng được yêu càng trở nên xinh đẹp đó, cậu đã nghe tới phương pháp trị liệu này chưa ? »

« Giỏi nhỉ ? Dám khoe khoang trước mặt mình cơ đấy ? » Chu Vân An làm ra vẻ giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi.

Liên Dật Linh khê bữu môi, giả vờ tỏ ra tội nghiệp. « Biết làm sao được, ai bảo ông xã nhà mình yêu mình quá làm gì, cái gì cũng giao hết cho mình, không có mình không chịu được... »

« Đủ đủ, mình không muốn nghe nữa ! » Chu Vân An thật sự muốn đưa tay lên bịt tai lại. Bạn thân của cô kết hôn xong nét mặt tỏa sáng như hoa mới nở. Hai cô đều hai mươi chín tuổi, làm sao lại khác nhau nhiều đến thế chứ ?

Liên Dật Linh cười ha ha không ngớt, cảm giác được khoe sự hạnh phúc của mình thật là tốt. « Ai da, cậu không phải cũng có bạn trai đấy thôi ? Giờ mình với Liêu thư ký là đồng nghiệp, mình có thể giúp cậu coi chừng anh ta, bảo đảm anh ta không dám ra ngoài ăn vụng. »

« Mình không sợ anh ấy ra ngoài ăn vụng, anh ấy không phải loại người như thế. Có điều bọn mình... như đang vào ngõ cụt vậy. » Nhắc đến bạn trai, Chu Vân An không khỏi muộn phiền một cách ngọt ngào. Anh ấy là đối tượng tốt nhất mà cô từng gặp, nhưng mà có thể đi tới bước cuối cùng hay không thì vẫn không chắc chắn lắm.

« Sao lại nói thế ? »

Người phục vụ bưng cà phê tới, Chu Vân An cũng không bưng lên uống ngay mà ngẩn người thờ dãi. « Anh ấy cũng giống chồng cậu, sống nội tâm, tính tình chừng mực ổn trọng, lại lịch sự chu đáo phong độ mười phần. Nhưng công việc anh ấy vốn bận rộn, mà mình đi làm thời gian lại không cố định, thường phải vài ba tuần mới có thể gặp nhau một lần. Rõ ràng cả hai đều ở Đài Bắc, nhưng lại vẫn như là người yêu ở xa, thật mệt mỏi quá. »

« Mình có nói với anh ta, chỉ cần hai người mau chóng kết hôn thì vấn đề này đâu còn là vấn đề nữa ? » Liên Dật Linh quả thật không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, và cũng không hiểu tại sao hai người này vẫn phân vân không quyết.

« Kết hôn nào có dễ dàng như vậy ? » Vân An uống một ngụm cà phê, cảm thấy bỏ thêm đường rồi mà sao vẫn vừa chua vừa đắng.

« Kết hôn nào có khó khăn như vậy ? Là hai cậu suy nghĩ nhiều quá. »

« Đúng thế, bọn mình đều là người nhát gan, không dũng cảm như cậu, không cố gắng tranh thủ như cậu, nên cậu hạnh phúc cũng đúng thôi. » Chu Vân An vẫn không quên được cô bạn thân làm thế nào có được hôn này. Ban đầu vốn là một hồi bi kịch, giữa đường hóa thành hài kịch, quả thật cần có một ý chí hơn người.

« Đây cậu đang khen hay đang chế nhạo mình thế hả ? Khi trước là mình cầu hôn chồng mình thật, nhưng mình rất hài lòng với kết quả này nha. » Liên Dật Linh há miệng tống một miếng mỳ Ý to vào. Dù gì đã có ông xã giúp cô 'tiêu hao năng lượng thừa' hàng đêm, giờ đáng người cô so với hồi trước càng thêm gọn gàng !

« Mình rất phục cậu, và cũng mừng cho cậu. »

« Thế mới đúng chứ, cậu cũng ăn gì đó đi, đừng chỉ uống cà phê như thế. » Liên Dật Linh đẩy cái giỏ bánh mỳ qua cho bạn. Cô thật sự mong bạn mình khỏe mạnh ăn nhiều một chút, cô cũng từng làm tiếp viên hàng không, nên hiểu rõ dù cho thế nào, cơ thể khỏe mạnh là quan trọng nhất.

Chu Vân An cầm một lát bánh mì lên, tự mình quét một chút mứt hoa quả rồi ăn. Quả nhiên thức ăn rất có tác dụng an ủi, cô mới ăn vài miếng đã cảm thấy tốt hơn nhiều. « Đúng rồi, Lô Chí Phàm giờ trở nên

vô cùng tiêu tụy, thường xin phép nghỉ không đi làm. »

Nghe tới tên này Liên Dật Linh còn phải nghỉ nghĩ một lúc. Đã lâu rồi cô không nhớ tới người kia, cảm giác như người kia đã thật sự trở thành quá khứ rất xa xôi, hoàn toàn không liên quan gì tới cuộc sống hiện giờ của mình. Do đó cô cũng chỉ nhún vai. « Chắc là vội vàng tìm niềm vui mới chẳng ? Nói không chừng là vì anh ta bắt cá nhiều tay quá nên thể lực bị tiêu hao quá nhiều không có sức đi làm cũng nên. »

« Sau đó mình có gặp lại anh ta thêm vài lần, thấy cả người gầy đi, sắc mặt cũng không tốt lắm, như thể là... thất tình vậy. Bọn mình vốn định tiếp tục tẩy chay anh ta, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mắt hờn mắt vía, lại không nhẫn tâm ra tay. » Lúc trước mọi người đều vô cùng phẫn nộ với chuyện này, không ngờ rằng kẻ phụ lòng kia lại trở nên cô đơn thất thế, quả có thể nói là sự đời biến đổi khó lường.

Liên Dật Linh không đoán trước được là lại có việc này, cô thử nghĩ nghĩ nguyên nhân. « Có thể là liên quan tới em chồng mình chẳng. Một người đàn ông thành đạt lại bị một cô nữ sinh bỏ rơi, khó tránh khỏi bị đả kích lớn. Mình là người bị bỏ rơi nha, làm sao có tư cách khiến anh ta bị thất tình được. »

« Con người thường không biết quý trọng những cái trước mắt, đến khi mất rồi mới hối hận không kịp. »

« Đúng vậy, nam giới hay nữ giới cũng như nhau cả, thế nên cần phải nắm chặt cơ hội hạnh phúc trong tay. Thật ra cậu chủ động cầu hôn Chí Phàm cũng được mà, mình có thể dạy cho cậu vài chiêu. Sao, có muốn bái mình làm thầy để học nghề không hở ? Xét thấy chúng ta làm chị em bạn bè lâu năm, mình sẽ miễn học phí cho cậu ! »

« Liên đại sư, mình thật sự là thua cậu rồi... » Chu Văn An chỉ có thể vòng tay cúi đầu, chấp nhận thất bại.

Hai cô bạn thân từ lúc vào hăng hàng không làm việc với nhau liên tiếp tục tán gẫu thêm vài chủ đề linh tinh mà phụ nữ hay gọi là ‘buồn dưa lê’, nói gì thì nói, có một điều không đổi trong đó là tấm lòng bạn bè quan tâm và chia sẻ cùng nhau.

Ba giờ chiều, chào tạm biệt bạn thân xong, Liên Dật Linh bước vào một siêu thị nhỏ. Cô định mua thêm vài bộ ga trải giường trong phòng ngủ của mình vì chồng cô quả thật ra mồ hôi rất nhiều, đêm nào cũng khiến ga giường ướt sũng, nên đành mua nhiều bộ một chút còn thay đổi. Đúng rồi, cô cũng cần mua thêm vài bộ áo ngủ nữa, vì chồng cô nhiều khi quá... ơ... gấp gáp, áo ngủ mấy cái đều bị anh xé toang, anh lại còn nói thẳng là cô không cần mặc gì cũng được. Đúng thật là được voi đòi tiên mà !

Vừa nghĩ tới việc chồng mình quần quít không muốn xa rời mình, cô không nhịn được nở nụ cười hạnh phúc. Trước khi kết hôn cô chưa từng nghĩ tới phương diện này anh ấy sẽ có ngày như thế, vốn cô còn nghi ngờ sức quyến rũ của bản thân. Giờ cô mới hiểu, người đàn ông có vẻ ngoài nghiêm chỉnh tinh tảo nhất đôi khi cũng có thể là người đàn ông nồng nhiệt trong phòng ngủ nhất.

Mua đồ xong xuôi, lúc vừa đi ra cửa chính, bỗng có một giọng đàn ông gọi từ phía sau lưng cô. « Dật Linh ! »

« A ? » Quay đầu lại, cô thấy một người đàn ông nhìn có vẻ quen mặt. Phải một lúc sau cô mới nhận ra đó là chồng chưa cưới cũ của mình. Lô Chí Phàm quả là gầy hơn trước rất nhiều, trước đây gương mặt còn có vẻ bầu bĩnh trẻ thơ, giờ hai má hõm sâu, đừng bảo anh ta lâu ngày chưa ăn cơm chứ ?

« Hế lô... » Lô Chí Phàm, hai tay đút túi quần, gương mặt có chút ngạc nhiên vui vẻ, lại có chút lo lắng. « Đã lâu không gặp, xem ra em dạo này trông rất khá. »

« Cảm ơn anh, hôm nay anh không có chuyến bay sao ? » Không ngờ lại gặp anh ta ở đây, thế giới này thật là nhỏ.

« Anh xin nghỉ phép. » Gần đây tình trạng sức khỏe và tinh thần anh không tốt, sợ nhớ xảy ra chuyện gì đó khi làm việc nên anh chủ động xin phép nghỉ. Chút dạo đức nghề nghiệp đó anh vẫn không thể không có được.

« Ack... Vậy xin lỗi, tôi có việc bận phải đi rồi, byebye. » Giờ chắc họ chẳng còn gì để nói với nhau. Quá khứ cô đã quay lưng lại không hề lưu luyến, giờ hiện tại và tương lai mới là thứ cô trân trọng trong tay.

Lô Chí Phàm vội gọi giật cô lại. « Chờ một chút, anh muốn nói chuyện với em, có thể dành cho anh chút thời gian không ? »

Cô do dự vài giây. Những gì cô bạn Chu Vân An vừa nói lại hiện lên trong đầu, nghe nói Lô Chí Phàm giờ tiều tụy hơn trước khá nhiều. Mặc cho nguyên nhân là gì đi nữa, mọi người dù sao cũng là người quen cũ, có lẽ cô cũng nên dành chút thời gian làm người tư vấn tâm lý tình nguyện, cho anh ta kể lể một chút cũng tốt.

« Chỉ có thể đi uống nhẹ nhàng gì đó, tối nay tôi còn có việc. »

« Cám ơn em ! » Chí Phàm cười tươi như vớ được bảo bối, gần đây quả thật không biết bao lâu rồi anh ta chưa nở nụ cười.

Trong siêu thị có một quán cà phê nhỏ, hai người tìm một bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống, mỗi người gọi một ly cà phê sữa. Ngày xưa đây là món đồ uống yêu thích của cả hai, có điều giờ cô thích uống trà hơn, vì chồng cô quả thật pha trà rất ngon.

Nói chuyện phiếm vài câu trao đổi tình hình gần đây xong, Lô Chí Phàm không nén nổi liền thốt ra sự thật.
« Dật Linh, anh sai rồi, hồi đó đáng ra anh không nên để em đi. »

Sau khi chia tay, chỗ ở của anh ta không có ai sửa sang dọn dẹp, đi chơi không có ai lên kế hoạch, giấy tờ này nọ quá hạn cũng không ai lo lắng, cuộc sống trước mặt không biết đi về đâu. Hóa ra anh ta vẫn ý lại cô tới thế, cần cô tới thế, nếu không có cô dẫn dắt, anh thật sợ không tìm thấy đường đi. (Bỏ tay, anh này cần một bà mẹ chứ cần người yêu cái gì...)

Một cô gái khi nghe thấy người yêu cũ nói thế, đáng ra nên cảm thấy vui mừng hay kiêu ngạo mới phải, nhưng Dật Linh lại không có cảm giác gì cả. « Nói những chuyện đó làm gì nữa ? Làm người phải hướng về tương lai chứ. Điều kiện của anh rất ổn, tìm đối tượng mới không hề khó khăn. Trong hăng hàng không nhiều tiếp viên cùng nữ khách hàng như thế, cơ hội chỗ nào chẳng có ? »

Chức vị phó cơ trưởng này, cả về địa vị lẫn tiền lương đều rất tốt, hơn nữa anh ta có vẻ ngoài khá bảnh, đáng người không tệ, dù cô dùng con mắt của vợ chưa cưới cũ nhìn cũng vẫn nhận ra anh ta là mặt hàng đáng giá đầu tư lâu dài.

Lô Chí Phàm càng nghe càng lắc đầu. « Em không hiểu, làm gì có ai đối xử tốt với anh như em được. Đám con gái bây giờ cô nào cũng như công chúa tiểu thư, chỉ đòi anh chăm sóc họ, bọn họ không hề biết chăm sóc anh. »

Đây là anh ta đang ca ngợi cô sao ? Được rồi, cô sẽ cố gắng coi như là lời ca ngợi đi, dù gì cô cũng đại từ đại bi mà chúc phúc cho anh ta. « Đừng bi quan như thế ! Tìm một cô gái tốt để chăm sóc lẫn nhau là được rồi ? »

« Em mới là cô gái thích hợp nhất với anh, anh thật sự không thể không có em ! »

Bỗng anh ta nhào tới cầm tay cô khiến cô hoảng sợ rút tay lại, giận tái cả mặt. « Anh đừng có làm bừa, cho dù anh nói thế, tôi cũng không có cách nào quay lại nữa, người tôi yêu là chồng hiện giờ của tôi ! »

« Em với anh ta quen nhau chưa lâu đã cưới nhau, làm sao có thể so với ba năm chúng ta yêu nhau tha thiết được ? » Lô Chí Phàm quả thật không tin cô nhanh quên anh như vậy, nhất định là cô cố tình kết hôn nhanh chóng để khiến anh giận dữ, chứ thật ra cô vẫn để ý tới anh !

« Tôi không muốn nói chuyện với anh, tôi phải đi đây ! » Tên này tự cho mình là đúng, khiến cô phí cả lòng tốt với anh ta.

« Dật Linh ~ » Tiếng gọi này sao có chút thê lương nhỉ ? Dật Linh không nhịn nổi quay đầu lại, chỉ thấy trước con mắt bao nhiêu người, Lô Chí Phàm vậy mà lại quỳ xuống van vỉ cô ! Làm ơn đi, anh ta nghĩ anh ta đang cầu thần bái Phật chắc ? Đám phục vụ với khách hàng trong quán đều mở to mắt nhìn khiến cô bỗng trở thành một người phụ nữ ác độc. Cô bắt đắc dĩ đành quay lại vươn tay sờ đầu anh ta, khẽ xoa xoa an ủi như dỗ dành một đứa trẻ.

« Anh hãy nghe tôi, nguy cơ cũng là cơ hội tốt, chỉ cần anh cố ổn định trái tim mình, duyên phận nhất định sẽ tới. Lúc tôi với anh còn yêu nhau, trừ lúc chia tay có vẻ khó xử, chứ thật ra anh đối với tôi, tôi đối với anh cũng không tệ. Tôi tin anh sẽ là một người yêu tốt, một người chồng tốt. Nhưng giờ tôi đã kết hôn,

anh đừng nên cố theo đuổi những việc không có khả năng níu kéo nữa làm gì. Đời còn dài tương lai còn rộng, chân mệnh thiên nữ của anh có thể đang chờ anh đâu đó mà. »

Mắt anh ta long lanh lệ vì quá xúc động, như thể một người đi núi lạc đường bỗng được dắt ra. « Thật xin lỗi, là anh đã không biết quý trọng em... »

« Không vấn đề gì, em đã hoàn toàn buông tay, anh cũng nên buông tay đi thôi, như vậy mới có thể hướng về phía trước mà tiến được, đúng không ? »

« Được... » Nói thì dễ, hạ quyết tâm làm được mới là khó, nhưng tới nước này, trong mắt cô nhìn anh hoàn toàn không có tình yêu nam nữ, mà chỉ có sự đồng tình thông cảm. Nếu anh không buông tay cũng chỉ có thể nhận kết cục này mà thôi. Dù sao cũng là anh có lỗi với cô trước, đây gọi là mình làm mình chịu.

« Nào, đứng lên, lau mắt đi nào. » Cô lấy khăn giấy ra cho anh, dặn dò y như một bà mẹ trẻ. « Giờ anh phải ăn uống cho tốt, ngủ nghỉ khỏe khoắn, nghỉ phép xong thì làm việc cho chu đáo. Chỉ cần anh có thể như trước, tự tin mà sống, tuyệt đối sẽ có một đám con gái chạy theo anh, tới lúc đó anh có thể mở to mắt mà tìm, mà chọn cho mình một cô gái khiến anh ấm áp trong lòng. »

Lô Chí Phàm như thể được uống thuốc an thần, bình tĩnh lại chậm rãi đứng lên. « Anh có thể ôm em một lần cuối không ? »

« Ack... Cũng được, nhưng anh nhất định phải tỉnh táo lại nhé, tìm một đối tượng khác tốt hơn tôi nhiều, được không ? » Nếu một cái ôm có thể giúp anh ta bắt đầu cuộc sống lại từ đầu, cô không hẹp hòi nhỏ mọn gì mà từ chối cả.

« Anh hứa với em sẽ cố gắng sống tốt hơn. Anh cũng hi vọng anh ta sẽ quý trọng em, cho em một cuộc sống hạnh phúc... » Anh vươn hai tay ôm lấy cô, đây là lần cuối cùng. Tại sao trước đây anh lại ngốc nghếch không nhận ra, sự ấm áp của cô là thứ anh cần nhất, để đến khi mất đi mới hối hận không kịp ?

« Tốt, tất cả chúng ta sẽ đều hạnh phúc ! » Cô khẽ vỗ vỗ lưng anh, cảm nhận được anh đang run lên, cô thật sự lo anh ta sẽ lại tuôn nước mắt như mưa mắt.

« Cảm ơn em... cảm ơn những việc em đã làm cho anh. » Lô Chí Phàm nhẹ nhàng buông cô ra, cúi người chào thật thấp rồi cầm giấy tờ đi ra quầy trả tiền. Tuy bước chân còn loạng choạng, nhưng trong lòng cũng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Nhìn bóng dáng chồng chưa cưới cũ, bỗng dưng Dật Linh cũng có chút cảm khái. Nếu họ không chia tay, hôm nay có thể sẽ là một đôi vợ chồng hạnh phúc. Duyên phận giữa người với người, có đôi khi không hề vững bền, có đôi khi lại thay đổi trong nháy mắt, tất cả đều khó mà đoán trước được, chỉ có thể nắm chắc từng phút giây trước mắt.

Rời khỏi công ty bách hóa xong, cô lái xe về nhà cha mẹ ăn cơm tối. Liên Chấn Chương và Tiêu Nhã Tâm nhìn thấy con gái út đều vô cùng vui vẻ. Con bé này kết hôn xong trở nên mềm tính hơn rất nhiều, không gồng mình cứng cỏi như trước kia nữa, sắc mặt cũng tốt hơn. Xem ra những gì họ lo lắng trước đây là hoàn toàn vô ích, cũng không sao, chỉ cần đám trẻ vui vẻ là được.

« Cha, mẹ, hai người phải uống thuốc đúng giờ nhé ! » Liên Dật Linh chuẩn bị chút thuốc bổ biểu cha mẹ. Giờ cô không ở nhà, chỉ hi vọng hai người có thể tự chăm sóc chính mình.

« Lần sau mang người về là được rồi, không cần mang quà cáp gì cả. Thế bao giờ mang Lập Đường về ? » Liên Chấn Chương càng nhìn con rể càng vừa ý, thấy ai cũng khoe có cậu con rể làm hiệu trưởng là vinh hạnh rất lớn của ông.

« Trưa chủ nhật này, được không ạ ? » Liên Dật Linh vừa ăn vừa trả lời, trên bàn toàn những món cô thích ăn, rất có hương vị gia đình.

Tiêu Nhã Tâm liên tục tiếp thức ăn cho con gái. « Dĩ nhiên là được. Hôm đó chị cả chị hai của con cũng về, tới lúc đó sẽ rất náo nhiệt. »

« Ba chị em bọn con đều gả ra ngoài hết rồi, cha mẹ có buồn chán không ? » Dật Linh dừng đưa lại, bỗng cảm thấy thật có lỗi. Cha mẹ đều đã về hưu, trừ chăm nom mấy việc trong xóm, cũng chỉ ở nhà chờ con cháu về thăm.

« Chỉ cần các con về thăm thường xuyên là được, mà tốt nhất là sinh vài đứa nhỏ, như thế cha mẹ sẽ không buồn chán nữa. » Liên Chấn Chương thích nhất là chơi trốn tìm với đám cháu ngoại. Con gái đầu và con gái thứ hai của ông đều đã con cái đẻ huê, chỉ còn cô út, đương nhiên cũng muốn khích lệ luôn.

« Vâng... » Vừa nói tới đây, Dật Linh bỗng thấy khó chịu, ngực vừa tức vừa cuộn lên, khiến cô phải chạy nhanh vào toa lét nôn khan.

Tiêu Nhã Tâm đi theo sau con gái, những dấu hiệu này bà rất quen thuộc, năm đó bà cũng như thế mà. « Con không phải mang thai rồi chứ ? »

« Mang thai ? » Tính tính thời gian, lần đầu tiên hai vợ chồng Liên Dật Linh có quan hệ chính thức là hơn một tháng trước, mà tháng này lại chưa thấy kinh nguyệt, không lẽ nhanh tới vậy sao ? Lần đầu tiên đã trúng số độc đắc rồi ? (=.= 1 đêm 3 lần, 1 lần hơn 1 tiếng... không trúng mới là lạ !)

« Có rảnh thì con đi khám thử xem, để mẹ đi cùng con. » Tiêu Nhã Tâm cười tít cả mắt lại, cô con gái này cười là đúng rồi.

« Vâng. » Liên Dật Linh gật đầu đồng ý, đồng thời cũng bắt đầu tưởng tượng, nếu quả là cô mang thai, không biết chồng cô sẽ vui tới mức nào, đứa bé sẽ là trai hay gái, về sau có nên vào học ở Học viện Thanh Truyền hay không, lớn lên sẽ làm giám đốc, kỹ sư, phi công hay là siêu sao bóng đá ?

Tới khi làm cha làm mẹ mới thấy, hóa ra đây là một việc bận rộn cả một đời. Cha mẹ cô với cô đã là như thế, cô với đứa bé sắp sinh cũng sẽ là như thế, thế hệ này tiếp nối thế hệ kia, đều là kế thừa tình yêu của cha mẹ cả.

Vài lời

+ Hạnh phúc rồi nhá, giờ sáng gió sắp tới ha! Dân tình đề nghị chuẩn bị sẵn khăn giấy xì mũi sụt sụt khóc cho lần tới đi nha!

+ Xì poi: “Anh nghe xong đừng nên quá xúc động nhé, bản thân em còn ngạc nhiên nữa là. Hôm nay em đi khám khoa phụ sản, bác sĩ nói... em mang thai rồi!”

...

Im lặng vài phút xong, Phó Lập Đường mới mở miệng hỏi. “Là con của anh sao?”

“Anh có ý gì?”

10. Chương 5-2

Mười giờ tối, Liên Dật Linh lái xe về nhà, trong đầu tràn ngập chuyện mang thai, quyết định đợi thêm vài ngày nữa, nếu kinh nguyệt vẫn không thấy thì sẽ đi khám khoa sản xem sao.

Thật tình cờ, ngay trước cửa nhà cô chạm phải em chồng. Phó Quế Dung hồng hộc thở chạy như ma đuổi cho kịp giờ giới nghiêm, nhìn thấy chị dâu liền cười trên. « Eo ơi, chị cũng có giờ giới nghiêm cơ à ? »

« Đúng vậy, chị sợ anh trai em thành Hòn vọng thê, nên không dám để anh ấy chờ lâu. » Từ sau khi trở thành vợ chồng thực sự, Liên Dật Linh có cảm giác chồng mình càng lúc càng bám dính lấy cô, về nhà cũng càng ngày càng sớm hơn.

Phó Quế Dung ôm cánh tay chị dâu thân thiết làm nũng. « Thứ năm này chị không phải đi làm, nhớ dành thời gian cho em nha ! »

« Em muốn đi đâu ? Nói sớm để chị lên kế hoạch. » Hai chị em đã đi nào là Cửu Phân, Tam Hạp, Oanh Ca, Cơ Long, chỉ cần có thể tới đó ban ngày, muốn đi thế nào cũng không thành vấn đề.

« Lần này ngay trong thành phố thôi, em chỉ muốn nhờ chị nhìn giúp em một người xem có phải là một gã tốt hay không. »

« Em nghĩ chị có mắt thần à ? Được rồi, chúng ta cùng đi nhìn xem sao. » Liên Dật Linh vỗ vai em chồng, cố tình đánh mắt sang trêu chọc. « Có điều rốt cuộc em có mấy ‘gã’ hử ? Có cần chị giúp em lên danh sách, đăng còn chu đáo sắp xếp thời gian ? »

« Nhân khi tuổi còn trẻ thì nhìn nhìn nhiều một chút thôi, chị không phải không biết, tìm được người cỡ anh hai em rất khó nha ! »

Hai chị em vừa tán gẫu vừa bước vào nhà, ngẩng đầu lên đập vào mắt là cảnh Phó Lập Đường ngồi trên ghế xa lông. Chú thím Thái đều đã xong việc về nhà, hóa ra đêm nay anh chàng phải ở nhà một mình, thật hiếm có khó tìm nha.

Phó Lập Đường nhìn đồng hồ đeo tay, tuyên bố như quan tòa nghiêm khắc. « Mười giờ hai phút, hai chị em đi đâu giờ mới về ? »

« Không nói cho anh ! » Phó Quế Dung lè lưỡi trêu anh hai. Dù sao có chị dâu ở đây, nàng sợ gì chứ ! Cười hì hì mấy cái, nàng chạy tót vào phòng, nàng có một cú điện thoại quan trọng cần gọi mà.

Phó Lập Đường phát hiện uy phong của mình đang bị đe dọa nghiêm trọng, nhưng chẳng biết làm thế nào chỉ có thể quay sang phía vợ đón lấy đồng hồ mua sắm trong tay cô. « Hai chị em đi cùng nhau về à ? »

« Không phải, tình cờ gặp ở cửa thôi, thứ năm bọn em mới hẹn đi cùng nhau. »

« Hai người định đi đâu thế ? » Sao anh có cảm giác như một chú cún bị bỏ rơi thế nhỉ ?

« Bí mật giữa phụ nữ với nhau, sao lại phải báo với anh ? Đừng lo, em sẽ không để Quế Dung gặp vấn đề gì đâu, có điều quả thật anh không tiện đi cùng. » Dật Linh quay người vào phòng ngủ, chồng cô lưng thưng sau lưng bám đuôi đi vào cùng như con cún nhỏ vậy.

Lập Đường khóa cửa phòng lại, quay sang ‘hỏi cung’. « Hôm nay em đi đâu thế ? »

Haizzzz, nếu không trả lời tử tế, đảm bảo anh ấy sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, thế nên cô ngoan ngoãn trả lời. « Báo cáo thầy hiệu trưởng, em hẹn cô bạn đồng nghiệp cũ Chu Văn An ăn cơm trưa, chiều vào siêu thị mua mấy thứ, tối về nhà cha mẹ em ăn cơm. Anh nhìn, em mua ga trải giường với áo ngủ mới rồi này. »

Cô lôi các loại chiến lợi phẩm hôm nay vừa mua ra, lại hoàn toàn ‘quên’ nhắc tới vụ gặp gỡ chồng chưa cưới cũ. Cái loại chuyện ngu xuẩn này có nói hay không cũng thế. (Haizzz, khổ rồi !)

« Ga giường dĩ nhiên là phải mua nhiều một chút, nhưng váy ngủ thì không cần dùng. » Nói xong anh liền động thủ ra tay cởi quần áo cô. Ai da, ai bảo bộ váy ngắn màu hồng này cô mặc vào khiến anh cảm thấy ngon miệng bất thường chứ ?

« Anh nghịch quá đi ! » Cô nhéo yêu một cái vào tay anh. « Để em đi tắm đã. »

« Anh tắm rồi, hay là vậy đi, để anh cùng em tắm lại một lần. » Phòng tắm thiết kế ngay bên trong phòng ngủ, anh ôm cô bước vào, mở nước nóng giúp cô.

« Sao hôm nay anh cứ dính lấy em không rời thế hả ? » Cô trừng mắt nhìn anh, không hiểu vì sao hôm nay nhìn anh có vẻ là lạ ?

Anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, khẽ thủ thỉ thì thầm thổ lộ. « Hôm nay em không đi làm, nên anh cảm thấy rất nhàm chán. »

« Anh... không phải anh bận bịu nhiều việc sao ? » Cô gần như không tin vào tai mình. Trước kia là cô kêu ca nhàm chán không có việc gì làm, sao giờ lại đổi thành anh rồi ?

« Việc thì đúng là nhiều, nhưng mà... anh nhớ em quá. » Nói ra lời thật xấu hổ, nhưng không nói ra còn khổ tâm hơn. Lúc trưa anh phải ăn cơm một mình, tự dưng như bị bệnh tương tư ấy, mãi tới giờ này mới có thể ôm vợ ở một chỗ với vợ, khiến anh cả ngày cứ thấy người khó chịu làm sao ấy.

Ông trời thân yêu ơi, đây là kỳ tích hay là trong mơ thế ? Ông chồng luôn trầm tĩnh, nghiêm túc của cô giờ lại đang làm nũng nhõng nhẽo với cô sao ? Nhìn đôi mắt buồn buồn đáng thương, vẻ mặt xấu hổ, cô còn có thể làm gì khác ngoài dỗ dành nựng nịu anh chứ ? Thế là cô khẽ vuốt ve gương mặt anh dịu ngọt.

« Được rồi, chúng ta tắm chung, anh muốn thế nào thì làm thế ấy. » (Các loại người đọc nhỏ nước miếng tong tong, cơ mà cửa phòng đóng lại rồi ! *xùy xùy* Vô duyên, cho vợ chồng người ta tâm sự coi !)

Nhìn gương mặt anh tràn đầy tươi cười vui vẻ, cô hiểu ra, hai người thật sự đang trong thời kỳ mật ngọt âu yếm nhất của ái tình.

Vừa là vợ chồng, lại vừa là tình nhân, Lập Đường như đang bay bổng trong hạnh phúc trào dâng, như một gã thiếu niên mới yêu lần đầu vậy, lúc nào cũng có thể tự dưng mỉm cười. Hóa ra lúc tình yêu đến, phàm là người thường đều không thể chống lại nổi, chỉ có thể đầu hàng vô điều kiện.

Đảo mất một cái lại tới thứ ba, Dật Linh lại không tới làm việc khiến anh chỉ có thể lằm lũi ăn trưa một mình. Nhưng cũng không sao, về nhà họ sẽ lại vui vẻ hạnh phúc bên nhau, tiểu biệt thắng tân hôn, anh cũng thích có những màn tình thú như thế. (Má ơi, mới xa nhau có 8 tiếng anh đã coi là tiểu biệt rồi cơ đấy...)

Điện thoại vang lên, là Liên thư ký gọi vào. « Hiệu trưởng, tổ trưởng tổ hành chính tổng hợp tìm anh. » (nhớ ai không, cái lão ba chấm nhiều chuyện nói lén sau lưng Linh tỷ hôm nọ ấy !)

« Được. » Lập Đường thu dọn thức ăn trên bàn, đồng thời cũng trấn định lại tinh thần, cố không tiếp tục mỉm cười một cách ngớ ngẩn nữa.

Tạ tổ trưởng tổ Hành chính tổng hợp hơn năm mươi tuổi, cá tính nghiêm túc, vừa vào cửa liền nghiêm chỉnh thốt. « Hiệu trưởng, tôi có việc muốn báo cáo với anh. » (Nghiêm túc gì mà đi mách lẻo, hừ hừ !)

Lập Đường cũng đứng lên, nghiêm chỉnh đáp lại. « Tạ tổ trưởng, anh cứ nói. »

« Chính là vì hôm nay phu nhân không tới tôi mới dám nói. »

« Rốt cuộc là có chuyện gì ? » Vợ anh chưa bao giờ can thiệp công việc giáo vụ trong trường, chỉ là giúp anh mấy việc văn thư nho nhỏ, anh thật không hiểu Tạ tổ trưởng sao lại nói thế.

Tạ tổ trưởng cầm theo một cái túi giấy màu trắng, thận trọng đặt lên bàn. « Tôi sợ tôi nói miệng anh không tin, nên trước tiên mời anh xem những bức ảnh này đã. »

Lại là ảnh chụp, Phó Lập Đường chợt nhớ tới chuyện em gái mình khi trước, không lẽ lần này lại là một quả bom nữa ? Vừa mở túi lấy ra tấm ảnh thứ nhất, trong đầu anh đột ngột trống rỗng, không thể tin vào hình ảnh mình nhìn thấy, chính là vợ anh cùng chồng chưa cưới cũ !

Tấm ảnh thứ nhất, Lô Chí Phàm đang quỳ xuống hướng về phía Dật Linh, cô đang vuốt ve đầu anh ta, chung quanh là một quán cà phê.

Tấm ảnh thứ hai, hắn ta đã đứng lên, vẻ mặt cô rất dịu dàng, không biết đang nói gì.

Tấm ảnh thứ ba, hắn ta vươn tay ôm lấy cô ấy, còn cô vòng tay vuốt ve lưng hắn ta.

Phó Lập Đường quả thật không nhìn nổi nữa, chỉ ba tấm ảnh chụp, lại hoàn toàn phá hủy hạnh phúc cùng niềm vui của anh. Anh nhớ rõ bộ váy ngắn màu hồng này, cũng nhớ rõ họ nói gì tối hôm đó. Vợ anh chỉ kể đi ăn trưa với bạn gái, đi siêu thị mua sắm, cùng về nhà mẹ đẻ ăn cơm, nhưng lại hoàn toàn không nhắc tới chuyện này. Cô ấy vì sao lại cố tình giấu diếm anh ? Không lẽ vì quả thật có thứ không dám cho ai biết ?

« Ảnh là tôi dùng điện thoại chụp lại. Hôm đó tôi xin phép nghỉ đi dự đám tang, khi về ghé qua siêu thị mua vài ba thứ. Đúng lúc hai vợ chồng tôi đi ngang qua quán cà phê thấy rất đông người xúm quanh nhìn nên mới chú ý tới. » Tạ tổ trưởng quả thật cũng không ngờ sẽ nhìn thấy cảnh như thế, may mắn điện thoại của vợ ông ta là kiểu dáng mới nhất, chụp ảnh không gây tiếng động, hình ảnh lại rõ nét vô cùng.

Phó Lập Đường không nói nên lời, cú chấn động này quá lớn khiến anh hoàn toàn á khẩu. Tòa thành lòng tin vào vợ mình trong anh dần dần rơi rụng từng viên gạch, ảnh chụp rõ ràng như thế, còn mạnh mẽ hơn bất cứ vũ khí hủy diệt nào.

« Hiệu trưởng, tôi có nghe nói về quá trình kết hôn của hai người, đương nhiên đây không phải chuyện tôi nên xen vào, nhưng anh có bao giờ nghĩ tới vì sao cô ấy lại vội vã muốn kết hôn với anh như thế không ? Có phải cô ta muốn trả thù vì Phó tiểu thư cướp đoạt chồng chưa cưới của mình không ? » Tạ tổ trưởng lo

nghĩ vài ngày mới quyết định nói ra. Ông ta rất kính trọng vị hiệu trưởng này, nên không muốn nhìn anh bị vợ cảm sùng.

Phó Lập Đường hít một hơi sâu. « Tôi nghĩ hẳn là không... » Quả thật vợ anh ban đầu đòi anh ‘bồi thường’, nhưng giữa họ khi đó đã có cảm giác với nhau, kết hôn xong cũng vô cùng hòa hợp, gần đây lại gần bó tựa keo sơn, tuyệt đối không có khả năng ăn vụng bên ngoài. Nhưng... những tấm ảnh này giải thích ra sao đây ?

« Có khi nào cô ta có bầu trước khi cưới nên mới tìm anh làm cha đứa bé ? Đàn bà muốn giấu diếm này nọ, cái gì cũng có thể làm. » Tạ tổ trưởng thậm chí còn tìm vợ mình thảo luận, dù sao suy nghĩ của phụ nữ và nam giới rất khác nhau, mà phụ nữ thông minh hơn đàn ông rất nhiều.

« Đủ rồi, xin đừng nói nữa. » Ý tưởng này quá đổi âm trầm mưu toan, anh không muốn tin vợ mình lại tâm cơ mưu toan tới thế.

« Anh quen cô ta đủ lâu sao ? Hiểu biết về cô ta đủ nhiều chứ ? »

Phó Lập Đường không thể trả lời hai câu hỏi này, chỉ có thể nói. « Tôi sẽ tự giải quyết việc này, mong anh đưa hết ảnh và phim cho tôi, chuyện này xin hãy giữ bí mật đừng để người khác biết »

« Tôi hiểu, tôi sẽ giữ bí mật, chỉ hi vọng chuyện này không xảy ra với anh. » Trong túi giấy ngoài ảnh chụp còn có một cái thẻ nhớ. Tạ tổ trưởng khẽ gạt đầu chào rồi quay người rời đi. Ông tin hiệu trưởng sẽ có quyết định đúng. (AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, ta mún đập lão già đáng ghét này !)

Trong phòng hiệu trưởng, Phó Lập Đường như lâm vào một trận gió lốc quay cuồng, trong lòng khó mà bình tĩnh nổi nữa. Trong ảnh, tại sao vợ anh lại dịu dàng với gã đàn ông kia tới thế ? Không lẽ sự dịu dàng của cô không chỉ dành cho anh mà cũng dành cho chồng chưa cưới cũ sao ? Lòng ghen tị cứ thế đâm chồi nảy lộc không gì ngăn cản nổi, nếu lúc đó anh có mặt ở đấy, đảm bảo anh sẽ đâm thẳng vào mặt gã đàn ông kia, không cho phép hắn ta chạm vào vợ của anh, người đàn bà của anh !

Còn về phần vợ mình, anh sẽ phản ứng ra sao đây ? Từ ngày đầu tiên quen cô, tới nay mới hơn bốn tháng, anh quả thật hiểu biết rất ít về vợ mình, rốt cuộc cô suy nghĩ điều gì ? Cô muốn điều gì ? Anh càng lúc càng mơ hồ...

Sáu giờ tối hôm đó, Phó Lập Đường mở cửa bước vào nhà. Chú Thái đang lau cửa sổ lập tức khựng lại đầy vui vẻ. « Tiên sinh, hôm nay ông về sớm thế ? »

« Vâng. »

« Hai người từ từ ăn cơm, chúng tôi về trước. » Thím Thái tháo tạp dề ra, khẽ huých vai chồng. Hai người liền về trước, trả lại không gian cho cặp vợ chồng son này. Từ sau khi kết hôn tiên sinh ngày càng về nhà sớm hơn. Hiển nhiên sức hấp dẫn của phu nhân thật đủ lớn, căn nhà này hẳn sẽ sớm truyền ra tin vui thôi !

« Vâng, mai gặp lại. »

« Lập Đường, anh đói chưa ? Em lấy cơm cho anh nhé. » Liên Dật Linh cầm bát xới cơm mời chồng, hôm nay là cơm gạo lức, vì sức khỏe mọi người, gia đình họ thường đổi các loại ngũ cốc hoặc ăn cơm gạo lức. Các món ngon trên bàn trừ chú thím Thái làm phần lớn, cô cũng tự tay vào bếp làm hai món ăn. Hôm nay tâm trạng cô rất vui vẻ, thật muốn dùng thức ăn chia sẻ niềm vui với chồng.

Phó Lập Đường ngồi đối diện với vợ, nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, quả thật tìm không ra chút dấu hiệu ngoại tình nào. Cô đang thật lòng thể hiện ra, hay là đang diễn kịch quá hoàn hảo ? Đàn bà quả thật khó lòng hiểu hết, cũng như cô em gái anh vốn tưởng là một cô gái hoàn toàn thiện lương đơn thuần, nào ai biết con bé là một cao thủ tình trường chứ. Liệu có phải anh cũng đã nhầm về vợ mình hay không ?

« Quế Dung có hoạt động ngoại khóa chắc phải tới muộn mới về. Anh biết không, con bé ấy vậy mà lại tham gia đoàn Hướng đạo sinh, thật là đáng yêu mà. » Thật không ngờ cô tiểu thư nhõng nhẽo kia lại có thể tham gia đoàn hướng đạo và học cấp cứu này nọ, người quả nhiên cũng có lúc biến đổi.

« Ừm. » Nhìn gương mặt tươi tắn trong trẻo của cô, anh không nhịn được bèn hỏi. « Hôm nay em đi đâu ? »

« Em với mẹ ra ngoài có việc, em có tin này muốn nói với anh. » Hôm nay thứ ba cô không phải đi làm, liền nhờ mẹ đi cùng tới khoa phụ sản kiểm tra, quả nhiên chứng nhận cô đang mang thai ! Do đó trong lòng cô vô cùng vui sướng, nét cười chưa từng buông lơi trên mặt.

« Tin gì cơ ? » Cô ấy muốn thú nhận việc kia sao ?

« Anh nghe xong đừng quá ngạc nhiên, ngay cả em cũng choáng váng mà. Hôm nay em đi khám ở khoa phụ sản, bác sĩ nói... em mang thai rồi ! » Cô không nhịn nổi nữa, nhanh chóng tiết lộ tin vui kia. Vừa rồi bắt cô gạt chú thím Thái, cô đã đủ khó chịu lắm rồi, nhưng cô muốn chia sẻ với chồng đầu tiên, cô tin anh sẽ hạnh phúc cao hứng như cô, thậm chí nhảy lên gào thét cũng không có gì là lạ, dù gì cũng là kết tinh tình yêu của họ nhà !

Nhưng mà những gì cô tưởng tượng lại không hề xảy ra, chỉ thấy vẻ mặt anh vẫn nghiêm trọng như cũ. Sao thế, anh không có vấn đề đột ngột về thính giác chứ ?

Im lặng vài phút sau, Phó Lập Đường mới mở miệng thốt. « Có phải con của tôi không ? »

Cô thật sự nghi ngại, hình như chính mình mới có vấn đề về thính giác. Rõ ràng anh đang nói tiếng Trung mà tại sao cô lại có cảm giác như tiếng hành tinh khác thế này ? « Ý anh là gì ? » Làm ơn đi, kiểu nói đùa này thật sự rất đáng sợ nha, không buồn cười chút nào hết !

« Tôi đã biết, em với Lô Chí Phàm gặp nhau, không phải hai người vẫn giữ liên lạc chứ ? » Nếu chỉ là vô tình gặp nhau, tại sao lại có màn quỳ xuống, tại sao lại ôm nhau, tại sao lại vuốt tóc ôm lưng ? Toàn bộ sự việc khiến anh vô cùng nản lòng, và cũng nảy lòng nghi ngờ rốt cuộc vợ mình là người đàn bà như thế nào.

« Sao anh biết được chuyện này ? Anh tìm người điều tra em ư ? Em chỉ gặp lại anh ta có một lần, nhưng em không hề phản bội anh. » Nghe thấy tên chồng chưa cười cũ, cô ngạc nhiên tròn tròn mắt. Mặc kệ thế nào, đó cũng là chuyện của quá khứ, có liên quan gì tới hiện tại và tương lai của hai người chứ ?

« Vậy còn những tấm ảnh này em giải thích thế nào ? » Anh lấy cái túi ảnh trong cặp táp ra, bên trong có phim cùng ba tấm ảnh chụp. Ban đầu anh ghen tị tới mức chỉ muốn đốt sạch chúng, nhưng chứng cứ phải lưu lại dạng còn đối chất cho tốt.

Nhìn đến ‘bằng chứng rõ ràng’ này, cả người cô lạnh toát run rẩy. « Anh thật sự tìm người điều tra em ? Anh không tin tưởng em tới vậy sao ? »

Khi trước cô tìm thám tử điều tra Lô Chí Phàm, là vì anh ta ngày càng lạnh nhạt với cô, thường thường biến mất không tìm thấy khiến cô không thể không nghi ngờ. Nhưng giờ tình huống hoàn toàn khác mà, cô tự nhận mình đã làm đủ phận của người vợ tốt, hơn nữa hai vợ chồng đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, thật cô không nghĩ ra lý do nào khiến anh làm thế.

« Điều đó không quan trọng, tôi muốn em trả lời về mấy tấm ảnh ! » Phó Lập Đường không tiện nói ra chuyện Tạ tổ trưởng, ông ta cũng là có ý tốt. Nếu chuyện này lộ ra ngoài chỉ sợ sẽ càng phiền phức lớn.

Trời ơi... nỗi lo lắng sâu thẳm nhất trong lòng cô rốt cục thành sự thật. Cuối cùng cũng có một ngày anh dùng ánh mắt lạnh lùng như thế nhìn cô. Anh không quát to, không mắng mỏ, nhưng đây mới là sự trừng phạt tàn khốc nhất, bởi vì anh ấy thế nhưng không tin vào cô ! Từ bao nhiêu ngày nay cô dùng tấm chân tình đối xử với anh, cái giá là anh hoàn toàn không để vào mắt, mà chỉ bằng mấy tấm ảnh chụp lập tức nhận định cô là kẻ có tội.

« Ảnh chụp là thật, em quả thật có đụng phải anh ta trên đường. Anh ta muốn quay lại từ đầu, nhưng em không đồng ý. Em chỉ an ủi anh ta mong anh ta tiếp tục sống cho tốt. » Cô thật sự hi vọng tất cả vẫn còn có thể vẫn hồi, chồng cô hẳn sẽ tin lời cô chứ không phải mấy bức ảnh này.

« Thật sao ? Tôi giờ quả thật không biết nên tin gì nữa rồi... » Anh lắc đầu, khẽ bóp bóp trán, hy vọng đầu mình thôi không rối loạn lên nữa. « Hồi trước em vội vã lấy tôi, rốt cuộc vì lý do gì ? »

Cô giật mình hiểu ra, cả người lão đảo như bị ai đó hung hăng tát cho một cái, cảm giác nhục nhã và đau đớn tràn ngập đầu óc. « Không lẽ... không lẽ anh nghĩ rằng em có thai trước khi cưới nên muốn tìm anh để đổ vỏ thay ? Hóa ra... hóa ra trong lòng anh em chỉ là người như thế sao ? »

Mang thai đáng ra phải là niềm vui sướng, giờ bỗng trở nên đau buồn. Cha của đứa bé không chắc mình có phải là cha hay không. Đứa bé còn chưa chào đời đã chịu sự khuất nhục như thế, bảo làm mẹ như cô làm sao có thể không đau đớn bị thương ? (Trời ơi thằng cha này điên rồi hả ? Cưới bốn tháng rồi, cô í mà có bầu trước khi cưới không lẽ còn giấu được tới mức này ? Mún đạp quá đi ! ><>

Phó Lập Đường không phủ nhận cũng không thừa nhận. « Trước kia chúng ta kết hôn quả thật rất vội vàng, đáng ra phải tìm hiểu kỹ hơn rồi hẵng làm quyết định. »

Được lắm, tuyệt lắm ! Tất cả nguyên nhân có thể đều được xâu chuỗi với nhau, Liên Dật Linh thật sự bội phục chuyện của mình thật quá đầy đủ tình tiết ly kỳ : do lúc đó cô đã mang thai, nên vội vã tìm một người đàn ông kết hôn, lại đúng lúc anh ta muốn bồi thường cô, nên đương nhiên trở thành kẻ đổ vỡ thay người ăn ốc. Kết hôn xong cô lại vẫn dây dưa với Lô Chí Phàm, dấu là ngó ý còn vương tơ lòng, cuối cùng bị thám tử điều tra phát hiện ra. Hiệu trưởng đại nhân quả thật đáng thương, quả thật bị lụy a !

Trái tim như bị xé nát, đáng ra cô phải khóc, nhưng chỉ có thể cười lạnh, giọng nói đầy châm biếm. « Đúng thế ! Giống như tôi với Lô Chí Phàm yêu nhau ba năm mới phát hiện mình bị bỏ rơi vậy. Thật ra quen nhau bao lâu cũng thế cả, không thể tin tưởng vào bất cứ ai, chỉ có ảnh chụp là chân thật nhất. Lần trước tôi cũng mang ảnh chụp tới tìm anh bắt đền, giờ lại có người đem ảnh chụp tới đưa anh tố cáo. Giờ là thời đại mọi người ai cũng có thể đòi hỏi chân lý, nhưng tôi nói thật, ảnh chụp là thật hay giả, chỉ phụ thuộc và việc anh nghĩ thế nào mà thôi. »

« Tôi muốn ra ngoài thư giãn một chút. » Giờ anh không thể suy nghĩ, cũng không thể bình tĩnh được. Tình huống này không khác gì hình phạt tra tấn anh. Có lẽ anh nên ra ngoài một chút để suy nghĩ cho thấu đáo.

« Khoan đã ! » Cô gọi giật anh lại, cảm xúc hoàn toàn lên tới đỉnh điểm. « Căn nhà này của anh, hiện giờ chỉ có tôi với anh trong nhà, nếu anh cảm thấy khó thở, nhất định là lỗi của tôi. Nên anh không cần đi đâu hết, người cần đi là tôi ! »

Không chờ anh trả lời, cô vào phòng lấy áo khoác và túi xách, lập tức quay ra cửa chính. Cô vốn hi vọng chồng sẽ ngăn cản không để cô đi, nhưng không hề ! Anh vẫn đứng sững đó như tượng gỗ. Có đôi khi sự trầm mặc im lặng cũng rất có thể khiến người ta bị thương, bởi vì nó thể hiện, anh không cần cô nữa.

Cô mở cửa, rồi bỗng quay lại lấy ra một chiếc chìa khóa đưa cho anh. « Đây là chìa khóa tủ, tôi đã sắp xếp thu dọn cẩn thận, anh có thể kiểm tra cho kỹ xem có thiếu sót cái gì không ? Nếu thiếu cái gì, tôi làm trâu làm ngựa cũng nhất định sẽ bồi thường đủ cho anh. »

Nói xong, cô không nhìn lại lần nào, cứ thế quay đầu rời đi. Phó Lập Đường rất muốn mở miệng gọi tên cô, nhưng cổ họng lại nghẹn cứng không thốt nên lời. Là anh hiểu nhầm vợ ư ? Nhưng các tấm ảnh là thế nào ? Hôm nay cô báo tin có thai, là trùng hợp hay là đã có mưu đồ sẵn ? Cô từng yêu Lô Chí Phàm ba năm, lại từng đính hôn, thật có thể nói buông là buông sao ? Tại sao lại chọn một người hoàn toàn xa lạ là anh ? Tại sao lại kiên trì đòi kết hôn ngay lập tức ? Lòng dạ đàn bà quả như kim đáy biển, khó mà mò thấy được.

Căn nhà trống rỗng, anh ăn vài miếng thức ăn trên bàn, cơm canh vẫn nóng sốt, mà sao trái tim anh lại lạnh tới cực độ rồi.

Vài lời:

+ Đấy, mọi người tha hồ đâm chém đạp cầu véo rửa xả anh Đường đi nhá! LV vô can, hia hia hia...

+ Cả nhà cuối tuần vui vẻ ^^

+ Xì poi chap sau, đề nghị tiếp tục chuẩn bị tinh thần chửi Mr Đường! “Giờ tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng. Anh đã không thể tin tưởng tôi hoàn toàn, vậy chúng ta ly hôn cho rồi!”

“Dật Linh, chúng ta sắp có con, hai chữ ly hôn không thể tùy tiện nói ra thế được!”

“Anh đâu có chắc đứa bé này của anh!”

“Là anh sai rồi, anh nói quá lời!”

“Chả trách... Cưới nhau lâu như thế anh mới chịu ngủ với tôi, là vì sợ tôi mang thai của người khác cố ý bắt anh đổ vỡ phải không? Thật vất vả cho anh quá!”

“Không, không phải mà!”

11. Chương 6-1

Cả ngày hoạt động ngoài trời xong, hai gò má Phó Quế Dung bị phơi nắng đỏ ửng, hai tay cũng trở nên thô ráp sần sùi, nhưng nàng hoàn toàn không để ý những điều đó. Đội hướng đạo viên thật sự thú vị ngoài sự tưởng tượng của nàng, nói không chừng, đây là hoạt động thích hợp nhất với nàng cũng nên, hay là đi đăng ký thi lấy bằng hướng dẫn du lịch và bằng cứu hộ khẩn cấp nhỉ ?

Tám giờ tối, nàng lê tấm thân mệt mỏi rã rời về nhà, thả cái ba lô bám đầy bụi đất xuống sàn, đập vào mắt là cảnh anh hai ngồi một mình trên ghế xa lông, dường như có chút buồn rầu ảo não. Một cái liếc mắt cho thấy đồ ăn trên bàn dường như chưa có ai động tới, không khí trong nhà có chút kỳ lạ.

« Anh hai, chị dâu đâu ? » Phó Quế Dung có rất nhiều điều muốn kể với chị dâu. Không phải nàng muốn tránh mặt anh trai, mà quả thật giữa con gái với nhau thật ra dễ nói chuyện hơn nhiều.

« Cô ấy về nhà mẹ đẻ rồi. » Bố vợ anh vừa gọi điện tới, giọng vô cùng lạnh lùng thông báo với anh.

« Bao giờ chị ấy về ? » Chị dâu nàng có đưa nàng về nhà mình một lần, khiến nàng cảm thấy hơi khó xử. Có điều bác trai bác gái bên nhà đều vô cùng thân thiết hòa thuận, chị dâu là một cô con gái vô cùng hạnh phúc.

« Không biết. » Phó Lập Đường giờ trong đầu hoàn toàn không biết điều gì hết, hoàn toàn mất phương hướng độc lập suy nghĩ.

« Anh không biết ? » Nói chuyện kiểu gì thế này ? Nhìn vẻ mặt anh trai ngây ngốc trước mặt, không phải anh ấy uống nhầm thuốc gì đó chứ ?

Thấy vẻ mặt em gái nghi ngại nhìn mình, anh đành thở dài thú thật. « Bọn anh vừa cãi nhau. »

« Sao lại thế được ? Hai anh chị không phải vô cùng thuận hòa sao ? » Trong mắt Phó Quế Dung, hai anh chị cô là một đôi vợ chồng kiểu mẫu, tương kính như tân, ân ái ngọt ngào, tình nồng ý đậm, thậm chí chưa từng nói nặng với nhau câu nào. Sao lại vô duyên vô cớ cãi nhau được nhỉ ?

Phó Lập Đường kể tóm tắt lại mọi chuyện, từ lúc ông tổ trưởng tổ hành chính tổng hợp tới nói chuyện, tới việc Liên Dật Linh báo mình có thai, cùng với nội dung cuộc ‘nói chuyện’ của hai vợ chồng. « À, có cả ảnh chụp làm bằng chứng nữa, em muốn nhìn không ? »

« Nhìn để làm gì ? Tin tưởng một người đâu cần phải có bằng chứng, tin tưởng là tin tưởng thôi. Giống như em tin tưởng anh vậy, dù có chuyện gì xảy ra, hay dù có ai đó nói xấu về anh, em vẫn sẽ tin tưởng anh thương em nhất, không bao giờ làm điều gì hại đến em cả. » Với loại chuyện này, suy nghĩ của Quế Dung rất đơn giản nhưng cũng rất bộc trực. Tuy rằng trong chuyện ái tình trai gái nàng có chút đùa giỡn chơi bời, nhưng với người nhà, nàng hoàn toàn đặt trọn lòng tin. Cái gì nàng có thể nghi ngờ, chỉ có anh trai là không bao giờ hoài nghi, giờ đối với chị dâu nàng cũng hoàn toàn tin tưởng chị ấy.

Lời nói của em gái như đánh thức cơn mơ hồ, Lập Đường chỉ có thể trợn mắt há hốc miệng nhìn nàng. Quả thật, nếu anh chân thành tin tưởng ai đó, cho dù có nhiều căn cứ chứng từ bất lợi tới đâu đi nữa anh cũng sẽ không nghi ngờ đối phương, thậm chí còn nghĩ cách giúp đối phương thanh minh hoặc tìm lại sự trong sạch. Nếu thế, tại sao anh lại hồ đồ như vậy ? Không những không tin lời vợ, lại còn chỉ tin vào ba tấm ảnh chụp kia ? Không lẽ anh mới là kẻ yếu ớt không có lòng tin vào người khác ?

« Em với chị dâu quen biết mới vài tháng, nhưng em tin chị ấy không phải người như thế. Chị ấy không ngốc nghếch đến thế. Lô Chí Phàm từ đầu tới chân đều thua kém anh hai rất nhiều, điều đó chị dâu em hiểu rõ hơn ai hết. Chị ấy không thể có khả năng ngoại tình được, vì em hiểu được chị ấy rất yêu anh, thật sự yêu anh. » Mỗi lần chị dâu nhắc tới anh trai nàng, cả giọng nói lẫn vẻ mặt đều ngời lên sự tự hào và trân trọng yêu thương. Phó Quế Dung thật sự tin tất cả chuyện này chỉ là một chút hiểu nhầm.

Người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo hơn người trong cuộc, câu này trước giờ luôn đúng. Suy nghĩ của Lập Đường bắt đầu có sự phân vân. « Có lẽ... là vì anh không tin tưởng vào chính bản thân mình, nên mới

có thể bị sự ghen tuông mù quáng che lấp. Thật sự anh không thể nhận được khi nhìn thấy những bức ảnh này. Bọn họ... bọn họ sao lại có thể ôm ôm ấp ấp lẫn nhau như vậy... »

« Ảnh chụp có lúc không phản ánh toàn bộ sự thật, mà hẳn nên kiểm tra thực tế đến nơi đến chốn. Để em gọi cho Lô Chí Phàm xem sao. » Nàng lấy di động ra, nhanh chóng bấm số, vừa mở miệng nói chuyện là vào ngay chủ đề chính. « Alô, tôi là Quế Dung đây. Tôi có chuyện muốn hỏi anh, gần đây có phải anh có gặp chị dâu tôi đúng không ? »

Bên kia không biết trả lời ra sao nhỉ. Cả người Phó Lập Đường cứng lại căng thẳng, rốt cuộc sự thật là thế nào ? Là anh đã sai lầm rồi sao ? (chứ còn gì nữa !)

« Được, tôi hiểu rồi. Hi vọng anh có thể gương dạy bắt đầu lại từ đầu với một đối tượng mới tốt hơn. Tạm biệt. »

Điện thoại vừa tắt, Lập Đường lập tức hỏi. « Anh ta bảo sao ? »

« Anh ta nói gần đây anh ta cảm thấy không vui lắm, lại tình cờ gặp chị dâu ở siêu thị. Anh ta muốn quay lại với chị ấy nhưng chị ấy từ chối, còn khuyên anh ta nên bắt đầu lại cuộc sống mới tốt hơn. » Quả nhiên y như suy đoán của nàng, chị dâu làm sao ngốc đến mức đồng ý quay lại với anh ta chứ ? Có điều chắc là chị dâu mềm lòng tốt bụng nên mới ôm lấy anh ta anh ủi này nọ, vô tình bị chụp ảnh lại nhìn có vẻ rất mờ ám, nếu có trách thì trách sự trùng hợp quá đỗi trùng hợp kia thôi.

Chỉ đơn giản như thế ? Lập Đường chưa dám tin lắm. « Có chắc anh ta nói thật với em không ? »

« Chắc chắn, vì em có ảnh chụp khóa thân của anh ta mà !

Ngay trong máy di động đây này, anh muốn xem không ? » Không hổ danh là tiểu ma nữ, trước khi chia tay còn có chiêu độc này. Thật ra Phó Quế Dung bảo là ngây thơ thì cũng chẳng phải, nàng có cách tự bảo vệ bản thân chứ. (Độc thật !)

« Ô... không cần. » Anh phát hiện ra mình hoàn toàn không hiểu gì về phụ nữ cả. Hóa ra em gái anh cũng không phải kiểu lẳng lơ bừa bãi không biết tự bảo vệ. Còn bây giờ vấn đề nghiêm trọng nhất là rõ ràng anh đã hiểu lầm vợ mình, chỉ dựa vào lời nói của Tạ tổ trưởng với ba bức ảnh mà anh lại khẳng định tội cho cô ấy, còn khiến cô ấy tổn thương...

Quế Dung tắc lưỡi. « Chậc chậc ! Anh hai, chết anh rồi ! Chị dâu biết mình có thai nhất định là rất vui vẻ hào hứng, và nghĩ anh cũng sẽ vui vẻ như chị ấy. Kết quả là không những anh nghi oan chị ấy ngoại tình, lại còn dám nghi ngờ cha của đứa bé là người khác. Lần này anh sai bét bét, tai họa tới nơi rồi ! »

Đối với một người con gái, có được kết tinh của tình yêu quan trọng vô cùng, mà phía đối phương lại đi hoài nghi đứa trẻ không phải của anh ta, điều này chính là tối kỵ đối với phụ nữ. Nếu chị ấy mà đủ ngoan độc, đảm bảo sẽ bỏ đi sinh con một mình hoặc tìm một người đàn ông khác cùng nhau nuôi nấng đứa trẻ, và nhất quyết không cho kẻ phụ tình kia không được tới gần con của chính mình !

Được cô em gái 'tốt bụng' nhận xét tình cảnh bi thảm của mình, tim anh bắt đầu đập loạn kích động lo lắng. « Nguy rồi... Giờ anh phải làm sao đây ? »

« Mau đi tìm chị dâu xin lỗi chứ còn sao trắng gì ? Nếu có thể thì dùng khổ nhục kế, nói năng thống thiết một chút, mà nếu rút được vài giọt nước mắt hoặc gào khóc ầm ĩ thì càng tốt. » Quế Dung thật sự không muốn có người phụ nữ nào khác làm chị dâu mình đâu nha, Liên Dật Linh là chị dâu duy nhất đối với nàng.

« Em nói đúng, anh đi tìm cô ấy đây. » Anh còn đứng ngẩn ra ở đây làm gì chứ ? Thò tay với lấy áo khoác và chìa khóa xe, anh lập tức chạy ra cửa.

« Good luck ông anh... » Không ngờ ông anh trai hoàn mỹ của nàng lại có thể gây ra một chuyện ngu xuẩn như vậy, hoàn toàn không giống dáng vẻ bình tĩnh, lý trí, ổn trọng hàng ngày gì cả. Thật ra dù cho chuyện gì xảy ra, trước hết cũng phải bình tĩnh kiểm chứng đã chứ, nhưng có lẽ tình yêu là thế, có tin tưởng và có cả sự nghi ngờ ghen tuông, là vì yêu nhau nên trái tim mới có thể trở nên yếu đuối như vậy.

Anh trai vừa đi, nàng lấy từ trong túi xách tay ra một cái ví, mở ngăn có ảnh chụp của ba mẹ, đang tươi cười nhìn nàng.

Ba mẹ trên trời có linh thiêng xin hãy phù hộ cho anh hai, đừng để anh ấy phải cô đơn nốt cuộc đời còn lại. Sự thật cho thấy anh ấy đôi khi ngu ngốc vô cùng, nhưng nhân vô thập toàn, lòng chân thành có thể đã động trời xanh, chỉ hy vọng hết thảy còn kịp.

Từ lúc về tới nhà Dật Linh vẫn chỉ trốn trong phòng khóc nức nở, hai vợ chồng Liên gia không cách nào hỏi rõ nguyên nhân, chỉ có thể để mặc cô nằm khóc trong phòng. May mà ngay trong buổi tối con rể họ xuất hiện giúp họ an lòng phần nào.

« Ba mẹ, con xin lỗi... là con... con làm cho Dật Linh thất vọng rồi. » Vừa vào cửa, Phó Lập Đường liền cúi đầu nhận lỗi. Quả thật anh không còn mặt mũi nào đối diện với bố mẹ vợ lúc này, nhưng để kéo trái tim vợ anh trở lại, anh không thể nhất gan lùi bước được.

« Rốt cuộc là chuyện gì thế này ? Không phải là con có bồ nhí con rơi chứ ? Hay là cờ bạc nợ nần phá sản ? » Liên Chấn Chương chỉ lo là có chuyện gì đó khủng khiếp không thể cứu vãn. Ông rất thích cậu con rể này, nên thật sự mong mình không nhìn lầm người.

« Ba yên tâm, con không phải loại người gây ra những chuyện hoang đường như thế. Nhưng là... con hiểu nhầm vợ con khiến cô ấy bị tổn thương. Là con thật sự có lỗi với cô ấy. »

Hóa ra chỉ là hiểu nhầm một hồi. Liên Chấn Chương và Tiêu Nhã Tâm đều thầm thở phào nhẹ nhõm, vợ chồng nào chả có lúc cãi vã lẫn nhau, cãi vã xong xuôi không chừng cảm tình còn tốt hơn ấy chứ. « Có hiểu nhầm gì thì nói với nhau cho rõ ràng. Con vào phòng nói chuyện với vợ con đi, đêm nay ngủ lại đây cũng được. »

« Cám ơn ba mẹ. » Ba mẹ vợ của anh đều là những người thông minh tế nhị, anh quả thật vô cùng may mắn mới có thể kết hôn với nữ nhi bảo bối nhà họ. Nhưng chuyện anh gây ra hôm nay lại khiến cho cô hoàn toàn thất vọng rồi.

Đẩy cửa vào phòng, Lập Đường chỉ thấy bên trong mờ mờ tối, chỉ có một ngọn đèn bàn duy nhất trên bàn tỏa ra một làn ánh sáng mờ mờ vàng vọt. Liên Dật Linh đang nằm trên giường xoay lưng về phía anh, hai bả vai run lên nức nở.

Cô vốn rất kiên cường và lạc quan, giờ lại run rẩy khóc như một đứa trẻ thơ, tiếng khóc bị nén lại khiến trái tim anh co rút lại đau đớn. Sao anh lại có thể khiến cô tổn thương đến mức này chứ ? Anh từng đáp ứng sẽ trân trọng yêu quý cô, sẽ không khiến cho cô thất vọng, nhưng cái gì anh cũng chưa làm được mà lại còn khiến cô đau lòng rơi lệ như thế sao.

« Dật Linh, anh xin lỗi, là anh sai rồi. »

Nghe thấy giọng nói của chồng mình, Dật Linh không trả lời cũng không quay lại, anh chỉ đành đứng nguyên tại chỗ ‘thú tội’ cùng cô. « Mấy tấm ảnh là Tạ tổ trưởng tổ Hành chính tổng hợp chụp được, thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi. Anh không hề tìm người điều tra theo dõi em. Vừa rồi anh kể với Quế Dung, con bé lập tức gọi điện cho Lô tiên sinh để kiểm chứng. Giờ anh đã hoàn toàn hiểu ra rồi. Anh hiểu nhầm em, anh xin lỗi. »

Nghe hết toàn bộ quá trình ‘phá án’ như vậy, Liên Dật Linh vẫn hoàn toàn không có chút vui vẻ nào, ngược lại trong lòng cô càng thêm bất bình khó chịu. Cô hít một hơi thật sâu rồi ngồi dậy, dùng tay áo lau nước mắt, rồi cuối cùng mở miệng thốt. « Anh tin lời Tạ tổ trưởng, tin lời Quế Dung, tin lời Lô Chí Phàm, chỉ có lời nói của em là anh không chịu tin tưởng... Nếu Lô Chí Phàm có ý đồ xấu xa, cố tình nói rằng tôi với anh ta tình nồng ý đậm qua lại thân mật, không phải anh sẽ phán tội tôi tử hình rồi sao ? »

Cô không trách ai hết, chỉ trách một mình anh ! Ngay từ đầu anh không hề tin cô, chỉ biết nghe lời người khác nói. Nếu về sau còn chuyện gì xảy ra tiếp, không phải anh sẽ tiếp tục đi theo vết xe đổ này sao, trước tiên là nghe tất cả mọi người khác trình bày, rồi sẽ quyết định xem cô có tội hay vô tội, mặc kệ cô giải thích ra sao !

« Em nói đúng, là anh không đủ lòng tin vào bản thân, nên mới dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy. » Vừa rồi trên đường tới đây, anh đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Nếu anh có lòng tin vào mối quan hệ giữa họ, thì đã không tới mức này. Hóa ra anh là một thằng đàn ông đa nghi như vậy, chính anh còn khó lòng tự tha thứ cho mình nữa là cô.

« Ngay từ đầu anh trân trọng tôi như thế, săn sóc tôi như thế, tôi còn cho rằng tôi đã gặp được người đàn ông tốt nhất trên đời, nếu không lấy được anh tôi sẽ hối hận cả đời... Nhưng giờ, tôi hoàn toàn tuyệt vọng rồi, anh đã không thể tin tưởng tôi, vậy chúng ta ly hôn còn hơn... » Cô đã thua, lần cá cược bằng cuộc đời và trái tim này cô đã thua vô cùng thảm hại, cả trái tim cô đều đã dâng tặng anh ta, lại bị anh ta hung hăng đập nát. Khoảnh khắc cô rời khỏi căn nhà đó, cô có dự cảm trong lòng, cô sẽ không thể quay lại đó được nữa rồi.

Ly hôn ? Cả người anh run lên, không thể tin được cô có ý niệm này trong đầu. Không lẽ cô đối với anh không còn chút tình cảm vương vấn nào sao ? Nhìn xem, cô lại rơi nước mắt nữa rồi, chứng tỏ cô vẫn đang đau lòng vì anh, hẳn đây chỉ là lời nói dối thôi chứ ?

Anh bước lên định sờ gương mặt cô, nhưng cô lập tức hất tay anh ra. Anh chỉ có thể nắm chặt hai bàn tay chưa sót nói. « Dật Linh, chúng ta sắp có con rồi mà, hai chữ ly hôn này đâu thể tùy tiện nói ra như vậy được ? »

« Anh đâu có chắc đứa bé là con anh ? » Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, không nhắc tới còn đỡ, càng nhắc tới càng khiến cô nổi giận.

« Anh xin lỗi, là lúc đó anh nói quá lời. » Dù thế nào đáng ra anh cũng không nên nghi ngờ điều này mới phải, chỉ một câu nói như thế hoàn toàn phủ định cô. Cứ nghĩ đến sinh linh nhỏ xíu đang được nuôi nấng trong bụng cô, anh đáng ra phải cảm động, vui vẻ, cảm kích cô vì điều đó, vậy mà anh lại đem đến cho cô một câu trả lời quá đau lòng như thế.

Cô nghĩ nghĩ một lúc, tiếp tục ‘đặt mình vào hoàn cảnh người khác’ (hay còn gọi là ‘suy bụng ta ra bụng người’) giúp anh. « Chả trách... anh chờ lâu như thế mới bằng lòng ngủ với tôi, hẳn là sợ tôi nhớ có thai với người khác rồi bắt anh ăn ốc đố vỏ chứ gì ? Thật vất vả cho anh quá... »

« Không, không phải thế ! » Nhất thời anh luống cuống không biết làm sao để nói rõ suy nghĩ của mình khi trước, chỉ là cảm thấy nói chuyện yêu đương phải từ từ một chút không nên vội vã, không ngờ giờ lại thành cớ để cô nghi ngờ tình cảm của anh. Giờ anh bỗng hiểu cảm giác khi bị hiểu lầm khó chịu đến mức nào, nhất là bị người quan trọng nhất với mình hiểu nhầm, không tin tưởng mình. Loại cảm giác bất lực này khiến người ta cảm thấy thật là uể oải.

« Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh ! » Từ người hạnh phúc nhất biến thành người đau đớn nhất, giờ cảm xúc của cô xuống thấp tới cực độ khiến cô chỉ muốn ở một mình khóc thầm thương thân.

« Em về nhà với anh được không ? » Biết rõ chắc chắn cô sẽ không đồng ý, nhưng anh vẫn không thể không đề nghị.

« Tôi không muốn quay về đó. So với anh tôi còn cần hít thở không khí trong lành yên tĩnh hơn nhiều, anh có hiểu không hả ? » Sao cô lại khó hít thở thế này ? Sao trái tim cô lại đau đớn thế này ? Đơn giản là vì lần này cô thật lòng toàn tâm toàn ý yêu anh...

Dù trong mắt cô nước mắt ngập tràn, nhưng ánh mắt lại vô cùng cương quyết, anh hiểu tính cách của cô kiên nghị cứng rắn, nên chỉ còn cách cho cô một chút thời gian bình tĩnh lại. « Anh hiểu. Em cứ ở lại nhà ba mẹ nghỉ ngơi vài ngày, anh sẽ lại đến tìm em sau. »

Cô lại quay lưng về phía anh không muốn nói thêm gì, hai bờ vai vẫn không ngớt run run khiến tim anh cũng theo đó mà càng thêm đau đớn.

Ra khỏi phòng ngủ của vợ, Lập Đường khẽ khàng khép cửa lại rồi quay ra cúi đầu xin lỗi ba mẹ vợ. « Con xin lỗi, là con đã khiến Dật Linh bị tổn thương. Hai ngày nữa con sẽ quay lại, xin ba mẹ hãy cho con một cơ hội nữa. »

Liên Chấn Chương và Tiêu Nhã Tâm ngồi ở phòng khách, trên nét mặt không giấu nổi sự lo lắng. Liên Chấn Chương nói với con rể. « Vừa rồi hai con nói chuyện, ba mẹ cũng nghe được một chút. Quả thật con không nên hiểu nhầm vợ như thế. Con bé từ nhỏ có lòng tự trọng rất mạnh mẽ, với nó, đúng là đúng, sai là sai, thế nên sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ như thế. »

« Con biết, là lỗi của con hoàn toàn. Nhưng con sẽ không bỏ cuộc đâu, hy vọng sẽ có một ngày cô ấy sẽ tha thứ cho con. »

Tiêu Nhã Tâm lắc đầu than thở. « Ai da, chiều nay mẹ với Dật Linh đi khám khoa phụ sản, lúc xác định là có thai, nó còn cao hứng vui vẻ biết mấy, ai ngờ sự tình lại trở thành thế này... »

« Con xin lỗi, đều là con quá dỗi đa nghi... » Phó Lập Đường hoàn toàn biết rõ, anh thật sự là sai, quá mức sai lầm rồi. Đúng ra phải là những giây phút hạnh phúc nhất của hai vợ chồng, cả nhà cùng nhau vui vẻ đón chào một thành viên mới, giờ ngay cả khả năng đứa bé có thể có một gia đình đầy đủ hay không cũng còn không chắc chắn.

Nếu con rể đã chân thành nhận lỗi, muốn sửa sai bù đắp, Liên Chấn Chương cũng chỉ biết vỗ vai anh. « Trải qua bài học lần này, ba nghĩ con cũng rút được kinh nghiệm cho bản thân rồi. Ba mẹ sẽ nói giúp con với Dật Linh, nhưng con cũng phải tự thân cố gắng lên nhé. »

Tiêu Nhã Tâm lại thương cảm cho cháu ngoại nhiều nhất. Người lớn cãi nhau, trẻ con tính sao ? Nhỡ mà ly hôn thì biết làm thế nào. « Dật Linh tính tình quật cường, chắc chắn sẽ nói những câu khó nghe với con. Dù sao cháu của mẹ vẫn là vô tội, hai đứa có làm gì thì cũng nghĩ thay nó một chút. »

« Con hiểu, cảm ơn ba mẹ dạy bảo. » Anh lớn tuổi như vậy mà vẫn thật vô dụng, may mà được ba mẹ vợ ủng hộ, trong lòng anh không khỏi trở nên ảm áp hơn. Bất kể ra sao anh cũng sẽ không bỏ cuộc, không buông tha cho cuộc hôn nhân này, không chỉ vì tấm lòng ba mẹ vợ hay là đứa bé con anh, mà còn vì chính anh, anh không thể không có Dật Linh.

12. Chương 6-2

Rời khỏi nhà vợ, Phó Lập Đường lái xe về lại nhà mình. Lúc mở cửa phòng đã quá nửa đêm, anh nhìn thấy em gái ngồi ngủ gật trên ghế sofa, hẳn con bé vẫn lo lắng cho anh chị nên cố gắng thức chờ anh về.

Vừa nghe tiếng bước chân, Quế Dung bật dậy cuống quýt hỏi. « Sao rồi ? Chị dâu bao giờ về ? Chị ấy còn giận anh ư ? »

« Cô ấy chưa tha thứ cho anh, còn đòi ly hôn nữa. »

« Không phải chứ ? » Quế Dung thăm thiết than thở. « Rốt cục là anh nói cái gì với chị ấy thế hả ? Anh thật sự là ngu ngốc mà ! »

Nếu là trước đây, chắc chắn nàng không dám nói anh trai mình như thế, nhưng chuyện xảy ra đêm nay cho thấy, anh trai nàng cũng có lúc ngốc nghếch không chịu được.

Anh cũng đồng ý với em gái. « Phải, là anh thật ngu ngốc, không biết cách an ủi cô ấy, chỉ biết đứng nhìn cô ấy khóc mà không biết phải làm sao. »

Chị dâu của cô cũng cảm kiên cường hài hước đáng yêu như thế lại có thể khóc than, có thể thấy chị ấy đau lòng đến mức nào ! Phó Quế Dung thở dài, nghĩ một chút rồi nói. « Anh hai, có việc này em thấy rất kỳ lạ. Chị dâu hình như hiểu biết về anh rất rõ, nhưng anh hình như hoàn toàn không hiểu gì về chị ấy cả. »

« Ý em là sao ? »

« Anh có biết chị ấy thích cái gì, ghét cái gì hay không ? »

« Ô... cô ấy thích ăn tiêu xanh, thích sữa sang dọn dẹp này nọ, làm việc rất cẩn thận, tiêu tiền còn cẩn thận hơn, anh rất yên tâm về cô ấy. » Trừ những thứ này ra, hình như anh không rõ ràng lắm.

« Như vậy quá đơn giản rồi. » Phó Quế Dung tiếp tục 'hỏi cung' anh trai. « Chị ấy thích nghe loại nhạc gì ? Thích xem sách gì nhất ? Thần tượng trong lòng chị ấy là ai ? Chuyện gần đây khiến chị ấy dễ tâm lo lắng nhất là gì ? Nguyện vọng lớn nhất cuộc đời chị ấy là gì ? Nếu có bản trắc nghiệm độ hiểu nhau giữa hai vợ chồng, đảm bảo chị dâu sẽ được điểm tối đa, nhưng em đoán anh sẽ chỉ được điểm tối thiểu ! »

Những câu hỏi của em gái khiến anh hoàn toàn ngẩn ngơ, anh ấy vậy mà không trả lời nổi một nửa trong số chúng. Anh rất ít khi chủ động tìm hiểu vợ mình, chỉ biết đón nhận sự chăm sóc dịu dàng của cô ấy. Mỗi tới giờ phút này anh mới giật mình nhận ra, anh hầu như chẳng hiểu gì về cô hết.

« Anh quả thật là quá vô tâm, sao anh lại có thể ngốc như thế chứ ? » Anh ôm đầu ảo não, không biết làm thế nào mới có thể thay đổi tình hình.

« Nói không chừng, em còn hiểu chị dâu hơn anh nhiều lắm ! » Nàng biết rõ cỡ quần áo chị dâu mặc, học được cách trả giá mặc cả của chị dâu... Hai cô gái khi đi dạo phố cùng nhau thường xuyên, muốn không thông hiểu lẫn nhau cũng còn khó nữa là.

« Em nói đúng, anh quả thật thất bại nặng trong việc làm chồng rồi ! Đáng ra anh phải tìm hiểu sở thích của cô ấy, chăm sóc nâng niu cô ấy. Đó là những việc anh phải làm cho cô ấy, mà cũng là những việc anh thật sự muốn làm với cô ấy. » Trước đây anh thường tự hỏi, quá trình yêu đương của hai vợ chồng hình như thiếu một phần gì đó, giờ anh mới hiểu hóa ra là thiếu đi quá trình tìm hiểu theo đuổi lẫn nhau. Trước giờ anh chỉ bị động nhận sự chăm sóc của cô, nhưng lại hoàn toàn không biết điều đó đáng quý chừng nào.

« Anh hai, anh có vẻ hiểu ra rồi đấy ! » Thế mới đúng chứ ! Việc gì bản thân mình cố gắng đạt được thì mới có thể trân trọng.

« Xấu hổ quá, lại phải nhờ tới em chỉ bảo cho anh, về mặt này anh quả thật rất ngu ngốc không hiểu gì cả. » Hình như đây là lần đầu tiên anh phải nhờ em gái nói cho biết nên làm thế nào. Không ngờ lại có một ngày như thế này, thật ra cảm giác trong lòng anh không tệ cho lắm, anh thật sự muốn học hỏi thêm mà.

« Cố lên anh hai ! Nếu có cơ hội, em sẽ giúp anh thăm dò ý của chị dâu ra sao. » Trải qua chuyện tối nay, trong lòng nàng anh hai vẫn là thần tượng lớn nhất, nhưng đã có thêm một chút phần người thường. Hóa ra anh hai cũng có lúc trở nên ngốc nghếch, thế nên tiêu chuẩn nàng đặt ra cho bạn đời hoàn mỹ của mình có lẽ cũng nên giảm đi chút chút rồi.

Thấy em gái ngáp lên ngáp xuống liên tục, anh gật đầu. « Cám ơn em, thôi em đi ngủ sớm một chút. »

Đêm đã khuya, Phó Lập Đường trở lại phòng ngủ chính của hai vợ chồng, chợt nhớ ra trước khi đi vợ anh có đưa anh một chiếc chìa khóa, bèn lôi ra bước đến mở két sắt. Anh ngỡ ngàng phát hiện ngoài những thứ ban đầu anh để vào trong, còn có không ít thứ anh chưa từng thấy. Có thêm sổ tiết kiệm của vợ, phiếu bảo hiểm, quỹ ngân hàng... Hóa ra cô ấy cũng bỏ cả tài sản riêng của mình vào đó. Ngoài ra, còn có ba cọc tiền lương, đều là số tiền anh tự bỏ ra trả lương trợ lý hiệu trưởng cho cô, nhưng cô chưa hề động tới, tất cả đều lưu lại y nguyên.

Cô ấy còn cẩn thận lập ra một danh sách nhỏ, tiêu đề là « Gia đình chúng ta », trong đó có toàn bộ tính toán, lên kế hoạch chi tiêu của gia đình, cùng các mục tiêu dài hạn ngắn hạn, bao gồm phần dành riêng để vợ chồng đi du lịch, phần để nuôi dạy con cái, phần để dưỡng già cho hai vợ chồng, phần dành cho Quế Dung đi học lên cao, phần dành cho Quế Dung làm của hồi môn.

Quả thật đây là một bản kế hoạch vô cùng toàn mỹ, ngay cả chuyên gia quản lý tài sản cũng chưa chắc đã lập ra như thế được, mà chỉ có thể do một người vợ hiền dùng toàn bộ tâm trí và tình yêu của mình lập ra.

« Trời ơi, rốt cuộc mình đã làm gì cô ấy thế này ? » Anh giận dữ nắm mạnh tay vào tường, cuối cùng cũng không nén nổi nỗi thương tâm tràn ngập trong lòng. Vợ của anh hoàn toàn trung trinh chuyên nhất với anh, yêu anh mà chăm lo cho cả gia đình, vậy mà anh lại đáp lại cô một cách tàn khốc như vậy ! Giàu có, tiền tài nhiều thế nào đi nữa cũng vẫn không đáng quý bằng chân tình, thời gian quen nhau ngắn ngủi thì đã sao ? Có những người ở với nhau cả đời cũng vẫn không yêu nhau, nhưng có những người chỉ cần một thời gian ngắn là đủ để cảm nhận tình cảm và tâm hồn hòa hợp.

Anh còn nhớ cô từng hỏi anh, nếu có một ngày anh hiểu nhầm cô thì sao ? Có thể nào sẽ hung hăng tàn nhẫn với cô không ? Khi đó anh đã trả lời, anh hoàn toàn tin tưởng cô, không thể nào hiểu nhầm cô được. Ấy vậy mà kết quả thì sao, người không tuân thủ lời hứa của mình là anh, người không biết quý trọng những gì mình có cũng là anh, mà liệu anh còn cơ hội nào sửa đổi lại chăng ? Nhìn đến chiếc giường đôi rộng lớn giờ trông thật cô đơn trong phòng, anh quả thật rất sợ mình đã bỏ qua quãng thời gian tốt đẹp nhất mà không hay biết...

Trưa chủ nhật, Liên Dật Linh hẹn gặp em chồng. Cô không muốn về lại căn nhà đó, không muốn nhìn thấy chồng mình chút nào, nên mới nhờ em chồng lấy hộ vài thứ đồ đạc ra. Hai người ngồi ở một bàn ngoài trời trong quán cà phê, hiếm hoi lắm mới có ánh mặt trời giữa mùa đông khiến người ta không nén nổi ý muốn nhắm mắt lại đắm mình trong hơi ấm ấy.

« Đây, những thứ chị cần đây. » Trong chiếc túi thể thao có quần áo, giày dép, đồ trang điểm dưỡng da, lại có cả một túi đựng máy tính nữa. Phó Quế Dung phải đáp xe taxi tới vì mấy thứ đồ này chẳng nhẹ chút nào.

« Cám ơn em. » Liên Dật Linh cả người mặc đồ trắng toát, chỉ có trên mắt đeo một đôi kính râm màu đen để che lấp đôi mắt sưng đỏ vì khóc. Lần trước khi biết bị Lô Chí Phàm phản bội, cô cũng không đến nỗi khóc thảm như vậy. Lần này thì khác, cô vừa rơi nước mắt là không cách nào ngừng, ngay cả chườm nóng chườm lạnh lên mắt cũng không thể làm bớt sưng.

Phó Quế Dung cũng không muốn hỏi nhiều lý do chị dâu đeo kính, có một số việc không cần hỏi kỹ làm gì. Giờ nàng cũng đã học được việc chăm sóc người khác, học được việc trở nên dịu dàng. Nàng chủ động bỏ nửa thìa đường vào tách cà phê cho chị dâu, bởi nàng biết chị ấy không thích uống cà phê quá ngọt, mà nói không chừng anh hai nàng còn chưa biết điều này !

« Chị dâu, chị thật sự muốn ly hôn với anh hai em sao ? Chị không muốn làm chị dâu của em nữa sao ? »

« Cho dù chị không làm chị dâu của em nữa, nhưng vẫn có thể làm chị gái em kia mà. Chị nhận em làm em gái nuôi nhé ? » Trong nhà, Dật Linh là con gái út, cô luôn ước có một cô em gái thì tốt biết mấy. Cô sẽ rất vui khi chăm sóc cho em gái, chia sẻ niềm vui nỗi buồn cùng em gái mình.

« Em không phải là sợ chị không để ý tới em nữa, mà em sợ anh hai em sẽ biến thành lão già cô đơn mắt. Không khí trong nhà bây giờ rất là buồn thảm. » Chú thím Thái vừa nghe tin cãi nhau, lại biết chị dâu có bé bi, ngày nào cũng thở ngán than dài, ánh mắt không giấu nổi sự trách móc và đau lòng, khiến áp lực trên vai anh hai ngày càng nặng nề.

« Cái gì đạt được quá dễ dàng đều sẽ không biết trân trọng. Chị đã nghiệm ra một điều, trước đây chị quá tích cực, quá chân thành, nên mới có thể bị hết người này tới người khác coi như rác rưởi mà vứt bỏ. » Từ khi quen biết Phó Lập Đường, Dật Linh luôn nghĩ hạnh phúc phải do chính mình tranh thủ phần đấu, do đó cô lúc nào cũng cố gắng hết sức, bỏ công hết sức. Kết quả là chỉ bằng một vài cái gọi là bằng chứng rõ ràng, lại có thể đem toàn bộ cố gắng của cô đổ xuống sông xuống biển cả.

« Chị đừng nói thế, chị là hình mẫu lý tưởng tuyệt vời của em mà. » Phó Quế Dung thật sự không hy vọng vì truyện này mà chị dâu tự hạ thấp bản thân.

« Cám ơn em, thế nên chị học được một điều là phải yêu chính bản thân mình trước đã. » Có thể nghe được cô em chồng ca ngợi mình như vậy, chứng tỏ cô không uống phí quãng thời gian làm chị dâu rồi.

« Anh hai em là một gã ngốc, đều là do anh ấy tự gây ra, em cũng chả có cách nào. Em nói trước, mặc kệ gì thì gì, em vẫn làm cô ruột của bé đấy nhé ! » Nàng tham gia hoạt động hướng đạo viên một thời gian, học được không ít thứ, về sau có thể dạy cho bé con, thật có cảm giác mình người lớn nha.

« Dĩ nhiên rồi. » Dật Linh sờ bụng mình, giờ cô còn chưa có cảm giác mang thai gì hết, nhưng sớm muộn gì sẽ bị ghen thôi.

« Em sẽ không nói giúp anh hai em, nhưng chị cứ chuẩn bị tâm lý đi. Anh ấy chắc chắn sẽ tìm cách theo đuổi xin lỗi chị. » Quế Dung rất tin tưởng anh hai mình. Tuy anh ấy chỉ là người mới trong lĩnh vực yêu đương, nhưng tiềm năng và sự cố gắng đầu hoàn toàn không thể khinh thường a.

« Chị không tin anh ta làm được gì. » Cô rất hiểu chồng mình. Đêm đó lúc anh ta đến nhà xin lỗi cô, có khác gì khúc gỗ hình người cơ chứ ? Bảo anh ta khóc lóc chân thành hay làm ra hành động điên cuồng gì đó để xin lỗi, chỉ sợ là sẽ ảnh hưởng tới uy nghiêm của hiệu trưởng đại nhân thôi. Mà cho dù anh ta cúi đầu nhận lỗi thì sao chứ, nếu chỉ cần nói 'Xin lỗi' là đủ giải quyết vấn đề, trên đời này còn cần đến cảnh sát với quan tòa ư ? Cô không tính toán đòi anh ta bồi thường tổn thất về tinh thần đã là may cho anh ta rồi. Nhỡ ra anh ta khiến cô khóc nhiều, ảnh hưởng tới sức khỏe của thai nhi, đảm bảo cô sẽ tính sổ nợ nần cả gốc lẫn lãi trên đầu anh ta, hừ !

« Con người ai cũng sẽ thay đổi, chị cứ chờ mà xem, em sẽ ngồi coi kịch vui ! » Quế Dung chống hai bàn tay lên má, cười vô cùng khoái trá, loại thay đổi này biết đâu lại là một việc tốt !

« Em nha, không cần lo chuyện người lớn làm gì. Gần đây chuyện tình cảm của em sao rồi, còn không mau báo cáo cho chị ? »

Phó Quế Dung đảo mắt, lè lưỡi nghịch ngợm. « Gần đây em chẳng muốn yêu đương gì cả, nhìn thấy đến anh hai em cũng ngốc nghếch như vậy khiến em có chút nản lòng. »

Dật Linh ngửa đầu ra sau cười phá lên, từ sau khi chuyện xảy ra, đây là lần đầu tiên cô có thể cười thoải mái như thế. « Ha ha ha ! Rốt cục em cũng phát hiện ra anh ta cũng chỉ là một con người bình thường mà không phải thần tượng hoàn mỹ rồi ! »

« Đúng thế, ai cũng có ưu điểm lẫn khuyết điểm, chính em cũng vậy, nên mỗi ngày qua đi là một ngày để học hỏi và cố gắng. »

Em chồng cô dường như đã trưởng thành lên không ít. Dật Linh quả thật vui mừng, bất kể cuộc hôn nhân này có kết cục ra sao, ít nhất cô cũng đã làm được một việc tốt. « Đúng rồi, lần sau em muốn đi chơi đâu ? Em nói đi chị sẽ lên kế hoạch. »

« Không cần. » Quế Dung lắc đầu từ chối.

« Không cần là sao ? » Cô không nghe nhầm chứ ?

« Em giờ đã gia nhập đội hướng dẫn hướng đạo viên, phải biết tổ chức và có trách nhiệm. Lần tới, chị đề nghị đi, em sẽ lên kế hoạch. »

« Trời ạ... Em cố ý làm cho chị khóc phải không ? Em nói xem ! » Dật Linh ôm lấy vai em chồng, thật sự có cảm giác ‘Nhà mình có con gái đã trưởng thành’, một cô bé con xóc nổi bốc đồng giờ lại biến thành tri kỷ lớn của cô, quả thật trên đời không có gì là không thể.

Hai cô gái cùng nói cười vui vẻ, ánh nắng chiều cũng trở nên ấm áp dịu dàng hơn.

Tạm biệt em chồng, Dật Linh bắt taxi về lại nhà cha mẹ. Hai ngày này cô hoàn toàn không có tinh thần lái xe, thế nên để tránh tai nạn ngoài ý muốn, cô thà tốn chút tiền còn hơn. Xe taxi nhanh chóng dừng lại trước cửa nhà, cô vừa xuống xe, lập tức đập vào mắt là một dáng người quen thuộc

Cô không đoán được là chồng cô sẽ chờ ở đây, anh ta định dùng chiêu ôm cây đợi thỏ chắc ? Em gái anh ta nói anh ta sẽ tìm cách theo đuổi xin lỗi cô, kết quả anh ta chỉ nghĩ ra chiêu đơn giản này sao ? « Anh làm gì ở đây ? »

« Anh đợi em. » Qua hai ngày rồi, Phó Lập Đường nghĩ hẳn vợ anh đã bớt giận hơn nhiều. « Anh gọi điện hỏi ba mẹ, ba mẹ nói em sắp về nên anh tới, muốn nói chuyện với em. »

« Tôi không có gì nói với anh cả, anh về đi. » Cô thật không muốn cãi nhau với anh ta ở đây, nếu bị hàng xóm nhìn thấy thì chẳng hay ho gì cả, còn mất mặt ba mẹ cô nữa.

« Tay em cầm gì thế ? Để anh cầm giúp em. » Anh thật không muốn cô phải mang vác nặng nề, chưa kể cô còn đang mang thai nữa.

« Không cần, tôi bỏ tạm xuống đất là được. » Ý cô là muốn tỏ rõ lập trường, có điều nếu anh ta muốn nói lắm nhảm gì đó, cô không ngại buông túi xách nặng xuống đất để cho đỡ nặng nề.

« Dật Linh, anh biết sai rồi, em có thể cho anh một cơ hội sửa lỗi không ? »

Nhìn vẻ chân thành của anh ta, cô cũng nên thẳng thắn một chút, dù gì cô cho tới giờ chưa hề muốn lừa dối anh ta chút nào. « Tôi cũng biết anh đã hiểu ra, nhưng lòng tự tôn và tình cảm của tôi đã bị tổn thương quá lớn, không có cách nào nói tha thứ là tha thứ ngay được. Hiện giờ tôi chỉ muốn yên tĩnh sống một mình. Chuyện ly hôn có thể sau này lại bàn lại, nhưng tôi nghĩ giờ chúng ta nên tạm thời ly thân để suy nghĩ, như vậy sẽ tốt hơn. »

« Ly thân ? » Hai người họ đã tới nước này sao ? Cô ấy không những không muốn tha thứ cho anh, còn muốn tiếp tục tách ra khỏi anh sao ?

« Đúng vậy. » Từ việc kết hôn tới việc ly hôn, hẳn là cần một đoạn thời gian để thích nghi. Ngay cả chính cô cũng nhất thời khó mà chấp nhận cuộc hôn nhân này cứ thế mà kết thúc thật sự.

« Là anh gây nên hậu quả này, anh không có tư cách oán giận em. Nhưng có điều từ hôm nay trở đi anh sẽ theo đuổi em, lần này tới lượt anh chủ động cố gắng, được không ? » Giờ đây việc duy nhất anh có thể làm là bắt đầu lại từ đầu, bù lại mọi sự thua thiệt của anh đối với cô, chỉ mong là chưa quá muộn.

Cô nhìn anh chăm chú qua lớp kính màu đen, dường như khó mà coi trọng quyết định này của anh được. « Anh có thể làm thế thật sao ? Không cần quá miễn cưỡng bản thân như thế. »

« Không cần lo cho anh. » Anh dùng hai tay đưa lên cho cô một cái túi giấy màu trắng. « Cái này, mong em nhận lấy đã. »

Cô cũng dùng hai tay đón lấy cái túi nhưng không vội mở ra. « Được rồi, cứ như vậy đi, tôi muốn vào nhà. »

Cho dù là ly thân, nhưng hai người vẫn bảo trì sự nho nhã lễ độ. Cả hai đều là người trưởng thành có lý trí, cũng không còn là thanh thiếu niên tuổi hai mươi bồng bột, nên cũng không cần diễn kịch thương tâm hay kịch tính gì cả.

« Tạm biệt em. » Nhìn theo dáng vợ mình xách túi nặng nề về nhà mẹ đẻ, anh chỉ biết tự nhủ mình không thể gấp gáp, dù cho giờ này việc anh muốn làm nhất chính là nhào tới ôm cô, hôn cô, mạnh mẽ nhét cô vào xe mang về nhà, nhưng anh vẫn phải tôn trọng ý muốn của cô lúc này, cho tới khi cô thật sự nguyện ý trở về cùng anh.

Dật Linh vào cửa, mẹ cô lập tức chạy tới giúp mang đồ vào nhà, vì sợ nhỡ xách nặng khiến cô mang thai có gì sơ xuất.

« Mẹ, con không sao mà, đừng lo lắng thế. » Sao ai cũng nghĩ cô là một cô gái yếu ớt cần bảo vệ giúp đỡ nhỉ ?

« Để mẹ giúp con mang vào phòng, con ngồi nghỉ một chút đi. Hôm nay nhất định phải ăn chút cơm đây, nếu không em bé sẽ phản đối cho xem. » Mới vài ba ngày thôi, mà Tiêu Nhã Tâm nhìn thấy hai gò má con gái đều gây nhô lên, hai mắt sưng đỏ, khiến lòng người mẹ thật sự là đau đớn.

« Tuân lệnh ! » Dật Linh làm điệu bộ hành lễ chấp tay với mẹ. Đúng thế, những nỗi buồn lo từ nay về sau cô nên thu lại. Vì đứa bé trong bụng, dù thế nào cô cũng phải tỉnh táo lại mới được, dù không muốn ăn cũng phải cố gắng mà bồi bổ vì con.

Chờ mẹ ra khỏi phòng, cô đóng cửa phòng lại, mở túi thể thao ra sắp xếp lại đồ đạc của mình vào tủ quần áo và bàn làm việc. Xong xuôi, tầm mắt cô không nén nổi dừng lại ở cái túi giấy màu trắng kia, không biết bên trong rốt cục là cái gì.

Cô vừa mở ra, bên trong có một cái chìa khóa nhỏ, chính là chìa khóa kết sắt, còn có sổ tiết kiệm, phiếu bảo hiểm, quỹ ngân hàng, ngoài ra còn có một phong thư bên trên đề ba chữ ‘Thư hối lỗi’. Quả không hổ là hiệu trưởng, chả có chút sáng kiến nào hay hơn !

Lá thư bên trong viết bằng bút máy.

« Dật Linh, gia đình chúng ta nếu không có em, sẽ không còn là một gia đình hoàn chỉnh nữa. Anh sẽ làm hết sức mình để em có thể đồng ý tự nguyện quay về ngôi nhà này, một lần nữa đem những thứ của em đặt cùng với đồ đạc của anh, biến thành tài sản của chúng ta. »

Có vậy thôi sao ? Hết rồi ? Anh ta có biết thế nào là nói chuyện yêu đương lời ngon tiếng ngọt không hả ? Anh ta căn bản là không có khái niệm gì hết về việc phái nữ muốn nghe điều gì, muốn có điều gì, vậy mà còn nói muốn theo đuổi cô sao ? Hừ, về học lại nhà trẻ đi đã nhé !

13. Chương 7-1

Về nhà bố mẹ được vài ngày, Liên Dật Linh lại giống như ngày trước, không chịu nổi sự nhàn rỗi, bèn nhanh chóng tìm cho mình một công việc mới.

Ban đầu còn tưởng sau khi làm nghề tiếp viên hàng không, việc duy nhất cô có thể làm cũng chỉ là làm vợ làm mẹ. Ấy thế nhưng cuộc sống vốn đầy rẫy những điều bất ngờ. Nếu cô đã quyết định sống một mình, nuôi nấng con một mình, dĩ nhiên cô sẽ không thể tiếp tục sống một cách nhàn tản không làm việc được. Trước đây cô hoàn toàn coi chồng mình là trung tâm của cuộc sống bản thân, toàn tâm toàn ý làm một người vợ hiền, nhưng cuối cùng lại vì một sự hiểu nhầm mà đổ vỡ hết thảy, khiến cảm giác mất mát trong cô sâu đậm vô cùng. Nhưng giờ cô đã nghĩ thoáng hơn rồi. Thật ra phụ nữ không kết hôn đi nữa thì cũng chẳng sao, dựa vào núi sẽ có ngày núi lở, dựa vào người sẽ có ngày người đi, tốt nhất vẫn là dựa vào chính bản thân mình !

Vì cô đang mang thai, nên không phù hợp để làm các công việc dùng tới thể lực vất vả, thế là cô liên lạc với chị trưởng nhóm ngày trước, dò hỏi xem có cần người giúp việc gì không. May mắn thay, cô được biết chị tiếp viên trưởng La Nhã Huệ đã từ chức và mở một lớp bồi dưỡng nghiệp vụ cho tiếp viên hàng không, và đang tuyển các giảng viên có kinh nghiệm thực tế. Cám ơn ông trời, quý nhân của cô quả thật tồn tại ở khắp nơi !

Phỏng vấn và thi viết một cách thuận lợi xong, Liên Dật Linh trở thành giảng viên mới. Với kinh nghiệm làm việc phong phú trước đây cộng với tính cách chu toàn cẩn thận khó ai theo kịp của cô, cô đều lưu trữ lại toàn bộ giấy tờ sách vở hướng dẫn nghiệp vụ ngày trước. Ai cũng có tư cách cùng cô chia sẻ những kinh nghiệm này, thế nên ai muốn làm tiếp viên hàng không, mau mau xếp hàng tới học cô cho tốt đi thôi !

Mới đi làm được ba ngày, cô đã cảm nhận một cách sâu sắc rằng, đây chính là công việc dành cho mình. Không phải chỉ là sửa sang hồ sơ, sắp xếp giấy tờ, mà đây hoàn toàn là một công việc đem lại cảm giác thành công cho cô. Mà lại nói, đợt này Phó Lập Đường hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi, không ngờ anh ta cũng chỉ là một gã đàn ông chỉ biết nói không biết làm, quả là khiến cô thất vọng !

Cô còn tưởng anh ta sẽ xuất một chiêu nào đó lãng mạn kỳ diệu chứ, rõ ràng là cô đánh giá cao anh ta quá rồi. Xem tình hình tiếp tục thế này, hai người hẳn là sắp ly hôn mất thôi. Nói thật lòng, không phải cô không đau lòng chút nào.

Chín giờ tối, buổi học cuối cùng trong ngày cũng xong xuôi. Dật Linh thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, bỗng chủ nhiệm lớp La Nhã Huệ bước tới tươi cười hỏi han. « Sao rồi em ? Đã quen với công việc chưa ? »

« Dạ, mỗi lần lên lớp đều vô cùng thú vị. » Phần lớn đám học viên của cô là các nữ sinh, nên mọi người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

« Nếu thấy mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi, không cần cố gắng quá sức. Thời gian đầu mang thai là vô cùng quan trọng. »

Lúc phỏng vấn, Dật Linh đã báo cáo hết tình hình mới nhất của mình với chị trưởng nhóm cũ. La Nhã Huệ biết mọi chuyện rồi vẫn quyết định đồng ý tuyển cô. Nếu là công ty bình thường, đảm bảo sẽ kiểm soát không chọn tuyển một nhân viên nữ đang mang thai, nhưng La Nhã Huệ lại khác. Bản thân chị ấy cũng đã có gia đình và một cô con gái, nên vô cùng hiểu biết sự vất vả bên trong. Nói cho cùng làm thân phụ nữ phải giúp đỡ lẫn nhau, làm gì cũng phải cho nhau cơ hội mà sống.

« Cám ơn chủ nhiệm đã quan tâm. Hôm qua em đã đi khám thai, mọi thứ đều vẫn bình thường cả. » Liên Dật Linh khẽ vuốt vuốt bụng mình. Tuy cô mới mang thai hai tháng, còn chưa cảm nhận được chút gì về bé yêu, nhưng từ đáy lòng mỗi lần nhắc tới là cô lại có thể mỉm cười hạnh phúc.

La Nhã Huệ khẽ đẩy cặp kính trên mũi, khẽ hắng giọng một tiếng vẻ khó xử. « À đúng rồi, có một trường hợp đặc biệt muốn nhờ em giúp. »

« Việc gì thế ạ ? Chị cứ nói đi. » Chủ nhiệm có ơn lớn với cô, dĩ nhiên cô muốn trả ơn chị ấy rồi.

La Nhã Huệ lôi ra một tập giấy lật lật xem, kiểm soát tránh đi ánh mắt dò hỏi của cô gái trước mặt. « Là thế này, có một vị tiên sinh không dám đi máy bay, có lẽ em có thể giúp đỡ ông ấy một chút để vượt qua chứng ngại tâm lý này. »

Những người như vậy không phải trường hợp đặc biệt gì cả. Dật Linh cũng đã từng gặp vài hành khách bị chứng khủng hoảng sợ đi máy bay, và đã thành công trong việc giúp hành khách đó tỉnh táo lại. « Chúng ta

ở đây là lớp bồi dưỡng nghiệp vụ cho tiếp viên hàng không kia mà. Sao cả việc dính đến hành khách cũng nhận thế ạ ? »

« Tại ông ta đồng ý trả mười vạn tệ tiền học phí. Chị em mình chia đôi 50-50, em thấy sao? » Nói đến tiền, La Nhã Huệ lập tức sáng bừng hai mắt.

Có màn trả thù lao hậu hĩnh như vậy sao? Không phải gã khổng lồ nào vung tiền chứ? Dật Linh vẫn lắc đầu. “Không được, trừ phi chị bốn phần em sáu phần.” (đúng là dân ham tiền =)))

“Haizzz, em đúng là... được rồi, cuối tháng chị sẽ chuyển vào tiền lương của em.” La Nhã Huệ lắc đầu chịu thua hiệp, nhưng vẫn không quên dặn dò. “Tiền đã thu của người ta, em nhất định phải giúp người ta hết bệnh, không thể lùi bước bồi thường nha!”

“Yên tâm đi, cứ giao cho em!” Vì tiền mua sữa bột cho bé bi, cho dù đưa cây vạn tuế cô cũng có cách bắt nó nở hoa. (Vạn tuế, như tên của nó, vạn năm mới ra hoa một lần, đòi người rất hiếm gặp vạn tuế ra hoa!)

“Ông khách đó vừa tới báo danh, đang ở trong phòng học thứ hai ngoài kia, em vào đó thảo luận với ông ta một chút xem sắp tới huấn luyện ra sao. Không cần ông ta nhất định phải theo học lớp bồi dưỡng nghiệp vụ đâu, chỉ cần làm sao ông khách này có thể thuận lợi đi máy bay là được.”

“Vâng, em hiểu rồi.” Một ca như thế này cũng không khác gì một kiểu thách thức với cô, nên cô sẵn lòng dốc sức xử lý.

Cửa vừa mở, trong lòng Dật Linh lập tức tận tình thăm hỏi La Nhã Huệ: Chủ nhiệm thật vô cùng gian manh xảo trá, đúng là gừng càng già càng cay! Cái gì mà 50-50, thậm chí chị ấy bốn phần, cô sáu phần? Phải là chị ấy ba phần cô bảy phần, thậm chí toàn bộ tiền thù lao trả cho cô ấy chứ! Bởi vị khách xài sang ngồi ngoan ngoãn trong phòng chờ đợi kia, không ai khác ngoài ông chồng không dám đi máy bay của cô, Phó Lập Đường!

“Chào cô giáo!” Phó Lập Đường vừa thấy ‘giảng viên’ tới, lập tức đứng lên nghiêm chỉnh cúi người chào hỏi, bộ dáng không khác gì một học sinh ngoan ngoãn.

“Chào anh!” Dật Linh cầm chặt giấy bút trong tay bước tới phía sau bục giảng, cố gắng giữ một khoảng cách an toàn. “Tôi nghe chủ nhiệm La nói anh không dám đi máy bay, anh có thể trình bày một chút tình hình của anh để tôi còn sắp xếp kế hoạch huấn luyện chẳng?”

Hừ, coi như anh ta cũng lợi hại, có bản lĩnh giả vờ tốt đấy! Cũng không biết anh ta làm thế nào tìm hiểu thông tin về cô nữa, vừa gặp cô liền gọi một câu ‘cô giáo’, cũng tự nhiên gớm! Nói muốn theo đuổi cô bằng cách này sao? Hừ, cũng coi như có sáng kiến, cứ từ từ xem anh ta định giở trò gì.

“Vâng!” Đầu chương trình học, học sinh liền ngoan ngoãn biểu cô giáo một món quà nhỏ, nội dung lại chẳng ‘sáng kiến’ chút nào: xô cô la và nước hoa, lại còn để nguyên trong túi giấy ở cửa hàng miễn thuế nữa. “Báo cáo cô giáo, hôm trước tôi bay đi Hồng Kông, mua chút đồ ở cửa hàng miễn thuế rồi không cần ra khỏi sân bay lập tức đáp máy bay quay lại.” (Anh thừa tiền quá, cho em đi!)

“Anh đi Hồng Kông làm gì?” Hừ, cái gã này lại dám tự mình đi chơi mảnh, nghĩ sống ly thân rồi là được tự do chắc? Nhưng nếu tới đó chơi, sao không đi ra ngoài mà lại chỉ xuống sân bay mua đồ rồi quay lại? (Chết cười khoản cau có vì anh nhà đi chơi mảnh, chị Linh ơi là chị Linh =)))

“Đã hơn mười năm tôi không đi máy bay, tôi muốn thay đổi đột ngột một chút nên thử tập luyện bằng một chuyến bay ngắn xem sao.”

Mỗi người đều có lúc muốn có sự thay đổi một chút, nói gì đi nữa đây cũng là một việc tốt. Giờ thân là giảng viên nên cô không thể không gật đầu khen ngợi. “Thật là một hành động dũng cảm, vậy trên máy bay anh có phản ứng gì đặc biệt không?”

Lời khen của cô giáo khiến anh mỉm cười. “Nhắc tới thật tình cờ, tôi có gặp đồng nghiệp cũ của cô giáo là Chu tiểu thư, may nhờ có cô ấy và những người khác giúp đỡ, vì tôi... lỡ ngất xỉu.”

“Gì cơ?” Mới bay từ Đài Loan tới Hồng Kông, tên này đã lăn ra té xỉu, nếu nhờ đi Mỹ hoặc Châu Âu, chẳng phải anh ta sẽ lăn đùng ra chết bất đắc kỳ tử sao? (Chú thích: bay từ Đài Bắc thủ phủ Đài Loan tới Hồng Kông mất khoảng 1h40 phút, bằng từ Hà Nội vào Đà Nẵng chẳng hạn)

“Tôi vừa ngồi xuống ghế của mình, bao nhiêu ký ức quá khứ liền ào tới trong đầu như đèn kéo quân chuyển quanh, từng hình ảnh từ nhỏ tới lớn đều hiện ra rất rõ rệt. Tuy chỉ trong có vài phút, tôi lại như xem hết toàn bộ cuộc đời mình, nhất là vì một tai nạn máy bay mà tôi mất đi cha mẹ, nên giống như tôi tiến tới rất gần, rất gần họ, bước theo họ mà đi.” Loại cảm giác này khó mà có ai khác tin tưởng lời của anh được, nhưng cô vợ kiêm cô giáo của anh hẳn có thể hiểu biết rõ ràng. Cô ấy, hoàn toàn có thể khiến anh đặt trọn lòng tin.

Kỳ diệu nha! Làm gì có ai vừa lên máy bay ngồi vài phút đã nhìn thấy trong đầu nhiều thế chứ? Đầu óc gã đàn ông này thật không giống bình thường chút nào. Cô cầm bút lên muốn ghi chép lại, lại phát hiện ra chính mình cũng khó hình dung ra nổi để viết xuống.

“Sau đó tôi nghĩ tới việc mình còn rất nhiều điều chưa kịp làm, tôi còn chưa được vợ tôi tha thứ, còn chưa nhìn thấy bé bi đáng yêu của chúng tôi, còn chưa được cầm tay em gái đưa cho em rể tương lai. Nên tôi không thể cứ thế mà chết đi được, tôi nhất định phải xuống khỏi máy bay thôi. Nhưng lúc đó máy bay đã cất cánh, nếu tôi nhất quyết muốn xuống, chỉ sợ sẽ liên lụy tới các hành khách trên máy bay, tôi càng nghĩ càng sợ hãi, toàn thân run lên, tim đập nhanh hơn, cổ họng khó thở... rồi sau đó tôi ngất xỉu.” (Anh thật là giỏi a, từng đó thời gian mà suy nghĩ ào ạt như thác nước thế này =)))

Thật là thê thảm nha! Thảm tới mức tới cô cũng muốn khuyên anh tốt nhất từ rày đừng nên đi máy bay, cả đời không ra khỏi biên giới quốc gia cũng không sao, cũng có thể coi là một biểu hiện yêu Đài Loan mà. (Chú thích: với người Đài Loan, họ luôn coi họ là người Đài Loan, không phải người Trung Quốc)

“Lúc bay trở lại từ Hồng Kông về Đài Loan, tình hình của tôi có vẻ khá hơn một chút, giữ được tỉnh táo cho tới tận khi hạ cánh. Có điều vừa xuống máy bay lập tức được đưa lên xe cấp cứu vào viện, vì huyết áp lẫn đường trong máu đều quá thấp, khiến đầu váng mắt hoa không thể tự đi. Tôi phải nằm viện một đêm, hôm sau chú Thái tới bệnh viện đón tôi về nhà.” (Thảm, vô cùng thảm, siêu cấp thảm =)))

Trời đất ơi, đây rốt cuộc là chứng bệnh đáng sợ tới thế sao? Cô chỉ biết thở dài thừa nhận sự bất lực của bản thân. “Thì ra là vậy. Theo kinh nghiệm của tôi, anh có thể bị chứng trầm cảm, khủng hoảng, cùng với chứng sợ độ cao và sợ không gian kín. Tôi đề nghị anh nên đi tìm bác sĩ tâm lý để chữa trị, có lẽ còn cần cả thôi mien nữa.”

Cô giáo nói rất có lý, nhưng anh lại lắc đầu từ chối. “Tôi không cần và không muốn tìm tới bác sĩ. Họ có thể cho tôi thuốc an thần hoặc ngủ ngon, nhưng không thể nào tháo gỡ khúc mắc trong lòng tôi. Cô giáo từng là tiếp viên hàng không, là người hiểu rõ nhất hành khách cần gì và cô có thể giúp gì. Nếu có thể, mời cô cùng tôi tập đi máy bay được không? Dĩ nhiên phí tổn tiền vé tôi sẽ chịu hoàn toàn, không bao gồm trong học phí.”

“Ồ... tôi... tôi cần suy nghĩ đã.” Học sinh nói cũng có lý, nhưng cô không có cách nào gạt đầu ngay cả.”

“Nếu cô giáo không chịu giúp, tôi đành tự tập một mình vậy, lần sau tôi sẽ thử bay đi Mỹ.” (Đây gọi là rung cây dọa khỉ, hí hí!)

Anh ta nói đùa cái gì thế hả? Cô không nhin nổi bật ra lời. “Anh điên à, anh muốn chết hay sao thế? Ít nhất thì cũng phải luyện tập bằng một chuyến bay đến Nhật Bản cái đã chứ!” Cánh chim còn chưa đủ cứng cáp đã đòi bay đường dài, bộ anh ta nghĩ lên máy bay chuyển nào cũng sẽ có bác sĩ đi kèm một cách tình cờ sao? Mà nếu có đi nữa, nhờ là bác sĩ thú y thì biết thế nào được? (Rất phục cách suy nghĩ của hai vợ chồng nhà này =)))

“Cô giáo đồng ý cùng tôi bay tới Nhật để tập? Tốt qua, kỳ nghỉ đông sắp tới rồi, chúng ta có thể đi ngắm tuyết cùng nhau.” Cho dù có lăn đùng ra hôn mê bất tỉnh trên máy bay đi nữa, anh cũng muốn thực hiện ý nguyện của vợ mình, đơn giản là vì cô ấy đã từng nói muốn cùng đi du lịch với anh.

“Không cần gấp gáp, trước hết cứ làm vài buổi tập huấn đặc biệt cái đã rồi tính.” Làm ơn đi, hai người nhà họ ly thân xong mới đi du lịch nước ngoài với nhau, không lẽ định làm tuần trăng mật muộn? Thứ tự diễn biến của cuộc hôn nhân này quả thật đảo lộn từng pheo cả rồi. (Cầu hôn xong mới tìm hiểu, cưới xong mới bàn chuyện yêu đương, ly thân rồi mới đi tuần trăng mật =)))

“Cám ơn cô giáo.” Xong, đã qua được cửa đầu tiên. Trong lòng anh thầm nhảy lên gào thét sung sướng, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ trấn tĩnh bình thường.

“Nếu đã thu học phí, tôi sẽ chịu trách nhiệm thu xếp chu đáo. Anh cứ về chờ tôi gọi điện liên lạc lại, lúc đó tôi sẽ báo lịch trình cụ thể ra sao. Còn hôm nay chúng ta thảo luận tới đây là đủ, tan học thôi.” Cô sẽ không phụ lòng tin của chị chủ nhiệm. Làm việc quan trọng nhất là năng lực và chữ tín, cô phải thể hiện thật tốt cho mọi người xem.

“Vâng thưa cô!” Phó Lập Đường lại đứng lên cúi đầu chào lễ phép. Có cô giáo thân yêu này giúp đỡ, đảm bảo không những anh có thể phá vỡ sự bế tắc do nỗi sợ đi máy bay gây ra, mà còn phá vỡ sự bế tắc trong chuyện tình cảm giữa họ để nó tiến triển tốt đẹp.

Tối thứ bảy, Dật Linh lấy điện thoại gọi cho vị ‘học sinh’ kiêm chồng hiện tại đang ly thân của mình.

“Sáng mai chín giờ, anh lái xe tới nhà đón tôi, không cần tới tận cửa, chờ tôi đầu đường là được.” Nếu anh ta mà tới cửa nhà cô, chỉ sợ lại khiến người khác chú ý, hơn nữa ba mẹ cô vô cùng để ý chuyện giữa hai người. Thôi thì để tránh cho họ nảy mầm hi vọng hảo huyền, tốt nhất cô vẫn nên giấu diếm một chút.

“Được, tôi đã biết.” Phó Lập Đường không cần ghi lại giờ giấc hẹn trên giấy gì cả. Anh đang nằm trên chiếc giường đôi của hai vợ chồng, dùng cả tâm hồn lắng nghe từng chữ từng từ vợ đang nói, đây cũng là một phần ‘chương trình học’ anh cần phải học mà.

“Ăn mặc thoải mái một chút, và nhất là làm ơn đừng mặc âu phục com lê ca ra vat gì đó.” Hai người họ không phải chuẩn bị đi tham gia hội nghị nghiên cứu thảo luận giáo dục gì cả, hi vọng anh ta không cần vác cái bộ dạng nghiêm trang cứng đờ đó tới.

“Vâng thưa cô giáo.” Giọng nói đầy vẻ ra lệnh của cô khiến anh khẽ nở nụ cười. Cô đã có thể trở lại đây sống như ngày trước, nói thể chứng tỏ bé bi của hai người cũng sẽ rất khỏe mạnh giống mẹ.

“Cứ vậy đi, hẹn mai gặp ! » Tất cả đều là vì giúp anh ta vượt qua chướng ngại tâm lý, vượt qua khó khăn này thôi, cô cũng chỉ là một giảng viên tận tình có trách nhiệm mà thôi. Do đây là ‘học sinh’ tự nguyện chi trả chi phí cho đợt huấn luyện, nên bảo ‘học sinh’ tới đón giảng viên là đúng rồi, chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Dật Linh cúp máy, ra khỏi phòng, xuống nhà dùng cơm tối cùng ba mẹ. « Mẹ, mai con có việc ra ngoài cả ngày, ba mẹ không cần chờ cơm con. »

« Được, một mình con bên ngoài thì cũng phải cẩn thận nhé. » So với con gái, Tiêu Nhã Tâm còn lo lắng cho sức khỏe của cháu ngoại mình nhiều. Gần đây cuộc sống sinh hoạt của con gái bà đã có vẻ bình thường trở lại, khẩu vị ăn uống cũng tốt hơn nhiều, nhưng dù sao chú ý cẩn thận một chút vẫn hơn.

« Vả...à... à... à... n... g ạ... ạ... » Cô cũng sắp ba mươi tuổi đầu rồi, không lẽ còn không biết tự lo cho bản thân sao ?

Thấy tâm trạng con gái có vẻ không tệ lắm, Liên Chấn Chương mới cất tiếng hỏi một cách vô cùng thận trọng. « Gần đây con có liên lạc với Lập Đường không ? »

« Có ạ. » Còn vừa mới gọi điện xong đó thôi, nhưng Dật Linh không muốn kể chi tiết quá, để tránh cho ba mẹ cô khỏi hiểu lầm này nọ.

Tiêu Nhã Tâm vừa gấp thức ăn tiếp cho con gái, vừa nhớ lại ngày xưa. « Nói tới chuyện vợ chồng cãi nhau, ngày xưa ba con với mẹ cũng từng cãi nhau, tới cả nhân viên toàn công ty ai cũng biết chuyện. »

« Thật ạ ? » Trong trí nhớ của cô dường như chưa thấy ba mẹ cáu gắt với nhau bao giờ, nhưng thật ra chị cả với chị hai của cô đều đã từng cãi nhau với chồng mình mà chạy về nhà mẹ đẻ ở. Xét về mặt này, dường như cả ba chị em cô đều giống nhau thì phải.

« Năm đó con còn đang ẵm ngửa, nên làm sao biết được. Hồi ấy có một cô thích ba con, thường xuyên tới công ty tìm ông ấy. Có một lần mẹ nghe được tin báo liền chạy tới, đánh nhau một trận với cô ả kia ngay tại chỗ, sau đó còn náo loạn ở đồn cảnh sát, thiếu chút nữa thì kiện cáo ra tòa ! »

« Oái, thế... thế này cũng... quá khủng bố nha ! » Mẹ cô xuất thân từ gia đình gia giáo dòng dõi thư hương, đi làm ở cơ quan nhà nước ba mươi năm, nói chuyện luôn nhỏ nhẹ, lời ăn tiếng nói dịu dàng, ấy vậy lại có thể đánh nhau với người ta sao ? Dật Linh nghe xong chỉ biết tròn tròn mắt.

Tiêu Nhã Tâm trừng mắt lườm chồng một cái. « Còn không phải tại ba con không biết cách từ chối người ta, khiến mẹ chỉ còn cách tự huỷ đi hình tượng của mình ở công ty ấy. Sau đó lúc mẹ đi cùng ba con trong chuyến du lịch do công ty tổ chức, mọi người tất cả không ai dám chọc vào mẹ hết. »

Liên Chấn Chương thò tay gỡ gỡ cái gáy trọc lóc của mình, nụ cười không phải không mang chút đắc ý. « Vị tiểu thư ấy là một khách hàng của công ty. Ba có bảo cô ta là ba đã kết hôn rồi nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng. Cũng tại năm đó ba của cô vô cùng tuân mỹ tiêu sái, haizzz, số đào hoa nhiều khi cũng phiền lắm con ơi ! »

« Sau đó thế nào ạ ? » Dật Linh tò mò hỏi.

« Thì cô gái kia bị mẹ con dọa cho một trận, sau đó cũng có người khác lọt vào mắt xanh của cô ta, nên không quần quít lấy ba con nữa. » Liên Chấn Chương làm ở một công ty dịch vụ buôn bán cỡ trung ba mươi năm, cuối cùng đạt tới chức quản lý nghiệp vụ, khi tuổi còn trẻ với mái tóc dày, gương mặt đẹp trai, quả thật là một anh chàng phong lưu tiêu sái. Thế nhưng sức quyến rũ của bốn ‘người phụ nữ’ trong nhà quá lớn, một vợ và ba con gái khiến ông dù thế nào cũng không có gan làm bậy.

« Lợi hại, vô cùng lợi hại ! » Dật Linh không nén nổi xúc động vỗ tay lia lịa thể hiện sự kính phục vô vàn với mẫu thân yêu quý.

Tiêu Nhã Tâm mỉm cười nhận sự ủng hộ khen ngợi của con gái, bà kết luận. « Thế nên mới nói, vợ chồng cãi nhau cũng chẳng sao, quan trọng nhất là làm thế nào giải quyết, làm thế nào cải thiện tình hình. »

« Con đã hiểu. » Dật Linh cúi đầu ăn cơm, không phản đối và cũng không đồng ý điều gì.

Chuyện cũ của ba mẹ cô quả thật là một ví dụ tốt đẹp, nhưng cô không định cứ thế quay lại với anh ta. Cũng có thể nói, cô có phần thiếu lòng tin vào chính bản thân mình, nhờ ra về sau lại có chuyện gì đó hiểu lầm, liệu chồng cô anh ấy có thể mãi mãi vẫn đứng về phía cô hay không ? Lần đầu bị tổn thương đã thấm thiết kịch liệt như vậy, cô thật sự ngờ rằng mình không có cách nào chịu nổi thêm một lần nữa, có lẽ điều này có thể coi là chim gãy sợ cành cong, giờ cô trở nên vô cùng nhát gan, sợ gặp chuyện buồn phiền lắm rồi.

Mặc kệ tiếp theo ra sao, trước hết cứ tìm lại chính bản thân mình đã ! Hi vọng một Liên Dật Linh dũng cảm và quyết đoán sẽ sớm trở lại trong cô !

14. Chương 7-2

Tám giờ rưỡi sáng, Phó Lập Đường tới sớm hẳn nửa tiếng, chờ ở đầu ngõ nhà họ Liên. Anh xuống xe, bắt đầu quá trình đứng chờ một cách thoả mãn hài lòng, một nụ mỉm cười vương vấn trên môi.

Cả người anh mặc đều là quần áo do chính tay vợ hiền chọn lựa, nào là quần ka ki, áo len, giày vải nhẹ nhàng, áo khoác thể thao, ngay cả quần lót với tất chân cũng do cô ấy mua cho anh. Mặc lên những thứ quần áo đó, khiến anh hoàn toàn cảm nhận được mình đang được yêu thương chăm sóc, vì khi cô ấy chọn lựa từng thứ một, chắc chắn đã mất rất nhiều thời gian và tâm trí, như thế còn không phải chứng tỏ cô ấy cũng rất yêu anh sao ? Có điều giờ cô ấy bị anh làm tổn thương, cần có thời gian hồi phục lại, thế nên anh phải cố gắng chờ đợi. Có điều vừa nghĩ tới điều đó, anh lại không nén nổi đau lòng.

Dù có thế nào, buổi ‘tập huấn đặc biệt’ hôm nay anh phải thành công vượt qua, để có thể đạt được nguyện vọng chung của hai vợ chồng là đi du lịch cùng nhau. Mà có thêm nhiều thử thách khác nữa cũng không thành vấn đề.

Tám giờ năm mươi phút, Liên Dật Linh theo thói quen ra khỏi nhà sớm trước giờ hẹn. Thời tiết hôm nay vô cùng sáng sủa, rất thích hợp đi chơi, nhiệt độ chỉ hơn mười độ một chút, ấm áp hợp lòng người. Cô liếc mắt thấy chồng mình đứng chờ ngoài đầu ngõ, chà, vẻ ngoài anh ta khiến cô rất hài lòng, ít nhất cũng phải trẻ ra tới năm tuổi. Mà cũng khó trách, là bởi vì anh ta cả người đều mặc quần áo do cô chọn mua kia mà... Ấy khoan đã, sao không khí có vẻ gì là lạ, sao cô lại có cảm giác như hai người đang chuẩn bị đi hẹn hò cơ chứ ? (Hẹn hò thật chứ cảm giác gì, bấy số 1 của Đường ca !)

« Chào cô giáo ! »

Anh cất tiếng chào khiến cô lấy lại tinh thần, lấy lại bình tĩnh mà gật đầu. « Chào anh, lên xe thôi ! »

« Vâng. » Anh bước tới mở cửa xe cho cô, rồi vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái xe của mình. Hôm nay cô mặc một bộ đồ đi chơi, dáng vẻ trẻ trung như một thiếu nữ mới lớn háo hức, nhìn không ra hình ảnh một người phụ nữ sắp làm mẹ người ta. Có điều trên gương mặt cô toát lên một vẻ hiền hoà dịu dàng, lại có một nét ngọt ngào không giống thường ngày.

Chờ khởi động xe, cô liền quay sang ‘học sinh’ thông báo. « Hôm nay chúng ta sẽ đi tập huấn ở công viên. »

Đi công viên tập huấn ? Phó Lập Đường chớp mắt ngạc nhiên một lúc. Đã mười mấy năm anh chưa tới những nơi kiểu thế này rồi, có điều cô giáo đã nói thế, đương nhiên phận học sinh phải tuân lệnh nghe lời rồi.

Lái xe vào công viên xong, hai người xếp hàng mua vé vào cửa. Họ đều mua hộ chiếu một năm, trong vòng một năm tới đều có thể quay lại đây thoải mái. Dù sao huấn luyện cũng không phải ngày một ngày hai là xong, phải chuẩn bị trước cho tốt.

« Đây là chương trình hôm nay của anh. » Dật Linh lấy từ trong túi ra một tờ kế hoạch, trên đó ghi rõ các mục tiêu cần đạt được hôm nay, xếp từ thấp tới cao theo độ khó khăn. Nếu anh ta có thể hoàn toàn thực hiện hết, có thể nói sẽ là một sự đột phá lớn.

Lập Đường tiếp lấy tờ giấy đọc, trên đó viết : Bước thứ nhất : Vòng quay ngựa gỗ, tàu hỏa hơi nước ; Bước thứ hai : Thảm bay, phi mã trên không ; Bước thứ ba : Thuyền hải tặc, bánh xe lửa, nộ thần. (1)

Nội dung của bước thứ ba khiến anh kinh hồn táng đờm, mới đọc mấy cái tên đã đủ dọa người. Anh thật sự phân vân không biết bản thân mình có khi nào đi vào bằng chân đi ra bằng cánh hay không. Người khác tới đây là để chơi đùa giải trí, còn hai người bọn họ lại tới đây để tập huấn kia mà. Có điều, anh không sợ khó không sợ khổ, chỉ sợ cô giáo sẽ bỏ rơi anh thôi, thế nên anh chỉ biết trầm giọng trả lời. « Vâng ! »

« Let's go ! » Dật Linh ra lệnh một tiếng, buổi tập huấn liền bắt đầu.

Bước thứ nhất và bước thứ hai, cả hai người cùng nhau chơi, vì độ khó khăn không cao lắm, cũng không giống như tập huấn gì cả mà giống tình nhân đi chơi cùng nhau hơn. Trước khi kết hôn hai người chưa từng hẹn hò nhau đi chơi bao giờ, cùng lắm là hôm chụp ảnh cưới, coi như có ra ngoài trời du ngoạn, nhưng cũng vẫn đi cùng rất nhiều người. Giờ đây hai người có thể nói là đang ly thân, ấy vậy mà lại có thể đi chơi vui vẻ cùng nhau như vậy, có thể nói cuộc sống luôn đầy rẫy những bất ngờ, làm việc không cần quá mức miễn cưỡng.

Thực hiện xong hai bước đầu tiên, Phó Lập Đường bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu óc hoa mắt chóng mặt. Anh vốn không quen những trò hoạt động vòng qua vòng lại thế này, dù cách mặt đất không xa lắm nhưng vẫn khiến anh cảm thấy không thoải mái. Tuy nhiên đúng lúc đó Liên Dật Linh mở miệng thông báo một tin tức còn đáng sợ hơn nhiều. « Bước thứ ba tự anh phải trải qua một mình, tôi là phụ nữ có thai không thích hợp chơi. »

« Cái gì ? » Hai chân anh lập tức nhũn ra, thiếu chút nữa không đứng vững được.

« Không lẽ anh muốn tôi mạo hiểm sức khỏe của hai mẹ con ? » Cô lạnh lùng hỏi lại, bé cưng trong bụng cô đâu phải do mỗi mình cô tạo ra chứ ?

« Không, không cần... » Làm sao anh dám để cho vợ anh cùng bé cưng chơi trò mạo hiểm chứ ? Đương nhiên là đành phải tự thân vận động đối mặt với thách thức rồi. Sau này anh còn phải đưa con tới công viên chơi nữa, hôm nay thôi thì cứ coi đây là buổi tập huấn làm cha đi.

Liên Dật Linh tìm một chỗ ngồi tốt ngồi nghỉ, tận mắt thấy chồng mình ngồi lên chiếc thuyền hải tặc. Cô đã chuẩn bị sẵn máy ảnh chụp lại hình ảnh hôm nay, để sau này có thể làm tài liệu giảng dạy, nếu sau này lại có ‘học sinh’ khác có chứng sợ đi máy bay nữa còn dùng. Có điều anh ta chả có vẻ mặt gì đặc biệt cả, cứ đơ như gỗ, chả bù với mấy du khách ngồi cạnh gào thét liên hồi.

Trải qua mấy vòng quay trái quay phải, gào thét điếc cả tai, nhóm du khách vừa chơi bước xuống khỏi con thuyền, bước chân vô cùng run rẩy yếu ớt. Có người gục xuống nôn ọe, có người ngồi xổm xuống nghỉ cho

đỡ choáng đầu, có người lại sợ tới mức hai mắt nhắm lệ nước mắt. Liên Dật Linh lại chưa bao giờ cảm thấy như vậy, sức chịu đựng, cách giữ thăng bằng của cô đều rất tốt. Hồi còn làm tiếp viên hàng không, mấy lần gặp trục trặc hay vùng gió xoáy, máy bay chao đảo cô vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh. Trước đây cô đã từng tới công viên trò chơi này, mỗi loại trò chơi vừa rồi cô đều chơi không dưới vài lần, mà mặt chưa từng đỏ sẫm, hơi thở chưa từng rối loạn.

Còn bây giờ, cô chỉ thấy Lập Đường mặt tái mét, bước chầm chậm từng bước về phía cô, ngồi xuống bên cạnh, rồi không nói câu nào gục đầu vào vai cô.

« Anh làm gì thế hả ? » Cô hoảng hốt kêu lên, sao bỗng dưng anh ta lại làm ra vẻ khép nép e lệ nép vào người cô thế này ?

« Anh không thở được, em cho anh dựa nhờ một chút... » Trái tim anh muốn bắn ra khỏi lồng ngực rồi. Không ngờ chỉ là một trò chơi nhìn có vẻ đơn giản lại có thể khiến anh sợ tới mức hồn vía bay mất. Tuy anh chưa đến nỗi khóc thét hay nôn ọe, nhưng toàn bộ lực phủ ngũ tạng của anh đều như thể đảo lộn từng phèo trong bụng, vô cùng khó chịu.

« Nghiêm trọng tới thế sao ? » Nhìn dáng vẻ anh vô cùng khổ sở, cô cũng mềm lòng, liền mở cái ‘túi thần kỳ Đô rê mon’ của mình lấy ra lọ dầu gió, xoa xoa trên trán, trên cổ anh rồi nhẹ nhàng xoa bóp cho anh.

Anh nhắm mắt lại, yên lặng cảm nhận sự chăm sóc dịu dàng của cô. Trước đây anh không biết những điều này đáng quý như thế nào, giờ mới hiểu ra, chỉ cần bàn tay cô còn lưu luyến trên người anh, đảm bảo anh sẽ có thêm sự bình tĩnh và dũng cảm trào dâng. Do đó, để lại có sự dịu dàng ấy, anh bằng lòng dùng hết khả năng để theo đuổi vợ mình.

« Đã khá hơn chưa ? » Cô khẽ day day hai bên thái dương của anh, thấy đôi lông mày vốn nhú chặt lại của anh chầm chậm giãn ra.

« Ừm. » Anh mở mắt, nhìn cô mỉm cười, trong lòng xúc động trào dâng.

Vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, nhưng lời cô nói tiếp theo lại khiến anh cứng hết cả người lại. « Chờ hết buổi tập huấn hôm nay, tiếp theo chúng ta sẽ chơi vài trò khác như nhảy từ trên cao xuống với dây thun buộc vào chân hoặc là bay tàu lượn cũng không tệ. »

« Ồ... Những trò đó, chắc cứ từ từ hẵng tính. » Anh toát hết cả mồ hôi lạnh ở lưng. Chương trình huấn luyện hôm nay anh còn lo làm không xong nổi, tiếp sau lại có chương trình ‘khủng bố’ như thế, không lẽ muốn anh ngồi, à, nằm lên xe cấp cứu về nhà ?

Thấy vẻ mặt sợ sệt lo lắng của anh, đảm bảo còn tiếp tục ‘huấn luyện’ chắc chắn sẽ có chuyện không hay. Cô quyết định ‘phóng thích’ cho anh lần này. « Thôi được rồi, hôm nay cứ tạm dừng ở đây đã. Tôi muốn ăn kem, anh ngồi đây chờ, tôi đi mua. »

Giờ tuy là tháng một, còn đang mùa đông, nhưng ánh mặt trời ấm áp khiến cô đang mang thai bỗng có ý thèm ăn kem, mà có khi là bảo bối cực cứng trong bụng đôi ăn cũng nên.

« Chúng ta cùng đi mua. » Vừa nghe hôm nay coi như dừng màn tập huấn, lập tức anh liền phần chân tinh thần trở lại.

Cuối tuần là ngày nghỉ, người chơi đông đúng, cái gì cũng phải xếp hàng, đến mua kem cũng không phải ngoại lệ. Liên Dật Linh phát hiện trong hàng dài chờ mua, trước họ sau họ đều là gia đình hoặc các đôi tình nhân. Hai người bọn họ đứng giữa không biết trông giống kiểu quan hệ gì nhỉ ?

Tới lượt họ, lập tức nhân viên bán kem trả lời thắc mắc của cô. « Tiên sinh, phu nhân, kem của hai anh chị đây. »

« Cảm ơn. » Phó Lập Đường trả tiền rồi nhận lấy hai que kem, thái độ vô cùng tự nhiên. (dĩ nhiên, anh í chỉ chờ có thế :D)

Liên Dật Linh chỉ biết than thở trong lòng, chắc tại trên mặt hai người đều dán hai chữ CHỒNG và VỢ to đùng chẳng, khiến cho người ngoài vừa nhìn đã biết. Xem ra muốn ly hôn có vẻ khó khăn đây, nhưng muốn hoà hợp làm lành cô lại không cam tâm, thôi kệ, cứ tiếp tục ‘ly thân’ tiếp cũng được.

Hai người tìm chỗ ngồi xuống cạnh bồn phun nước, đúng vị trí ngắm những dòng nước phun lên đẹp nhất, nhưng họ lại hoàn toàn không để ý ngắm nhìn vẻ đẹp ấy chút nào. Cô chỉ lo vui vẻ liếm que kem của mình, còn anh chỉ chăm chú ngắm nhìn dáng vẻ đáng yêu ấy của cô, càng nhìn càng mê mẩn, không nén nổi mà nhớ tới cảm giác ngọt ngào khi hai người hôn nhau. Họ đã không ở chung hơn mười ngày rồi, đêm nào anh cũng chỉ có một mình trên chiếc giường đôi, trần trọc khó ngủ vì nhớ hơi ấm của cô. Liệu cô có nhớ anh không nhỉ ? Dù chỉ một chút thôi cũng được ?

« Anh ngồi gần ra đây làm gì ? Kem chảy hết rồi kìa ! » Phát hiện thấy chồng mình ngồi như si như ngây bên cạnh, cô lại lấy từ trong cái ‘túi thần Đô rê mon’ của mình ra một gói khăn ướt, lau lau chà chà ngón tay bị dính kem của anh. Đúng thật là, có phải trẻ con đâu cơ chứ, ăn kem mà cũng làm chảy nhoe nhoét như thế !

« Ôi, xin lỗi em ! » Anh hoàn toàn không nhận thấy tình trạng thê thảm của mình này giờ, nên đành nuốt nước miếng cái ực, hi vọng này giờ không chảy nước miếng vì thèm thuồng.

« Còn không mau ăn kem đi ! » Cô trừng mắt nhắc nhở anh.

« Ừh. » Anh lập tức làm theo lời cô, cắn một miếng, rồi một miếng... Nhưng tốc độ tan chảy của kem lại nhanh hơn tốc độ ăn của anh rất nhiều, nên chỉ một chốc, vị trí cô cần lau trên người anh bắt đầu lan sang cằm, khoé môi, ngực áo, tên đại nốc này ! Sau này không những cô phải chăm sóc cho bé con của hai người, lại còn phải chăm sóc cho đứa bé lớn đầu này nữa, số cô quả thật cũng quá khổ mà !

Chỉ dùng khăn ướt không đủ, cô liền lấy ra thêm hai cái khăn giấy nữa, dùng nước khoáng làm ướt rồi chà khác gì chăm sóc trẻ con, nào là quẹt quẹt phía mép, nào là lau lau cái cằm, rồi chấm chấm lau lau ngực áo với hai tay, vất vả lắm mới giữ lại được dáng vẻ nhẹ nhàng tiêu sái của anh ta.

« Cám ơn... » Cả người anh nóng bừng lên, không nén nổi ý muốn lại gần cô, mặc kệ chung quanh bao nhiêu là du khách, ngọn lửa nhiệt tình trong anh bị thổi lên quá mức rồi. Bây giờ, anh không thể không hôn cô được. (Ồh yê !)

« Anh làm gì thế ? » Không ổn không ổn, hình như cô lỡ làm anh ta ‘hứng lên’ mất rồi, thế này... anh ta định hôn cô... mắt thấy môi sắp chạm môi, cô làm sao bây giờ ? Hai người họ cứ vậy mà làm hoà sao ? Không nha, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần kia mà, nhưng tại sao cô lại cứng người không động đậy được thế này ?

Âm thanh náo nhiệt cười đùa và tiếng nhạc âm ỉ chung quanh giờ phút này dường như hoàn toàn biến mất, trong mắt hai người chỉ còn hình bóng của nhau, hai đôi môi đều dường như chịu một lực hấp dẫn mạnh mẽ, hai đôi mắt đều đã tự động nhắm lại, họ cùng nín thở, chờ đợi cảm giác tiếp xúc thân mật sắp tới...

« Chúng em chào thầy hiệu trưởng, chào cô hiệu trưởng ! »

Đúng thời điểm quan trọng đó, phía trước mặt hai người bỗng vang lên tiếng chào

hỏi vô cùng vui vẻ phấn khởi. Thật quá đổi tình cờ, một đám thiếu niên tầm mười mấy tuổi trai có gái có, đều là học sinh của Học viện Thanh Truyền cũng vào đây đi chơi với nhau ! Đứa nào đứa nấy đều cười khoái chí khi nhìn thấy dáng vẻ vừa bất ngờ vừa thẹn thùng của hai vợ chồng thầy hiệu trưởng, hơn nữa hôm nay thầy hiệu trưởng ăn mặc vô cùng thoải mái nha, không giống vẻ nghiêm túc ngày thường, khiến cho ông ấy nhìn thân thiết hơn nhiều.

« Khụ khụ... chào các em ! » Trước mặt học sinh của mình, đương nhiên Phó Lập Đường phải làm ra vẻ của một thầy hiệu trưởng nghiêm chỉnh, có ‘hứng lên’ thế nào đi nữa cũng không dám tiếp tục diễn cảnh hôn hít trước mặt chúng nữa.

Liên Dật Linh cũng vội vàng che giấu vẻ bối rối của mình, mỉm cười hỏi thân mật. « Các em cũng tới đây chơi à ? »

« Vâng ạ ! Thầy hiệu trưởng có muốn chơi trò Nộ Thần với bọn em không ? Rất kích thích nha ! »

Oái, đám trẻ bây giờ thật là thần kinh thép nha, tương lai đất nước rất có hi vọng. Phó Lập Đường lắc đầu cười khổ. « Thôi, thầy cô chơi cũng đủ rồi. Các em chơi nhớ giữ gìn an toàn nhé, đừng về nhà muộn quá ! »

« Vàng ạ ! » Từng học sinh đều vô cùng ngoan ngoãn trả lời rồi cúi đầu chào đồng thanh. « Tạm biệt thầy hiệu trưởng ! Tạm biệt cô hiệu trưởng ! »

« Bye bye ! » Dật Linh vẫy tay chào tạm biệt mấy đứa trẻ. Phù, may mà có đám nhóc này, nếu không cô với chồng cô sẽ vào thế ‘lửa gần rơm lỡ bén’, mà cứ như thế phát triển tiếp, anh ta còn chưa thành công trong việc đi máy bay thì đã có thể thành công trong việc hạ gục cô rồi. Không được, cô không thể thỏa hiệp dễ dàng như thế được ! Cô không thể quên lời tự hứa của mình được, cô phải trở thành một người phụ nữ tự lập tự cường, không dựa vào ai, chưa kể cô còn chưa tha thứ tội lỗi ngập trời của anh ta lần đó kia mà !

Nhìn thấy đám trẻ bỏ đi xa, Lập Đường mới quay đầu lại nói. « Cám ơn cô giáo đã bỏ thời gian đi tập huấn cùng tôi, tôi nay tôi mời cô giáo bữa cơm được không ? »

« Không được ! » Cô bĩu môi.

Haizzzz, trong lòng anh lập tức chùng xuống tiếc hận. Cả ngày hôm nay ở cùng nhau vẫn không thể giúp anh vượt qua sự phòng bị trong lòng cô sao ? Vì không muốn khiến cô bị áp lực, và cũng vì muốn về sau còn có thể du lịch nước ngoài với cô, anh cố tình xây nên một không khí giáo viên học sinh giữa hai người, chỉ hi vọng sẽ dần dần có thể khiến trái tim cô rộng mở trở lại với anh. Nhưng có lẽ vừa rồi anh quá nôn nóng xúc động mà thể hiện ra ý đồ thật sự quá rõ ràng khiến cô như bị dọa đến nên lại co mình lại chẳng ?

Về thất vọng hiện ra rất rõ ràng trên mặt anh ta khiến cô bỗng dưng có chút mềm lòng. Dù gì cô cũng đang muốn ăn cơm, thôi thì ăn cơm cùng nhau cũng chẳng sao. « Tôi mời anh, hôm nay anh thể hiện không tồi, cô giáo sẽ thưởng cho anh một chút. » Cô cũng không phải loại giảng viên keo kiệt chỉ biết thu tiền học phí với quà cáp mà không biết cách khen thưởng học sinh.

« Cám ơn cô giáo ! » Nụ cười lại trở lại lần nữa trên môi anh, ai da, làm học sinh thật là tốt, yêu được cô giáo thì càng tốt !

Rời khỏi công viên trò chơi, hai người vào một quán ăn kiểu Nhật, gọi hai bát mì, một đĩa sủi cảo nhân hẹ, một đĩa rau xào. Những món ăn đều có hương vị đơn giản chân thật, thật ra lại là những hương vị khiến người ta hài lòng thoải mãn nhất.

Lúc ăn cơm, không khí có chút tĩnh lặng yên ả. Cô uống một thìa canh nóng, mắt len lén liếc sang gã đàn ông ngồi đối diện. Thoáng qua anh ta có vẻ đã khôi phục lại tinh thần hoàn toàn, dù sao làm một việc dốc lòng đến nơi đến chốn thế này có vẻ hợp với anh ta hơn, chứ cứ đổi chiều nọ đổi chiều kia, bay tới bay lui gì đó sẽ chỉ làm đầu cô quay mòng mòng khó chịu. Mà lại nói, anh ta có sao cứ phải đòi sống đòi chết vượt qua chứng sợ hãi này nhỉ ? Không lẽ việc có thể đi máy bay ra nước ngoài quan trọng tới thế với anh ta sao ?

Phó Lập Đường thấy vợ đã ăn được gần nửa bữa, mới dám thả lỏng người nhắc tới một đề tài quan trọng. « Cô giáo, tôi có thể hỏi vài vấn đề được không ? »

« Mời anh cứ nói. » Làm giáo viên, ngoài giảng bài, hướng dẫn, còn phải giải đáp thắc mắc học sinh nữa nha.

« Xin hỏi cô thích những màu gì ? »

« Trước kia tôi thích nhất màu đỏ, giờ thì lại thích màu tím giống màu hoa oải hương ấy. (2) » Nếu nói màu đỏ tượng trưng cho sức sống, thì màu tím thể hiện sự tao nhã ung dung. Cô hi vọng bản thân lúc nào cũng có thể sống một cách tao nhã ung dung như vậy.

Anh gật đầu, lập tức ghi nhớ kỹ trong lòng. « Cô thích đọc loại sách gì ? »

« Tiểu thuyết các loại đều thích, nhất là trinh thám, võ hiệp, hoặc tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. » Cô vốn là một người rất lý trí, lại rất thích các câu chuyện rắc rối phức tạp khó lòng gỡ ra nhanh chóng.

Anh nghe mà có phần ngạc nhiên, quả thật anh không hiểu về vợ mình cho lắm. « Vậy cô thích ăn những gì ? »

« Tôi không kén ăn, thích ăn mỳ nhiều hơn ăn cơm, mỗi ngày đều phải uống nước hoa quả... Mà khoan đã, anh hỏi những điều đó làm gì ? » Một học sinh bình thường có cần phải tìm hiểu kỹ lưỡng về giáo viên tới

thế không ?

Chỉ thấy anh rút từ túi áo khoác ra một bản câu hỏi vấn đáp tự tay anh viết, tổng cộng phải có hơn một trăm vấn đề, cô vừa nhìn đã ngẩn cả người. « Nhiều câu hỏi như vậy anh muốn tôi trả lời tới lúc nào ? »
Tới khi trời đất diệt vong chắc ?

« Không vội không vội, chỉ cần cô giáo đồng ý trả lời, chúng ta sẽ dần dần thực hiện để tôi có thể hiểu hết về cô giáo. » Bỗng dưng anh có vẻ mặt thâm thúy như vừa đắc đạo, thốt lên một câu đạo lý sâu xa. « Hiểu biết lẫn nhau chính là nền tảng của sự tin cậy lẫn nhau. Chúng ta càng hiểu nhau nhiều, sự tin cậy sẽ càng bền vững. »

Rõ ràng hành động của anh ta chính là muốn theo đuổi cô, một người đàn ông muốn hiểu biết nhiều về một người phụ nữ, không phải là để muốn tiếp cận cô ấy sao ? Nếu không ai lại ngu ngốc đến mức cầm loại bảng câu hỏi vấn đáp này chạy lăng quăng trên đường hỏi loạn xạ chứ ? Còn lảm nhảm cái gì hiểu biết là nền tảng của sự tin cậy, rõ ràng chính là nói về sự tin cậy giữa vợ và chồng. Cô có muốn tránh né chuyện này đến mấy đi nữa cũng đành phải thừa nhận, quả thật anh ta thật lòng muốn cô quay lại.

Anh ta đã tỏ thái độ rõ ràng, cô phải trả lời làm sao bây giờ ? Anh ta đã tung bóng, cô phải vung chày gỗ đánh mạnh sao ? Sẽ đánh trượt hay là thành công ? Dùng toàn lực đánh cũng cần phải có vận may không phải ai cũng có, nên cô có chút do dự... (3)

« Là ai chỉ cho anh làm như thế ? » Sau lưng anh ta nhất định có quân sư quạt mo, chứ với cái đầu khô như gỗ mục kia, muốn nở hoa đảm bảo là khó càng thêm khó.

« Là Quê Dung thức tỉnh anh. Hoá ra anh chỉ là một người chồng vô tâm vô tính, chỉ biết nhận lấy sự chăm sóc sự tốt đẹp của em mà không biết trân trọng. » Ông trời không cho anh tính lãng mạn, càng không cho anh bản lĩnh nói lời ngon tiếng ngọt, nên anh chỉ có thể từng bước từng bước một cố gắng hết lòng, chỉ mong có thể cứu vớt lại hạnh phúc ban đầu giữa hai người.

Cô em chồng thật đáng giận, đi chỉ cho anh ta nhiều thứ thế làm cái gì chứ ? Hại cô tí nữa thì rơi nước mắt, nhưng cô còn lâu mới chịu thua dễ dàng như vậy nhá ! Cô cố nén lòng, thản nhiên nói. « Mỹ sắp nguội rồi, ăn đã rồi nói sau. »

« Được ! » Anh không muốn ép cô quá nhanh, chỉ mong cô có thể hiểu được, dù thế nào anh cũng sẽ không buông tay.

Giữa hai người nam nữ trưởng thành, có đôi khi không cần phải nói ra rõ ràng rành mạch. Trải qua một ngày kỳ diệu như hôm nay, thật ra cô đã sớm hiểu ra được, cô có thể không cần đến thứ quan hệ tên là vợ chồng, nhưng lại không tài nào tránh được thứ cảm giác diệu kỳ mang tên tình yêu.

Chú thích :

(1) Bước một : Vòng quay ngựa gỗ thì chắc ai cũng biết nhỉ, là cái merry-go-round này. Tàu hoả hơi nước thì khỏi chú thích nhé. Tóm lại bước đầu là các trò nhẹ nhàng. Bước hai : Thả bay với Phi mã trên không cũng na ná thế, nói chung là các màn trò chơi đu quay cảm giác hơi mạnh ở bước hai. Bước ba có thuyền hải tặc, bánh xe lửa với nô thần thì với kinh nghiệm đi chơi của Lãnh Vân, nó là các trò đu quay hoặc khu cảm giác mạnh do độ rung rợn và rung lắc cao, gần như ngôi nhà ma ấy.

(2) Hoa oải hương : Lavender, một loài hoa rất thơm, tinh dầu thường được chiết xuất làm xà phòng, nước hoa... Phân bố nhiều ở vùng ôn đới gần biển, vùng Địa Trung Hải là một ví dụ.

(3) Ở đây dùng các thuật ngữ của môn bóng chày. Cầu thủ đội bạn ném bóng, cầu thủ cầm chày phải vụt thật mạnh trúng bóng bay càng xa càng tốt. Lãnh Vân không hiểu lắm luật chơi đâu.

15. Chương 8-1

Trong phòng học số hai, có một giảng viên và một học sinh đang làm những bài tập huấn luyện đặc biệt.

Mấy hôm trước, Liên Dật Linh đưa ra cho chủ nhiệm La một yêu cầu ‘dụng cụ giảng dạy đặc biệt’. Cũng chẳng biết La Nhã Huỷ đã làm thế nào, mà cuối cùng cũng mang tới một chiếc ghế mát xa chạy bằng điện hàng hiệu mới toanh. Giờ nó đang được để giữa phòng học, trên đó là bạn học sinh Phó Lập Đường đang ngồi.

Cô giáo Liên Dật Linh mặc đồng phục tiếp viên hàng không, bên tai đeo một chiếc micro nhỏ, nghiêm chỉnh đưa ra thông báo trên máy bay một cách hoàn hảo.

« Kính chào các vị khách quý, cơ trưởng là tôi cùng toàn thể tổ nhân viên công tác trên máy bay, đại diện cho hãng Hàng không Kinh Vũ, hoan nghênh quý khách lên chuyến bay của hàng không Kinh Vũ mang số 007 từ Đài Bắc tới Nhật Bản. Thời gian bay dự kiến là bốn giờ đồng hồ. Máy bay sẽ cất cánh trong vài phút, do đó chúng tôi xin nhắc nhở quý khách cài chặt dây an toàn, dựng thẳng lưng ghế dựa. Trong thời gian bay xin quý khách vui lòng không hút thuốc. Toàn thể đội ngũ tiếp viên và phi hành đoàn xin chúc quý khách một chuyến bay tốt đẹp. »

Thông báo xong xuôi, cô nhấn một nút trên chiếc điều khiển từ xa đang cầm trong tay. Chiếc ghế mát xa lập tức được khởi động ở mức thứ nhất. Phó Lập Đường run bắn cả người, làm sao bây giờ ? Máy bay sắp cất cánh rồi, có khi nào anh sẽ cứ thế mà vĩnh biệt người anh yêu hay không ? Mà lại nói, vợ anh mặc bộ đồng phục màu tím này thật là gợi cảm quá nha, có thể tận mắt nhìn thấy hình ảnh cô như vậy, coi như anh có chết cũng xứng đáng.

Dật Linh tiếp tục đóng vai tiếp viên hàng không, khẽ cúi người xuống dụ dằng hoà nhã hỏi thăm. « Vị tiên sinh này, xin hỏi anh cần giúp đỡ gì không ? »

« Tim tôi đập nhanh quá, như là sắp ngất xỉu tới nơi ấy. » Một nửa nguyên nhân là tình huống khá giống với lúc trên máy bay, một nửa là ai bảo cô vợ tiếp viên hàng không của anh quyến rũ quá cơ. Xét cho cùng anh cũng chỉ là một gã đàn ông hoàn toàn bình thường, nên dù anh không sợ đi máy bay, nhưng vẫn hoàn toàn có khả năng thả hồn lên mây với nàng tiếp viên xinh đẹp trước mặt.

Cô vươn tay đặt lên ngực trái của anh thăm dò thử, quả thật tim đập nhanh vô cùng, không lẽ là bị sốc vì sợ hãi ? Không lo, cô đã từng học qua lớp đào tạo cấp cứu khẩn cấp. Trước tiên là phải ngả lưng ghế mát xa ra cho anh nằm, cởi khuy áo và thắt lưng để người anh không bị bó buộc, rồi áp tay lên trán, tay kia nâng cằm anh lên, đưa má lại gần mũi anh để thăm dò hô hấp, sau đó là cúi xuống quan sát chuyển động của ngực xem phổi hoạt động ra sao. Quái, rõ ràng hô hấp vẫn bình thường, nhưng tim anh ta lại đập quá nhanh và mạnh, xem ra là vấn đề tâm lý rồi.

« Tôi.. không thở được... cần hô hấp nhân tạo... » Đây, đây không phải hoàn toàn là nói dối nhé. Cô cứ đụng chạm vào anh như thế làm anh vô cùng căng thẳng. Dù gì họ sống riêng cũng được hơn bốn chục ngày rồi, cái bộ phận nào đó vốn bị bức xúc từ lâu giờ đang bắt đầu rục rịch. (Đây gọi là được voi đòi Hai Bà Trưng !)

« Thật ư ? » Làm gì có vị khách nào lại tự đề nghị việc đó chứ ? Tuy còn do dự một chút, nhưng với nguyên tắc ‘Khách hàng là thượng đế, với chức trách là một tiếp viên hàng không cùng một giảng viên tận tình chu đáo, cô quyết định liều một phen.

Không nói thêm lời nào, cô dùng ngón trỏ và ngón cái bóp chặt mũi anh, rồi tự mình hít một hơi thật sâu, lập tức tiến hành hô hấp nhân tạo, cách năm giây lại hà hơi thổi ngạt một lần, mỗi lần thổi liên tục hai giây. Liên tục thực hiện trong vòng ba phút xong, cô kiểm tra thấy anh ta không những đã hô hấp bình thường trở lại, mà còn hô hấp mạnh mẽ hơn cả cô ấy chứ.

« Cô giáo, tôi sắp hết chịu nổi rồi.. » Chao ôi, ‘miệng đối miệng’ gây ra một sự kích thích quá đổi mãnh liệt, khiến anh ôm chặt ngực trái như thể tim sắp ngừng đập tới nơi. Chà, không biết cô vợ bé nhỏ của anh còn chiêu số nào diệu kỳ hơn nữa không ?

Được lắm ! Đã không làm thì thôi, đã làm phải làm tới cùng, cô lôi luôn cả kỹ thuật xoa bóp ngực để hồi sinh nhịp tim dùng trên người anh ta luôn. Trước tiên là vắt hai ngón trỏ với ngón giữa bàn tay trái, lướt từ kẽ xương sườn của anh ta hướng lên trên. Tới chỗ giao nhau của xương sườn và xương ức, bàn tay phải để lên bàn tay trái, vừa dùng lực cánh tay lẫn sức nặng của bản thân dồn lên gan bàn tay, các ngón nhấc lên trên để tránh làm gãy xương sườn.

Cô không còn để ý tới bản thân đang mặc váy ngắn đồng phục nữ tiếp viên hàng không mà trèo lên ghế mát xa quỳ gối cạnh người anh, hai chân mở rộng ngang tầm với hai vai, hai cẳng tay duỗi thẳng, dùng trọng lượng cơ thể dồn lên gan bàn tay ép mạnh lên phần xương ngực. Mỗi lần ép xuống phải khiến lồng ngực hõm xuống đủ năm xăng ti mét, cổ giữ nhịp độ chín mươi lần ép trong một phút, cứ mỗi ba mươi lần ép lại làm hai lần hô hấp nhân tạo. (Đọc đoạn này buồn cười quá, anh í muốn lợi dụng để va chạm mà chị í làm thật như không !)

« Tiên sinh, mau tỉnh lại nào ! »

Chịu đủ một phen ép lên ép xuống, ngực Phó Lập Đường suýt nữa dẹp lép, không nén nổi ho sù sụ một trận. Hoá ra kỹ thuật hồi sinh cấp cứu lại mạnh mẽ đến thế, xem như anh có cơ hội trải nghiệm một lần. « Cảm ơn... cô giáo... khụ khụ... Tôi nghĩ tôi khá hơn rồi... khụ khụ... »

« Thế thì tốt ! » Anh ta tưởng cô không đoán ra anh ta cố tình giả vờ chắc ? Cho chừa tội ngược, ném đủ khổ chưa ? Cô mới dùng ba phần lực đạo cần thiết thôi đó !

Hồi phục lại một chút, bỗng anh chuyển hướng nhìn ra phía cửa ra vào, nói với giọng nghi ngại. « Cô giáo à, hình như bên ngoài có người xem trộm hay sao ấy ? »

« Ai thế ? » Cô cũng quay ra cửa nhìn, giờ trên ô cửa kính gắn ở cửa ra vào chính là đang có vài đôi mắt dòm ngó vào trong, trên mỗi khuôn mặt đều viết rõ hai chữ Tò Mò, lại còn mang ý cười rõ rệt. Thảm rồi thảm rồi, mọi người không hiểu nhầm là cô đang ‘đóng phim xấu’ với học sinh đây chứ ?

La Nhã Huỳnh đẩy cửa bước vào, lấy tay đẩy đẩy gọng kính rồi hỏi với giọng có đôi chút bồn chồn. « Cô giáo Liên, hai người đang học môn gì thế ? »

« Ô... kỹ thuật cấp cứu cơ bản. » Liên Dật Linh hoàn toàn ăn ngay nói thật, có điều gương mặt lại đỏ bừng lên, tim đập mãnh liệt. Thật đáng chết, sao giống như có tật giật mình thế này ?

La Nhã Huỳnh gật gù. « À ra thế... Chi bằng hai người làm mẫu lại cho mọi người nhìn lại lần nữa cho rõ ràng, cô giáo thấy sao ? »

« Đương nhiên... đương nhiên là không thành vấn đề. » Sự tới nước này, cô còn có thể từ chối sao ?

Vừa nghe thấy thế, cả đám học sinh bên ngoài liền chạy ào vào như gió lốc. Trời đất, một cô giáo xinh đẹp dễ tính tận tình làm mẫu kỹ thuật cấp cứu, người giả làm nạn nhân lại là một học sinh nam cao ráo đẹp trai khí phách ngời ngời, vô cùng hiếm có khó tìm nha. Hồi nãy mọi người mới nhìn trộm mà đã ngẩn ngơ cả người, còn tưởng là cô giáo học trò có tư tình riêng chứ.

Cứ như thế, Phó Lập Đường vốn sức khỏe bình thường không bị làm sao tự đứng lại thành ‘mẫu vật’ để tập huấn, lại tiếp tục chịu đựng đau đớn khi ngực bị ép xuống liên tục, và lại tiếp tục hưởng thụ sự sung sướng tới mất hồn khi ‘mặt đối mặt, môi chạm môi’, thật sự là ‘vừa đau vừa sướng’. Trước đây vợ của anh chịu làm trợ lý cho anh, thật đúng là nhân tài bị bỏ phí. Cô có sự dũng cảm bằng ấy, có kiến thức nhường này, có tài hoa như vậy, anh thật sự cảm thấy tự hào về cô.

Mười phút sau, Dật Linh vươn tay quệt mồ hôi nhễ nhại trên trán. Cô tự cảm thấy đã cố gắng hết sức làm mẫu cho mọi người xem, mỗi lần đều dùng hết toàn lực không hề nương tay chút nào. « Như thế mọi người đã hiểu rõ chưa nào ? »

« Hiểu rồi ạ ! » Toàn bộ đám học sinh ngồi trên đều đã nhanh chóng ghi chép lại đầy đủ. Buổi làm mẫu này vô cùng có ích nha, không những trên máy bay có thể dùng, mà ngay cả trong cuộc sống hàng ngày cũng vậy.

« Nhìn qua rất lãng mạn nha ~ ! » Không biết là cô bé nào thốt lên như thế, lập tức toàn bộ phòng học vang lên tiếng cười rộ rã.

« Được rồi được rồi ! » La Nhã Huỳnh vỗ tay mấy cái rồi chỉ ra phía cửa phòng học. « Giờ mọi người trở lại phòng học số một để tiếp tục tiết phỏng vấn vừa nãy, để lại phòng học số hai cho cô giáo Liên cùng với... à... học sinh đặc biệt của mình. »

La Nhã Huỳnh hiểu rất rõ tiến độ ‘học tập’ của đôi vợ chồng này. Thôi thì coi như chị làm việc tốt đi, vừa có thể kiếm tiền vừa có thể giúp người ta gương vỡ lại lành, tội gì không làm ?

Chủ nhiệm vừa ra lệnh, lập tức đám học sinh lục tục bước ra ngoài. Tới khi chỉ còn hai người, Liên Dật Linh mới nhẹ nhõm thở phào, cô nhìn quanh chợt phát hiện điều gì đó, liền nhanh chóng đứng lên rút một cốc nước đưa tới trước mặt anh chàng ‘học sinh’ của mình, tay kia nhẹ nhàng vuốt ngực anh. « Anh có sao không ? Có đau lắm không ? » (Đồ anh dám trả lời có :D)

Thật ra ngực bị ép túi bụi thế rất đau, nên thường giảng viên đều dùng mô hình người giả để làm mẫu. Hơn nữa vừa xong cô hoàn toàn dùng hết sức mà ấn mà ép, nhất định anh ta sẽ rất rất đau...

Phó Lập Đường uống ừng ực mấy ngụm nước lớn mới đủ sức lên tiếng. « Không sao, công việc hướng dẫn cấp cứu quan trọng mà... » Bản thân cũng trong ngành giáo dục, anh có thể hiểu điều đó, và cũng vô cùng tình nguyện phối hợp. Có điều anh thật sự là vô cùng thiếu dưỡng khí, tim lại đập nhanh quá mức, và cả gương mặt đều đỏ bừng cả lên rồi.

« Để tôi xem có bị bầm tím chỗ nào không. » Cô thò tay tháo hai nút áo sơ mi của anh, vừa định vạch ra hỏi tiếp liền lập tức nhanh chóng dừng lại vì nhận ra mình suýt nữa thì diễn cảnh ‘hạn chế trẻ em’. Cô vội vã thu tay lại rồi quay đi. « Anh về tự kiểm tra xem, nếu có thương tích gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm bồi thường tiền thuốc. »

Dù sao cô ấy cũng có quan tâm tới anh, nên anh mỉm cười trả lời. « Tôi không sao. »

« Thế thì tốt. » Cô cố gắng nhìn đi chỗ khác, không nhìn vào ngực anh, vì áo anh nửa kín nửa hở, lộ ra một mảng ngực rắn rỏi khiến cô có chút mất tự nhiên.

« Cô giáo, tôi muốn bắt đầu luyện tập trong tình hình thực tế. Nếu có thể, cô giáo đáp máy bay cùng tôi được không ? Tôi thấy không có vấn đề gì. » Một tháng qua cuối tuần nào họ cũng tới công viên chơi mấy trò cảm giác mạnh, anh đã tiến bộ vượt bậc, trò nào cũng chơi ngon lành, đồng thời quan hệ giữa họ cũng tiến triển không tồi. Ngày nào anh cũng gọi điện trò chuyện với cô, cuối tuần thì đi chơi với cô, tranh thủ thời gian để không chỉ học cách làm quen với cảm giác trên máy bay, mà còn học thêm nhiều thứ về vợ mình.

« Tại sao anh nhất quyết muốn đi máy bay ? » Cô vẫn không hiểu lắm. Anh ta cố gắng thật sự như vậy là vì cái gì ?

Nhìn đôi mắt mở to tò mò đầy mê hoặc của cô, anh nghĩ cũng đến lúc nói vài lời chân tình thật lòng rồi, thế nên anh thần nhiên trả lời. « Bởi em có nói một lần, rằng muốn hai người chúng ta cùng đi du lịch, còn nói muốn đi mấy nước Bắc Âu. Hiện giờ tôi chưa có khả năng đó, mới chỉ có thể bắt đầu từ các nước gần đây. Nhưng tôi tin có một ngày chúng ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của em. »

Đồ ngốc này ! Cô chỉ thuận miệng nói một chút, sao anh ta lại coi là thật thà ? Nhìn anh ta chịu bao khổ cực như vậy không lẽ cô có thể vui vẻ sao ? « Anh cứ coi như tôi chưa từng nói gì, quả thật là không có vấn đề gì mà. »

« Không được, tôi đã nghe được mất rồi, hơn nữa tôi cũng đã hạ quyết tâm, tôi muốn bắt đầu tập đi từ Nhật Bản. Nếu em không muốn đi cùng tôi lần này, tôi sẽ tự mình đi một mình. » Anh muốn dùng hành động chứng minh sự thật lòng của mình, chứ nếu chỉ nói mà không làm, cô còn lâu mới tin lời anh.

Đùa giỡn cái gì thế hả ? Cô cũng chẳng muốn nghe tin anh ta gặp chuyện không may giữa đường đâu, nên thôi coi như làm chút việc thiện tích đức vậy. « Tôi là giáo viên của anh, anh muốn luyện tập cho quen, đương nhiên tôi sẽ đi cùng anh rồi. »

« Cảm ơn cô giáo ! » Anh vui vẻ cười tươi, biết ngay mà, cô sẽ không thể không quan tâm đến ý tới anh. Cuộc sống ly thân tuy là nhớ nhung khủng khiếp, nhưng tất cả đều vì mục đích lớn lao, càng kiên nhẫn quyết tâm, kết quả sẽ càng tuyệt vời thỏa mãn.

Gì thế này, sao tự dưng cô lại có cảm giác rơi vào bẫy rập thế nhỉ ? Không phải chứ, anh chàng ‘học sinh’ này cũng coi như thật thà chính trực, chắc là sẽ không biết dùng khổ nhục kế để ‘lùi một bước tiến ba bước’ đâu. Thôi kệ, cứ nghĩ đến việc hai người có thể cùng đi du lịch, cô lại không nhận được sự vui vẻ trong lòng, Nhật Bản nên đến thăm những thắng cảnh nào nhỉ ? Có quá nhiều lựa chọn cũng khiến người ta bối rối thật, cô nhất định sẽ lập ra một bản kế hoạch hoàn hảo nhất, để có một chuyến du lịch tuyệt vời nhất.

« Ba, mẹ, tuần sau con sẽ đi du lịch Nhật Bản. » Trên bàn ăn sáng, Dật Linh liền đề cập tới chuyện quan trọng này với hai vị phụ huynh.

« Đi bao lâu ? » Liên Chấn Chương vừa lật báo đọc vừa hỏi.

« Năm ngày ạ. »

« Ừm, ở ngoài có một mình phải cẩn thận. » Tiêu Nhã Tâm rót cho con gái một cốc sữa đậu nành. Bà đã chọn riêng loại sữa có ít lactose cho dễ tiêu, mà vẫn đủ dinh dưỡng.

Lạ nha, sao ba mẹ cô phản ứng quá ư là bình tĩnh thế này ? Không phải hai người vốn rất quan tâm đến chuyện tình cảm của cô sao ? Liên Dật Linh không nhìn nổi thắc mắc. « Sao ba mẹ không hỏi con đi với ai ? »

« Ôi dào, cô đã lớn thế kia rồi còn cần chúng tôi lo lắng cho cô sao ? »

Liên Chấn Chương và Tiêu Nhã Tâm tỏ ra vô cùng thoải mái thư thả. Hai vợ chồng họ quen biết thân thuộc hết hàng xóm láng giềng trong khu nhà này có phải là để chơi chơi đâu. Bà con chòm xóm ngày nào tuần nào chẳng chạy tới ‘báo cáo chi tiết’ với họ, rằng cứ mỗi cuối tuần, Phó Lập Đường sẽ lái xe tới đón Dật Linh đi chơi. Cứ theo đó mà suy đoán, hẳn là đôi vợ chồng son này đang hồi ấm êm hoà hảo. Chưa kể gần đây cô con gái út của họ thường trốn trong phòng riêng gọi điện thoại. Nếu không phải nói chuyện tình cảm thăm thiết dài dòng, cần gì con bé phải trốn trốn tránh tránh không dám nói trước mặt họ như vậy ?

Liên Dật Linh không biết ba mẹ đã biết đến đâu, nhưng rõ ràng hai người họ đã biết được điều gì đó. Chuyện này khiến cô hơi xấu hổ, dù gì trước đây người nặng nề đòi ly hôn cũng là cô, giờ muốn đi du lịch với chồng cũng lại là cô nốt.

Trước kia chị cả với chị hai làm thế nào làm lành với hai ông anh rể nhỉ ? Muốn tìm được cơ để nhân nhượng xuống nước cũng là một môn phải học nha, có lẽ cô nên tìm cơ hội học hỏi hai chị gái mình một chút. Dù vậy, cô vẫn chưa muốn chấm dứt chuỗi ngày sống riêng thế này. Cứ thế từ từ tìm hiểu lẫn nhau cũng hay đấy chứ, trước đây cô chưa từng nếm trải cảm giác được chồng mình theo đuổi chăm sóc, mà phần lớn là cô tự chủ động, thế nên giờ cô càng phải nắm bắt cơ hội này mà hưởng thụ cảm giác ngọt ngào này thôi.

Ăn cơm xong, dọn rửa bát đĩa xong xuôi, cô lại chuẩn về phòng mình ngồi vào bàn lên mạng tra tìm thông tin đi du lịch. Trước đây mỗi khi cô đi đâu đó cùng bạn trai hoặc người yêu (cũ, tất nhiên), tất cả đều do cô phụ trách lên kế hoạch du lịch. Đây là lần đầu tiên có người làm việc này cùng với cô !

Để tiện lợi cho việc gửi thông tin tham khảo và thảo luận hành trình đi chơi, Dật Linh và Lập Đường không chỉ liên lạc bằng điện thoại như bình thường, mà còn dùng cả MSN lẫn Skype để chat, tính ra còn nói chuyện với nhau nhiều hơn cả khi họ còn ở chung nhà. Kế hoạch đi chơi của hai người cũng đã lên khuôn tử tế, dài hơn mười trang giấy lớn, bao gồm giao thông ra sao, dừng chân nghỉ ngơi chỗ nào, đi thăm những đâu, cần chú ý những vấn đề gì. Một chuyến du lịch có năm ngày mà lại được lên kế hoạch tỉ mỉ không khác gì giáo án giảng dạy, một phút cũng không để lãng phí.

Đương nhiên đó hoàn toàn là tình huống tốt nhất có thể. Liên Dật Linh đã sớm học được bài học rằng kế hoạch kỹ lưỡng tới đâu cũng không thể tránh khỏi có sự thay đổi bất ngờ. Nhờ ra Lập Đường xảy ra chuyện gì trên máy bay, tình hình tiếp diễn sau đó ra sao khó mà nói trước được.

Mười giờ tối, đúng giờ đã hẹn, điện thoại lập tức reo vang. Liên Dật Linh không cần nhìn màn hình cũng biết là ai. Cô liền ra về cô giáo hỏi tình hình học tập của học sinh. « Cũng sắp tới ngày khởi hành rồi, anh chuẩn bị ổn thoả rồi chứ ? »

« Không vấn đề gì cả ! Ngày nào tôi cũng luyện tập trên ghế mát xa, giờ bật tới cường độ mạnh nhất cũng vẫn chịu được. Ngoài ra tôi cũng thường thực hiện một số động tác có thể gây choáng váng như trồng cây chuối, xoay vòng vòng tại chỗ, nín thở trong nước. Giờ tôi ít choáng váng hơn rồi. » Anh phát hiện ra mình có tiềm năng vô cùng lớn, nên việc tập luyện cũng khiến anh hào hứng vô cùng. Huống chi anh còn có một ‘cô giáo’ tốt như thế, nhất định anh không thể để cô thất vọng được.

Oái, anh ta tập luyện kiểu gì thế này ? Cô không chắc lắm liệu nó có tác dụng gì hay không, thôi thì coi như anh ta có ý định quyết tâm vững vàng là tốt, nên cô vẫn khen ngợi cổ vũ. « Tuyệt lắm, cố gắng lên ! »

« Cô giáo, em thích hình gì nhất, hình tròn, trái tim, hay tam giác ? Hay là hình bông hoa, hình trăng khuyết ? » Ngoài việc học cách đi máy bay, anh còn phải học thêm cả về mặt tình cảm nữa, nên Lập Đường không thể không tóm lấy từng cơ hội thuận tiện để tìm hiểu về vợ mình.

Nội dung câu hỏi vẫn đáp của anh ta càng ngày càng kỳ lạ, cô thật sự không hiểu đầu óc anh ta đang nghĩ gì, nên đành phải nghĩ một lúc mới trả lời được. « Càng đơn giản càng tốt, hình tròn chẳng hạn. »

« Vậy em thích kim loại hay vật chất nào nhất ? Vàng, bạc, đồng, sắt, thiếc, chì, nhôm... ? »

« Ừm... tôi chọn bạc đi. » Trang sức bằng bạc không quá quý giá, còn cái gì nhôm chì này nọ cô không quen chúng nó lắm.

Mấy câu hỏi gần như là gốc gác cứ thế nối tiếp nhau, dù sao thời gian thì hai người chẳng thiếu, dùng cả cuộc đời để hiểu một con người kia mà, chắc chắn đủ dùng.

Chuyến du lịch tới Nhật Bản lần này quả khiến người khác khó quên cả đời. Toàn bộ kế hoạch sắp xếp kỹ càng như thế, rốt cuộc họ chẳng đi thăm được chỗ nào, chỉ có một thứ duy nhất dùng theo kế hoạch đó là phòng khách sạn. Thật ra, bắt đầu từ giây phút họ ngồi lên máy bay, là đã chắc chắn cuộc hành trình này sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vô cùng ngoài ý muốn.

Để thoải mái cho anh, họ đã chọn khoang ghế hạng Thương nhân, hành khách cũng ít mà phục vụ cũng chu đáo hơn. Liên Dật Linh còn đặc biệt liên lạc với Chu Vân An để cô ấy giúp cô chọn chuyến máy bay có đầy đủ nhóm đồng nghiệp quen thuộc để mọi người cùng giúp đỡ lẫn nhau.

Vừa thấy Dật Linh và Lập Đường lên máy bay, toàn bộ nhóm tiếp viên vốn đã tham gia hôn lễ của hai người liền cười đùa trêu ghẹo. « Ái chà chà, hai vợ chồng cùng đi du lịch đây à ? Ngọt ngào lãng mạn nha, thật khiến người ta ghen tị quá đi ! »

Liên Dật Linh không có thời gian lẫn bụng dạ nào đùa giỡn, bèn quay sang giải thích với mọi người. « Anh ấy có chứng sợ đi máy bay, mình chỉ muốn giúp anh ấy vượt được chướng ngại tâm lý đó thôi. »

« Đúng thế, lần trước bay đi Hồng Kông cũng thế. » Chu Vân An thấy Phó Lập Đường mặt tái mét không còn chút máu, liền lập tức chạy đi lấy sẵn túi cấp cứu. Những người còn lại cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để có thể tùy cơ ứng biến khi có chuyện xảy ra.

Chỉ thấy Phó Lập Đường cứng ngắc cả người, được vợ đỡ ngồi xuống ghế một cách chậm rãi. Hai bàn tay anh run lên bần bật, thậm chí còn không thể tự đeo dây an toàn, cả người căng thẳng không khác gì một tử tù đang ngồi trên ghế điện, chuẩn bị bị xử quyết bất cứ lúc nào.

Cô khẽ vỗ vỗ lên tay anh, khẽ thì thầm vào tai anh trấn an. « Đừng sợ, có tôi ở cạnh đây rồi. »

« Tôi không... không sợ... Nhưng mà... nhờ máy bay... xảy ra tai nạn thật... »

« Xuỵ xuỵ ! Đừng có nói gở chứ ! » Hic, nhờ bị các thành viên trong phi hành đoàn nghe được thì teo, ai lại chưa cất cánh đã rửa chuyến bay thế chứ.

« Tôi chỉ định nói với em một câu, nhớ ra có chuyện gì thật, thì... anh xin lỗi em, và còn nữa, anh yêu em. » Máy bay sắp cất cánh rồi, anh mà không nói nhớ hối hận cả đời thì sao.

« Được rồi được rồi, tôi nghe rõ rồi, anh không cần nói nữa. » Ừ, khoan đã, anh ta vừa nói gì thế hả ? ‘Anh yêu em’ ? Từ lúc quen nhau tới giờ, đây là lần đầu tiên anh nói ra ba từ ấy ! Không ngờ cô lại được nghe nó trong tình huống oái oăm, thời điểm chân tay luống cuống như thế này, cô có muốn cảm động cũng không cảm động nổi nha.

Máy bay tăng tốc trên đường băng, chuẩn bị cất cánh bay lên trời. Phó Lập Đường nhắm tịt hai mắt, nắm chặt bàn tay vợ mình, sống chết thôi kệ số trời đi, ít nhất anh đã từng yêu cô, từng có được cô, cuộc đời này xem như không còn gì đáng tiếc cả.

Nhìn vẻ mặt trắng bệch của anh, hai bên thái dương toát mồ hôi lạnh, trái tim cô bỗng thất lại rối loạn vô cùng. Trời ơi, gã đàn ông này là đang mạo hiểm tính mạng của mình để tỏ lòng yêu cô đấy.

Dật Linh cẩn thận kiểm tra nhịp tim và nhịp thở của anh, thấy rõ là máy bay lao càng nhanh thì tim anh càng đập mạnh, hô hấp cũng dồn dập hơn. Cứ như vậy chắc chắn anh ta sẽ bị sốc mà ngất xỉu mất. Trước

tình hình khẩn cấp này, cô đành phải xuất chiêu độc ‘Phép dời sự chú ý’, là gì ư, dĩ nhiên là một nụ hôn nồng nàn kích thích ở mức độ chưa từng có từ trước tới nay !

Phó Lập Đường quả thật hoàn toàn bị phân tán tư tưởng khỏi cơn sợ hãi. Cảm giác này, bất ngờ xen lẫn ngọt ngào không khác gì nụ hôn đầu tiên của họ, khiến anh vừa kinh ngạc vừa không có cách nào kháng cự. Giữa thời điểm quan trọng liên quan tới sự sống và cái chết này, có thể hôn cô như vậy, cuộc sống của anh âu cũng có thể gọi là mỹ mãn.

Hành khách hai bên đều gục đầu xuống cười trộm và len lén nhìn. Đám tiếp viên hàng không ngược lại lại trừng trừng mở to mắt không tin vào mắt mình. Hôn hít nồng nhiệt khi cất cánh có tính là hành động nguy hiểm liên quan tới tính mạng không nhĩ ? Nhưng đồng thời họ cũng nhẹ nhõm thở phào, xem ra lúc này túi cấp cứu không cần dùng đến nữa rồi.

Chờ máy bay lên đến độ cao cần thiết, không còn dao động mà ổn định trong khoang, đèn báo đeo dây an toàn cũng tắt, Dật Linh mới từ từ ‘thả’ chồng mình ra, nhìn thấy mặt anh đã khôi phục thần sắc, ánh mắt cũng sáng trong rõ ràng. Thật tốt, lần ‘cấp cứu khẩn’ này coi như đã thành công rực rỡ !

« Anh khoẻ hơn rồi chứ ? » Cô tự nhận là đã xuất ra toàn bộ sức lực lần ‘kỹ thuật’ có thể rồi nha, nào mút nào bú nào liếm nào xiết, nóng bỏng nồng nàn tới mức chính bản thân cô còn không ngờ mình làm được.

« Anh... anh khoẻ. » Anh hít một hơi thật sâu, thật lại muốn thử thêm lần nữa ! Hay là nháy bảo phi công bay đến chỗ nào có bão khiến máy bay lung lay lần nữa, biết đâu lại càng có thêm nhiều nụ hôn nồng nhiệt không kém ! (À, Đường ca lại tiếp tục màn được voi đòi Hai Bà Trưng đây mà !)

Đúng lúc đó Chu Vân An bước tới, nhỏ giọng ‘đề nghị’ với cặp vợ chồng ‘ân ái mặn nồng’ này. « Nếu cần tiếp tục, ờ, các bước sau, hai người có thể vào phòng nghỉ dành riêng cho tiếp viên. Đảm bảo dễ chịu và thoải mái hơn vào toa let một cách len lút hơn nhiều. »

« Đồ đáng ghét, dám trêu mình ! » Dật Linh đỏ mặt từ chối, còn Lập Đường chỉ cúi đầu cười đến ngáy ngồ...

16. Chương 8-2

Phần còn lại của chuyến bay coi như bình an không có vấn đề gì. Phó Lập Đường vươn tay choàng qua vai vợ, chỉ cần cô thơm lên má anh, vuốt ve bàn tay anh, đảm bảo anh có thể hít thở vững vàng. Mặc kệ đám hành khách ngồi bên với đám tiếp viên hàng không đứng cạnh cười đầy mờ ám, cứ coi như lần này họ đi du lịch hưởng tuần trăng mật đi, ngọt ngào ân ái cũng hợp lý thôi.

Trải qua hết bốn giờ bay, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Kansai, hai người đặt chân xuống sân bay mà lòng cảm thấy thư giãn thoải mái hơn nhiều, rõ ràng đứng vững trên mặt đất thật sự yên tâm hơn. Giờ nơi họ cần tới là vào nội thành thành phố, đáng ra có thể đi tàu điện hoặc xe bus cũng được, nhưng Liên Dật Linh nhanh chóng quyết định gọi taxi cho nhanh, tốn tiền một chút, nhưng cô chỉ muốn chồng mình có thể nhanh chóng nghỉ ngơi thoải mái.

Trong cái giá rét của tháng hai, hai người tìm đến một khách sạn phong cách truyền thống Nhật Bản, kiến trúc xây từ gỗ đầy dáng vẻ cổ kính, với lịch sử cũng phải hơn một trăm năm rồi. Ban công phòng của họ có thể nhìn ra hồ nước và cơ man hành lang đình viện, cách bày biện trang trí đều đậm nét phong cách Nhật Bản.

Trên sàn tatami, đã trải hai chiếc đệm và chăn bông ấm áp (1), xếp ngay cạnh nhau, trên chiếc bàn thấp cũng đã có một khay trà nóng cùng đồ điểm tâm nhẹ đón khách. Bà chủ khách sạn giới thiệu ngắn gọn các trang bị trong phòng, thấy hai vị khách của mình dáng vẻ mệt mỏi nên vô cùng thức thời mà cúi đầu cáo lui. « Tôi không quấy rầy anh chị nữa, xin hãy cứ nghỉ ngơi thoải mái, có cần gì thêm xin hãy gọi điện thoại nội bộ cho biết. »

« Cảm ơn, tới lúc dùng bữa tôi sẽ gọi điện. » Liên Dật Linh có thể nói chuyện bằng tiếng Nhật đơn giản, cô đã học sơ khi còn làm tiếp viên hàng không.

Cô quay lại đỡ chồng nằm xuống đệm, đắp chăn kỹ cho anh, rồi xoa xoa tóc anh nhẹ nhàng bảo. « Anh cố ngủ một giấc, không cần suy nghĩ lo lắng gì hết. »

« Dật Linh, cảm ơn em... » Phó Lập Đường vô cùng an lòng, có thể nằm trong chăn đệm ấm áp, lại còn hưởng thụ sự chăm sóc dịu dàng của vợ, anh có chết cũng nhắm mắt được rồi. (Anh này cái gì cũng nghĩ đến chết chóc là sao...)

Hở, sao tự dưng anh ta lại không gọi cô là cô giáo mà lại chuyển sang gọi tên cô thế này? Cô nhận ra điều đó, đang định hỏi lại nhưng thấy anh đã nhắm mắt ngủ. Thôi bỏ đi, so đo mấy chuyện nhỏ nhặt đó làm gì. Cuối cùng anh ta cũng vượt được trở ngại tâm lý khi đi máy bay (nhờ mấy nụ hôn của vợ yêu), có thể ra nước ngoài cùng cô, đây mới là điều quan trọng nhất nha.

Vị hiệp sĩ thân yêu của tôi, chúng ta sắp bắt đầu chuyến thăm quan nước Nhật, đề nghị đồng chí nhanh chóng khôi phục lại sức sống nhé!

Có điều chuyện bất ngờ không bao giờ tới mỗi một lần, các cụ chả có câu Hoạ vô đơn chí là gì. Sau vụ ‘sóng gió’ trên máy bay, Dật Linh lại phát hiện một sự thật thê thảm khác, ông chồng thường ngày cao to cường tráng khoẻ mạnh của cô chỉ cần vừa tiếp xúc với nước khác là biến thành một kẻ yếu ớt ma bệnh nằm bẹp trên giường.

Nhật Bản với Đài Loan chỉ chênh nhau có một múi giờ, đồ ăn thức uống cũng không phải khác nhau quá xa. Ấy vậy mà đại thiếu gia nhà họ Phó nào là không hợp thuỷ thổ, không hợp khí hậu, ăn không vào, ngủ không yên, ra gió là hắt xì cảm cúm, đương nhiên là làm sao có thể đi chơi được nữa. Đa số thời gian hai người chỉ đành nằm yên trong phòng cho anh ta nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. (Chết cười =)) Nghi anh í giả bộ ốm để được chăm sóc quá =)))

Bản thân Dật Linh có khả năng thích ứng với sự thay đổi rất tốt, bay chuyến đường dài với sinh hoạt thay đổi cũng không thành vấn đề. Cô khó mà tưởng tượng nổi trên thế giới lại có người như anh, nhìn tưởng khoẻ mạnh nhưng thật ra thể chất hoàn toàn không phù hợp với việc đi du lịch thay đổi không khí. Thôi cứ coi anh ta là loại người đặc biệt đi, ngoài đồng tình và đồng tình ra, cô còn biết làm sao.

Nhìn dáng vẻ ốm yếu của anh ta, cô bỗng hiểu ra một điều. Thật ra anh ta cũng chỉ là một người hoàn toàn bình thường, có lẽ như em chồng cô đã nói, giờ cô có cảm giác ảo tưởng của cô đã hoàn toàn tan biến. Trước đây cô luôn nghĩ anh là một người rất hoàn mỹ tuyệt vời, nâng anh lên thành đại biểu cho thế hệ đàn ông tốt thật sự. Thật ra, ai chẳng có nhược điểm, ai chả có lúc bị mù quáng, làm gì có ai lúc nào cũng hoàn hảo cho được?

Lại nhớ tới việc anh hiểu nhầm cô, đổi lại là cô xem những bức ảnh kiểu như thế về anh, nói không chừng còn phản ứng kịch liệt hơn ấy chứ. Chồng cô mà dám ôm ấp người con gái khác, mặc kệ là chủ động hay bị động, an ủi hay ngoại tình, nhất định cô sẽ phát điên lên mất! Có khi sẽ giống như mẹ cô vậy, nói đánh là nhào vào đánh luôn!

“Dật Linh, em nghĩ gì thế?” Phó Lập Đường ngủ một giấc ngắn tỉnh lại, thấy dáng vẻ trầm tư của vợ, anh bỗng lo cô cảm thấy buồn chán vì anh yếu đuối như thế này.

“Không có gì.” Cô lắc đầu, lấy khăn mặt đắp nước ấm giúp anh lau mồ hôi trên người. Khi này anh hơi lên cơn sốt, ra mồ hôi rất nhiều. Giờ hai người đều đang mặc kimono loại ở nhà, chỉ cần gạt một cái là có thể dễ dàng lộ ngực ra lau.

Bàn tay nhỏ bé của cô khiến cả người anh vô cùng xáo động. Nếu không phải anh đang trong tình trạng ốm yếu suy nhược, đảm bảo đã sớm đẩy cô nằm xuống mà đè lên cô rồi. “Thật xin lỗi em, đã không cùng em đi thăm thú các nơi, lại còn bắt em vất vả chăm sóc anh.”

“Chuyện nhỏ ấy mà, không sao đâu.” So với những việc anh cố gắng làm vì cô, quả thật đây chỉ là chuyện nhỏ.”

Khách sạn này tuy đã có tuổi, cả trăm năm lịch sử chứ ít gì, nhưng về đồ điện gia dụng vẫn hoàn toàn đầy đủ. Họ có thể xem phim, nghe nhạc, lên mạng, ngoài ra việc họ làm nhiều nhất vẫn là trò chuyện, kể cho nhau những kỷ niệm, những điều mình trải qua từ nhỏ tới lớn, kể cả những việc nhỏ như hạt vừng tới những việc lớn chừng như voi. Giờ đây, hoàn toàn không có ai khác hay việc gì khác quấy rầy hai người, cả thế giới dường như chỉ còn mỗi họ.

“Hồi mới kết hôn, anh không... ờ... ngay lập tức với em...” Nói tới chuyện quan trọng và tế nhị này, anh hiệu trưởng đạo mạo lập tức tỉnh lược từ cần tỉnh lược. “Là vì anh muốn từ từ tìm hiểu nói chuyện yêu thương với em trước, anh vẫn cảm thấy ngoài sự thân mật thể xác, thì sự thân mật về tinh thần và tình cảm cũng rất quan trọng.”

Cô hiểu điều đó, vì tuy rằng anh rất là, ờ, dũng mãnh, dẻo dai trên giường, lại cũng vô cùng chú trọng dục vọng giữa hai người, nhưng thật ra về chuyện đó anh vẫn khá là... ngây thơ.

“Em còn nhớ ngày đầu tiên sau khi chúng ta kết hôn không? Khi đó chúng ta còn định bắt đầu bằng việc tìm hiểu yêu thương nhau. Cuối cùng... anh lại khiến em bị tổn thương đau lòng tới vậy... Bây giờ, nếu em không ngại, liệu chúng ta có thể có một cơ hội nữa yêu thương tìm hiểu làm người yêu của nhau được không? Như bây giờ chẳng hạn, anh cảm thấy rất ấm áp, giống như thể chúng ta là một đôi tình nhân thật sự vậy, tuy là anh đã khiến cho cuộc du lịch này hoàn toàn hồng бет...” Nhắc tới chuyện này, chính anh còn thấy ngán ngẩm cho bản thân, có trách thì trách anh có một thể chất quá gắn bó yêu tổ quốc Đài Loan thôi.

Có điều anh hoàn toàn bất ngờ khi nghe thấy vợ mình trả lời. “Cũng được, ai cũng cần có một cơ hội thứ hai. Lần thứ hai yêu đương với cùng một người cũng không có gì không tốt cả.”

Anh tròn mắt, thật sự muốn đưa tay lên ngoáy ngoáy lỗ tai xem mình có nghe nhầm không. “Thế nên... thế nên chúng ta lại bắt đầu nói chuyện yêu đương sao?”

Cô chỉ mỉm cười, chuyện đó vốn đã sớm bắt đầu, còn cần gì hỏi lại nhỉ? “Anh có muốn đi dạo một chút cho rảo chân không?” Khách sạn có một khu sân vườn với hồ nước, diện tích không lớn nhưng phong cảnh rất thanh nhã, hấp dẫn người khác đi dạo trong đó tìm tòi...

Dĩ nhiên là anh đồng ý rồi, anh đã nằm ngủ tận trưa, giờ cũng nên đứng dậy đi lại cho giãn gân cốt. Lần này nơi họ chọn ở chính là Kyoto, từ thế kỷ thứ tám sau Công nguyên đã thành thủ đô của Nhật Bản, mãi cho tới thế kỷ mười chín dời đô về Tokyo. Nơi đây là một cố đô từ ngàn năm, khắp nơi tràn ngập hơi thở văn hoá truyền thống cùng các danh thắng cổ kính, còn có mười bảy di tích lịch sử được đưa vào di sản văn hoá thế giới.

Họ choàng áo khoác, ra khỏi phòng có lò sưởi ấm áp mà bước vào khu vườn sân u tĩnh theo kiến trúc Nhật bản. Nhiệt độ bên ngoài chỉ khoảng 3 đến 4°C, không khí lạnh lẽo như băng, hơi thở cũng có hình sương khói, nhưng cảm giác lại vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Vô tình bàn tay phải anh chạm vào bàn tay trái của cô, anh không tự chủ được bèn nắm lấy tay cô. Cô thẫn gập mình, nhưng cũng không dùng sức giật lại.

Tay nắm tay cùng bước, họ còn nhớ ‘vợ chồng’ cũng chính là ‘nắm tay’ sao (2)? Cứ như thế đi trên con đường mòn, bỗng anh nghĩ tới một việc. “Chúng ta nhìn cũng giống vợ chồng già nhỉ? Đi bộ chậm chạp, phải nâng đỡ lẫn nhau.”

Cô gật gật đầu. Quả thật, đây giống như hình ảnh của ba mươi năm sau hiện ra trước mắt. Cô còn nhớ từng hạ quyết tâm muốn ở bên anh tới lúc răng long đầu bạc, chỉ hi vọng đừng khí và sự quyết tâm khi ấy cô sẽ không bao giờ quên.

“Hồi đó tại sao em lại chọn anh? Có thể cho anh biết không?”

Tính tính thời gian, chuyện đó cũng là nửa năm trước rồi, vậy mà mọi thứ vẫn rõ rệt trong đầu cô như vừa mới hôm qua. “Đầu tiên là vì anh rất lễ phép lịch sự. Khi anh nhận danh thiếp của em, còn dùng hai tay đỡ lấy cẩn thận. Em tới chỗ anh đòi bồi thường đòi bắt đền, thật ra cũng khá là vô lý, nhưng chính anh lại vô cùng có trách nhiệm mà đồng ý. Còn có, lúc anh bắt Quế Dung cúi đầu xin lỗi em, thái độ vì nghĩa diệt thân của anh khiến em rất là cảm động.”

“Thì ra là vậy.” Anh hoàn toàn không ngờ hoá ra lúc đó biểu hiện của mình lại tốt tới như thế.

“Còn anh? Tại sao anh đồng ý lời cầu hôn của em?” Cô cũng thật muốn biết khi đó anh nghĩ gì.

“Lúc đồng ý kết hôn, trừ việc anh có cảm giác rất đặc biệt với em, còn bởi một chút ý đồ riêng tư nữa. Nếu có em làm chị dâu của Quế Dung, có thể sẽ giúp con bé trở nên bình thường hơn, không còn quá vô lý như vậy nữa. Em nói xem, có phải anh là một gã đàn ông rất ích kỷ hay không?”

“Em cũng có ý đồ riêng mà! Vì em không muốn tiếp tục cô đơn tịch mịch nữa, càng không muốn lãng phí tiền đặt cọc khách sạn với áo cưới. Anh nói xem, có phải em là một người phụ nữ quá toan tính thực dụng hay không?”

“Anh hoàn toàn biết dụng ý của em khi đó, nhưng em quá đáng yêu, nên anh không có cách nào từ chối em được.”

“Đừng đùa, cũng chỉ có anh mới nói em đáng yêu thôi!” Cô bĩu bĩu môi không đồng ý với anh.

“Quả thật em rất rất rất đáng yêu mà!” Anh lặp lại lần nữa, càng cường điệu hơn, và rồi dùng hành động của mình để chứng minh. Anh vươn tay sang ôm chặt cô vào lòng, từng nụ hôn nồng nàn nối tiếp nhau. Lúc này đây anh không bị say máy bay, cô cũng không phải đang cấp cứu ‘học sinh’, họ chỉ đơn giản là cảm thấy cần như vậy.

Rõ ràng thứ tự mọi việc trong cuộc hôn nhân của họ đều bị đảo lộn, quen nhau nửa tháng đã cưới, cưới xong mới bắt đầu yêu đương tìm hiểu, ly thân xong mới hẹn hò du lịch, vất vả khổ sở đến được Nhật Bản thì lại chỉ có thể nằm ỳ trong phòng khách sạn. Nhưng thầy kệ chứ, ai nói nhất định phải theo trình tự có sẵn? Lỡ vướng vấp nhau thì nên đối mặt, đã yêu nhau thì cứ thế mà ôm, chỉ cần một ngày như thế này cũng đã trở thành một loại vinh hạnh.

“Ồ, tuyết rơi rồi!” Mãi tới khi những bông tuyết phát phơ rơi xuống, hai người mới nhẹ nhàng tách nhau ra.

Từng bông hoa tuyết to bằng bàn tay rơi xuống lát phát, vừa chạm tới mặt đất liền lập tức tan chảy. Nhưng càng lúc tuyết rơi càng dày, dần dần đọng lại thành một mảng trắng xóa như bạc. Cảnh tuyết rơi tán loạn khiến hai người ngẩn nhìn không rời mắt, có thể cùng nhau nhìn thấy cảnh đẹp mỹ lệ thế này quả thật không gì sánh được.

Không cần chụp ảnh lưu niệm, cô cũng hiểu rõ mãi mãi cô cũng sẽ không bao giờ quên nổi giây phút này, có lẽ ý nghĩa của việc cùng nhau du lịch, chính nằm ở chỗ cùng nhau chia sẻ mọi chuyện! Không nhất thiết phải đi thăm danh lam thắng cảnh, cũng không nhất thiết phải tìm mua đồ lưu niệm rõ nhiều, chỉ cần có thể cùng nhau chia sẻ niềm vui nỗi buồn, thế là đủ.

Anh cởi áo ngoài khoác lên người cô. “Em lạnh không? Chúng ta về phòng thôi.”

“Vâng.” Chính anh mới là người vừa bị sốt cao, lại đi lo lắng cô bị cảm lạnh, thật là cố tình muốn cô cảm động mà đau lòng.

Trở về phòng, bữa tối đã được chuẩn bị sẵn sàng, trên bàn lớn sắp xếp cơ man đủ loại thức ăn. Chiếc bàn được kê chính giữa một tấm tatami, hai người ngồi đối diện hai bên. Phó Lập Đường vẫn chưa có khẩu vị ăn uống cho lắm, nên uống chút canh nóng cho thoải mái. Ngoài cửa sổ tuyết rơi càng lúc càng lớn, hai người vừa ngắm tuyết vừa chậm rãi thưởng thức ẩm thực Nhật Bản. Không khí trong phòng vô cùng nhẹ nhàng thư thả, thật sự có cảm giác của một đôi vợ chồng lâu năm. Hay chờ ba mươi năm nữa họ lại đi một lần nữa nhỉ.

Thấy Dật Linh đã ăn được một nửa, đoán chừng hai mẹ con đã lưng lửng dạ không còn đói nữa, anh mới mở va li, lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu tím. “Hôm nay là sinh nhật em, anh có chuẩn bị một chút quà nho nhỏ.”

“Sinh nhật em?” Trời đất, cô đã hoàn toàn quên bằng hôm nay là sinh nhật mình. Ngày mười bảy tháng hai, sinh nhật cô chính vào cung Bảo Bình, vào thời điểm rét nhất trong năm, về cơ bản tính tình có vẻ khách quan, bình ổn. Có điều từ khi gặp Lập Đường, cá tính của cô dường như có sự thay đổi kỳ diệu, mỗi một cảm xúc đều dường như bị phóng đại lên mấy chục lần, chẳng còn gì là bình ổn cả.

“Anh có đọc thấy trong tờ hôn thú với sổ hộ khẩu của chúng ta, hẳn là hôm nay không nhầm chứ?”

“Ừm, đúng là hôm nay.” Hoá ra anh cũng có lòng để ý những chuyện này, cũng không thèm hỏi cô mà tự mình tìm hiểu. Trong phút chốc cô bỗng nghĩ, cung Bảo Bình của cô với cung Thiên Bình của anh, dưới góc độ chiêm tinh học mà nói vốn là một đôi trời sinh, không biết có phải là thật không nhỉ?

Cô mở ra chiếc hộp nhỏ bằng nhung màu tím, bên trong là một đôi nhẫn bằng bạc, mỗi chiếc đều khảm một viên kim cương nhỏ, kiểu dáng đơn giản mà tinh tế. Giờ phút này Lập Đường có chút căng thẳng, không

biết cô vợ của anh có đồng ý với mắt thẩm mỹ chọn lựa của anh không. Anh đã chọn thật lâu mới quyết định mua chúng, nhưng giờ quả thật không còn chút tự tin nào. « Anh nghe thư ký Liêu nói, khi kết hôn cần có nhẫn cưới, khi yêu nhau cũng cần có nhẫn đính ước, thế nên anh mua đôi nhẫn này. Em thấy sao ? Có thích không ? »

Dật Linh hít một hơi thật sâu, cố gắng nén những giọt nước mắt đang chực trào ra phá hỏng bầu không khí tốt đẹp này. Nhưng giờ tầm nhìn của cô càng lúc càng mờ đi, cô khó mà nhìn rõ mọi vật qua làn nước mắt được, như thể nhìn mọi thứ qua một tầng sương khói mỏng vậy.

« Xem ra anh có không ít chuyên gia tư vấn nhỉ. » Nói xong, cô chìa tay về phía anh. « Anh muốn đeo giúp em không ? »

Anh ngẩn ngơ một lúc mới có thể giật mình tỉnh lại. « Muốn, dĩ nhiên là muốn ! »

Đeo nhẫn đính ước này, chính là sự tượng trưng cho việc hai trái tim cùng chung một nhịp. Đúng vậy, hai trái tim của họ đang chìm trong yêu đương. Sau này chỉ cần nhìn thấy chiếc nhẫn, cô sẽ nhớ tới ngày hôm nay, dù cho họ sẽ lại cãi nhau, sẽ làm mặt lạnh, sẽ cáu gắt, nhưng cô sẽ vẫn nhớ rõ cảm giác họ đã và đang yêu nhau như thế nào.

Ngày thứ năm cũng đã tới, họ cũng đã tới lúc quay về. Trên chuyến bay quay lại, Lập Đường đã tiến bộ hơn rất nhiều. Có lẽ là vì lần này là quay lại Đài Loan, nên tinh thần ‘chiến đấu’ của anh đã được tăng lên không ít. Dật Linh cũng không cần dùng biện pháp ‘hôn nồng nhiệt’ với anh nữa, mà chỉ cần mỉm cười nhìn anh, khiến anh yên tâm.

Tới sân bay quốc tế Đào Viên, cô lái xe đưa anh về nhà. Lần trước khi đi cũng vậy, hành trình đi tới sân bay đều là do cô lái xe, để tránh việc anh xảy ra chuyện gì đó bất ngờ.

« May mà dọc đường mọi chuyện đều bình an. » Cảm giác hoàn thành nhiệm vụ thật là tốt. Rốt cục có thể coi cô đã hết trách nhiệm làm giáo viên cho anh.

Anh nhìn sang phía vợ mình đang điều khiển xe, dáng vẻ vợ anh khi cầm lái thật vô cùng tự nhiên và thoải mái. « Lần sau chúng ta đi du lịch vòng quanh thế giới nhé. »

« Anh muốn giảm thọ sớm à ? » Cô nhin không được quay sang trừng mắt nhìn anh. Lần này du lịch đã khổ sở thế, anh ta còn chưa chịu đủ hay sao ? Nếu tới những nước chênh lệch tận bảy, tám múi giờ, chờ anh ta làm quen được với sự thay đổi giờ giấc thì chắc cũng tới lúc hành trình kết thúc đi về nhà rồi. Huống chi, biết đâu người bị giảm thọ là cô ấy chứ, cứ nhìn dáng vẻ khổ sở khó chịu của anh, không biết là cô đã có mấy vạn mấy triệu tế bào chết theo anh vì lo lắng rồi.

« Có em đi cùng, anh sẽ không sao hết ! » Anh vỗ ngực hùng hổ, vô cùng khí phách hào hùng tưởng tượng tới ngày mình chinh phục thế giới.

« Đồ ngốc ! » Đừng có liên tục khiến cô cảm động như vậy chứ. Có điều anh nghe thấy cô mắng, lại chỉ cười ngây ngô. Từ sau khi xác nhận quan hệ hai người giờ đang là ‘trong giai đoạn yêu đương’, anh vẫn không đổi sang vẻ mặt khác được.

Xe về tới trước cửa nhà, Lập Đường tháo dây an toàn, quay sang nhìn cô vẻ trông đợi. « Em có muốn về nhà không ? »

Ý anh dĩ nhiên là nhà của họ, cô vừa nghe đã hiểu. Đã tới trước cửa mà lại không vào, quả là có chút không phải, nhưng cô vẫn cần môi. « Chúng ta... cứ hẹn hò yêu đương trước đã, có được không ? »

Câu trả lời khiến anh không khỏi thất vọng. Bất kể lý do của cô là gì, chừng nào cô còn chưa nguyện ý tiếp tục chung sống với anh, anh vẫn phải học cách tôn trọng ý kiến của cô, dù trong lòng thật sự không muốn xa rời, nhưng anh không thể ép buộc. Anh sẽ chờ tới khi cánh cửa trái tim cô vì anh mà lại mở ra một lần nữa, từ giờ tới lúc đó, anh sẽ tiếp tục kiếm tìm chiếc chìa khoá để mở cửa.

Anh vươn tay ôm cô vào lòng, khẽ thủ thỉ vào tai cô. « Anh sẽ chờ, chờ tới khi em đồng ý về nhà, chờ tới khi em nguyện ý sẽ bên anh mãi mãi. »

« Anh ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon. » Vòng tay của anh thật vô cùng ấm áp, khiến cô thật sự lưu luyến không nỡ rời đi. Một cảm giác vừa ngọt ngào vừa chua xót bỗng nảy lên trong lòng.

« Về tới nhà nhớ gọi điện cho anh, em mà chưa gọi là anh sẽ không ngủ đâu. » Năm ngày qua họ luôn bên nhau như hình với bóng, đêm nay anh lại phải ngủ một mình trên chiếc giường đôi rộng lớn, cô chằm nan miên (một người khó ngủ). Còn chưa chia tay anh đã đoán được đêm nay sẽ là một đêm rất dài vì anh nhớ cô.

« Em biết rồi. » Cảm giác lưu luyến không rời quả thật là triền miên không dứt. Lần đầu tiên cô thật sự hẹn hò với cảm giác này, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa có chút chua xót.

Anh xuống xe, dõi nhìn theo bóng cô lái xe rời đi mới xách hành lý vào nhà. Anh tin tưởng rằng một ngày nào đó, hai người sẽ cùng nhau bước qua ngưỡng cửa này về nhà. Chỉ mong ngày đó sẽ không còn xa lắm...

Chú thích :

(1) Tatami : là một tấm lát dùng để lát sàn nhà truyền thống của Nhật, một căn phòng có thể do nhiều tấm xếp xen kẽ với nhau, mỗi tấm thường có kích thước chiều dài gấp đôi chiều rộng. Tatami được làm từ rơm khô đan ép chặt lại làm lõi, ngày nay người ta còn dùng sợi hoá học để tăng độ bền và cách nhiệt, mặt ngoài là chiếu cói bao bọc, và viền bằng vải trơn. Mục đích của các tấm nệm ngoài việc cách nhiệt còn có khả năng đàn hồi tốt, đi êm ái, nhất là đi chân không trong nhà. Thường 3 tới 5 năm chủ nhà phải thay một lần do nguyên liệu từ tự nhiên nên dễ bị mối mọt rách hỏng. (Theo wikipedia)

(2) Có đọc đâu đó rằng theo phương ngữ Đài Loan, từ ‘phu thê’ đọc giống như từ ‘khiên thủ’ (nắm tay), nên còn nói là vợ chồng chính là phải nắm tay nhau cùng đi.

17. Chương 9

« Dật Linh, tớ sắp kết hôn ! »

Tháng ba, thời tiết tuy còn se lạnh nhưng đã chớm nắng ấm của mùa xuân. Liên Dật Linh hẹn gặp cô bạn thân Chu Vân An của mình trò chuyện. Vừa ngồi xuống đã nghe thấy bạn mình thông báo tin tức sốt dẻo này khiến cô không khỏi trợn tròn mắt hỏi lại. « Gì, như thế nào, lúc nào thế ? Khai hết ra mau lên ! »

« Tớ hẹn anh ấy đi xem biểu diễn ca nhạc, trước buổi diễn thì đi ăn cơm cùng nhau. Lúc đi qua phố chuyên áo cưới Ái Quốc Đông Lộ, bọn tớ bị một nhân viên cửa hàng vô cùng nhiệt tình lôi kéo vào quảng cáo cái gì khuyến mãi với ưu đãi này nọ. Nhìn qua nhìn lại một hồi, Đức Chính liền bảo tớ, chúng mình kết hôn đi ! Sau đó bọn tớ không đi xem ca nhạc nữa mà ở lại đó chọn đồ cưới luôn ! » Chu Vân An nhớ lại tình hình hôm đó, trên môi không nén nổi nụ cười ngọt ngào, như thể mọi chuyện là cô đang nằm mơ...

« Nay, tên nhân viên cửa hàng áo cưới đấy có phải bị cậu mua chuộc trước rồi không hả ? » Dật Linh vốn thông minh khôn khéo, lập tức nhìn ra chỗ sơ hở mấu chốt.

« Xuyt, nói nhỏ chút coi ! » Chu Vân An giật mình, chỉ sợ tai vách mạch rừng, chồng chưa cưới của cô mà nghe thấy thì thật xấu mặt. (Oài, té ra là thật à =))

« Biết ngay mà, cậu cũng mưu mô thật đó nha ! » Để được kết hôn, cái gì cũng có thể làm được, thật giống như Dật Linh của ngày trước. Còn tại sao lại là ‘của ngày trước’ ? Bởi vì hiện giờ quả thật cô không nhưng nhớ gì tình huống kết hôn của mình cho lắm.

Hai má Chu Vân An đỏ bừng lên xấu hổ, vội vã giải thích. « Đức Chính hẳn cũng có ý muốn như thế, nếu không làm sao lại chỉ cần một câu của nhân viên cửa hàng đã vội vã gật đầu chứ ? »

« Đúng rồi đúng rồi, hai người các cậu thật ra chỉ cần một thứ gì đó kích thích là có thể tạo thành kết quả tốt thôi mà. » Dật Linh thật ra không hề phản đối việc dùng mưu kế như vậy chút nào, đôi khi chỉ cần một chất xúc tác để nên chuyện, dù có do người trong cuộc bí mật sắp xếp thì đã làm sao ?

« Hôm nay tớ mời cậu ! Cảm ơn cậu vẫn luôn cổ vũ khích lệ tớ, nếu không tớ cũng không có dũng cảm làm như vậy. » Chu Vân An gọi người phục vụ, chọn một đồng món ăn và nước hoa quả để cùng nhau chúc mừng tin tốt này. Vốn cô định gọi rượu cơ, nhưng Dật Linh đang mang thai, không nên chúc say bé con trong bụng.

« Có gì đâu, thấy cậu vui vẻ là tớ mừng rồi. » Cùng là phận phụ nữ sắp vào tuổi ba mươi, Liên Dật Linh đương nhiên hi vọng bạn thân của mình cũng có thể hạnh phúc.

« Đến lúc đó hai vợ chồng cậu đều phải tới dự đám cưới đấy nhé, hai người là ông bà mối của tụi này mà. » Lần trước khi cô làm phù dâu, trong lòng có chút buồn phiền, không ngờ nhờ lần đó mà lại bắt được mối duyên phận này, cũng là may mắn vì cô đã bắt lấy cơ hội này đúng lúc.

« Dĩ nhiên tớ sẽ tới, chỉ cần cậu đừng xếp tớ ngồi cùng bàn với anh ta là được. » Hiện giờ quan hệ giữa Dật Linh và chồng rất tế nhị, không ly hôn, đang ly thân, nhưng lại hẹn hò yêu đương, quả thật không biết làm sao trước mặt mọi người.

Chu Vân An nhún nhó. « Làm vậy sao được? Toàn bộ nhân viên giáo viên của học viện Thanh Truyền đều được xếp cùng một khu mà. »

« Ôi trời! » Dật Linh vỗ trán giật mình. « Cậu không nói tớ cũng quên bég mắt. Tới lúc đó có mặt đông đủ mọi người, tớ biết làm sao bây giờ? »

Trong học viện Thanh Truyền, còn ai không biết thân phận hiệu trưởng phu nhân của cô kia chứ? Lúc gặp cô, đảm bảo còn lâu họ mới gọi ‘Liên tiểu thư’, đảm bảo sẽ gọi cô là ‘Hiệu trưởng phu nhân’. Danh xưng đó giờ không hợp lắm thì phải, khiến cô cảm thấy rất mất tự nhiên.

« Gần đây hai người thế nào rồi? Lần đó chuyện trên máy bay khiến mọi người vô cùng thích thú nha! Sau đó hai người tới Nhật Bản đi chơi vui vẻ chứ? » Cặp nữ tiếp viên hàng không kết hôn với một người chồng không dám đi máy bay, chỉ có thể dùng một từ để hình dung: ‘một đôi trời sinh’. Hơn nữa, phương pháp ‘cấp cứu’ của Dật Linh khi ấy có thể nói là độc nhất vô nhị, khiến người khác chỉ có thể mất chữ A mồm chữ O mà thán phục.

Người phục vụ bước tới với khay thức ăn đồ uống. Dật Linh uống một ngụm nước trái cây, khẽ nói với giọng cảm khái. « Không thể dùng từ ‘vui vẻ’ hay không để miêu tả được. Nói tóm lại, lần này du lịch Nhật Bản xảy ra nhiều việc như vậy, cũng có thể coi là một lần khó quên trong đời. »

Nụ hôn trên máy bay, nụ hôn giữa trời tuyết, nụ hôn khi trao nhẫn đính ước, ngoài những chuyện xảy ra ngoài ý muốn liên tục, có thể nói lần này ấn tượng lớn nhất chính là những nụ hôn liên tục xảy ra.

« Đi chơi tuần trăng mật đương nhiên là khó quên rồi! » Chu Vân An nâng chén cụng ly với bạn thân, chia sẻ niềm vui với cô.

« Gần đây tớ hay nghĩ vẩn vơ, có khi nào tớ quả thật quá đổi ngây thơ nhìn cuộc sống quá đổi màu hồng hay không. Vừa gặp chuyện đã đòi ly hôn, đòi ly thân, chả khác gì quả bóng căng, vừa chạm vào đã nổ banh xác. » Thấy cảnh chồng mình dù có mạo hiểm đến tính mạng vẫn một mực nhất quyết tập tành để hoàn thành tâm nguyện đi du lịch hai người của cô, cô vừa cảm động vừa không biết làm sao để báo đáp.

« Nếu cậu nghĩ thế thì còn chờ gì nữa, làm hoà đi thôi! » Chu Vân An có thể nói là hiểu rất rõ tình huống của bạn, có điều cô thật không hiểu hai người kia cứ lan man kéo dài thế để làm gì?

« Trước năm ba mươi tuổi, tớ một lòng một dạ chỉ muốn kết hôn. Giờ đã ba mươi tuổi rồi, ngược lại tớ lại thấy cứ hẹn hò yêu đương thế này cũng tốt. Quả thật thứ tự mọi việc đang hoàn toàn đảo lộn. Giờ tớ chỉ nghĩ chờ sinh bé con ra rồi tính sau. » Trước khi kết hôn họ không hề tìm hiểu yêu đương, kết hôn xong tìm hiểu yêu đương lần đầu tiên vì chuyện hiểu nhầm mà hoàn toàn thất bại. Không dễ dàng gì mới có lần thứ hai, nếu lập tức lại nhào tới bước sống chung thành vợ chồng, khó mà tránh khỏi cảm giác quá ngắn ngủi.

« Sao lại thế được? » Chu Vân An hỏi lại. Theo cô nghe nói, Lập Đường đã chờ lâu tới mức bắt đầu có chút hoảng hốt, ngay cả giờ họp giao ban hội đồng giáo viên cũng nhiều lần ngắt người mất tập trung. Tuy người khác chưa ai dám nói gì, nhưng ai nấy đều nhìn ra được ngài hiệu trưởng đáng kính đang nhớ nhung người nào đó điên lên được.

« Anh ta chưa nói phản đối, cậu lo lắng cái gì? » Dật Linh khẽ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. Cô bắt đầu tập trung công phá chỗ thức ăn ngon mắt trên bàn tiệc. Giờ cô mang thai đã tới tháng thứ năm, cần phải bổ sung nhiều dinh dưỡng cho bé bi chứ.

« Ô hay, cái người bảo tớ nên chủ động cầu hôn hồi trước thật đúng là cậu chứ? » Chu Vân An không nhin được thò tay ra捏捏 hai má bạn mình. « Đây, cô là chị em song sinh với Liên Dật Linh hay là cái trang thế hả? »

« Đừng có đùa thế chứ! » Dật Linh cười cười, bỗng ôm lấy bụng ngạc nhiên thốt. « Ủi chà, bé con vừa đạp tớ này! »

« Oa ~ Là trai hay gái thế ? Đã nghĩ tên gì chưa ? »

Dật Linh lắc đầu, cô không định kiểm tra giới tính của bé bi ngay. « Tớ không muốn biết trước, cứ thuận theo tự nhiên thôi, quan trọng nhất là bé bi khoẻ mạnh. »

« Làm tớ cũng thèm có bé bi nha... » Chu Vân An vốn rất thích trẻ con. Từ sau khi quyết định kết hôn, mỗi lần đi trên đường cô đều chú ý đến mấy đứa trẻ dễ thương, chỉ hận không thể nhanh chóng cưới rồi mang thai để còn sinh ra một thiên sứ kiêm yêu quái bé bỏng của mình.

« Vậy thì mau mau cố gắng lên. Con chúng ta về sau có thể làm anh em, chị em tốt, nói không chừng chúng ta còn có thể kết thông gia nữa! »

Chủ đề câu chuyện cứ thế chuyển thành ‘Mang thai – sinh nở – nuôi dạy con cái’. Hai người phụ nữ ngồi cạnh nhau không khác gì hay chiếc loa nhỏ, từ chuyện yêu đương, kết hôn, đến sinh con đẻ cái, mỗi giai đoạn đều có chủ đề để bàn luận tán phét, không lúc nào giống lúc nào. Chỉ hi vọng ba mươi năm sau họ vẫn có thể tiếp tục chia sẻ những kỷ niệm thế này cùng nhau.

Đúng mười giờ tối, Phó Lập Đường như đặt hẹn giờ sẵn, cầm điện thoại gọi cho vợ mình. Tuy có thể nói đợt huấn luyện đã kết thúc thành công, nhưng anh vẫn không bỏ được thói quen tối nào cũng gọi điện cho cô và cuối tuần hẹn cô đi chơi. Vì sao ư, dĩ nhiên là vì họ đang yêu nhau, phải hẹn hò chứ!

« Dật Linh, tối mai em có đi dự đám cưới không? »

« Dĩ nhiên rồi. » Cô mà dám to gan không tới dự, đảm bảo sẽ bị cô bạn thân rửa xả đến hết đời.

« Tình cờ ghê, anh cũng phải đi dự, hay anh tới đón em đi cùng nhé? » Anh cố gắng nói giọng thần nhiên bang quơ, chứ thật ra trong lòng đang đánh lô tô liên hồi. Từ sau khi hai người đạt thành ‘hiệp ước’ hẹn hò yêu đương lại lần thứ hai, đây là lần đầu tiên họ công khai xuất hiện cùng nhau trước mặt người thân quen, làm sao anh không hồi hộp mong chờ chứ?

Ừ há, tình cờ ghê cơ. Cô cười thầm trong lòng. « Ừm... vậy thì đành nhờ anh vậy. »

« Anh rất tình nguyện mà. Hôm nay em thế nào? Bé con có ngoan không? »

Anh đã đưa cô đi khám thai vài lần, hỏi bác sĩ hết vấn đề này tới vấn đề khác, thiếu chút nữa khiến những người khám sau họ nổi trận lôi đình vì anh thật sự là hỏi rất nhiều và rất lâu. Về sau chắc cô phải hạn chế để anh đi cùng mắt, cô không muốn bị bệnh viện cho vào sổ đen đâu.

« Mẹ con em đều ổn. Còn anh thế nào? »

Anh nghĩ ngợi một chút mới quyết định nói thật với cô. « Gần đây anh hay mất tập trung ngồi ngẩn ra trong các buổi họp, khiến thư ký Liêu phải nhắc nhở không ít lần. »

« Sao lại như thế? » Từ sau khi trở về Đài Loan, không phải ngày nào anh ta cũng đều khỏe mạnh tráng kiện sao? Không lẽ cha của con cô bị chứng chưa già đã lão? Không được nha, cả cô lẫn bé bi đều cần có anh thêm ít nhất là vài chục năm nữa đó.

« Anh cũng không biết, đôi lúc chỉ cần anh nghĩ đến em, lập tức không còn nhận biết được thời gian trôi bao lâu, đến lúc tỉnh táo lại mới phát hiện không biết vừa rồi người khác nói gì. » Tuy là thời gian này hẹn hò yêu đương vô cùng ngọt ngào, nhưng Lập Đường vẫn thật sự mong họ có thể tiến thêm một bước nhanh chóng, đồng thời cũng không biết phải làm thế nào mới có thể khiến vợ mình động lòng mà giúp anh việc đó.

« Đồ ngốc! » Thật đáng ghét, tìm lý do biện minh đã đành, lại còn nói với giọng ngon ngọt như thế, khiến cho cô không nén được ý muốn vòng tay ôm lấy anh an ủi. Tiếc là giờ đây hai người vẫn ở hai đầu dây điện thoại, muốn làm gì cũng không có cách nào làm. Có lẽ cũng gần tới lúc về nhà rồi, nhưng cô lấy cớ gì bây

giờ? Cảm giác được theo đuổi giống như công chúa cũng thích thật đấy, nhưng cô còn tiếp tục kéo dài, chỉ e chồng mình càng lúc càng trở nên si ngốc mất thôi.

Nghe tiếng cô mắng, anh lại chỉ cười khẽ. Hoá ra anh bị chứng thích nghe vợ mắng kia đấy, vậy mà hồi nào giờ không biết. Rồi anh lại nghe tiếng cô dặn dò. « Chiều mai anh lái xe tới tận cửa nhà em đón nhé. Bụng em giờ có chút lớn rồi, đi bộ xa hơi mệt. »

« Được, dĩ nhiên là được. » Chỉ cần gần được cô hơn một chút cũng là sự tiến bộ to lớn rồi. Anh có nên hi vọng xa vời thêm một chút không nhỉ? Có lẽ chỉ còn thiếu một bước đệm nữa thôi, nên dùng chút mưu mẹo hản cũng không sao đâu...

Những ngày liên lạc bằng điện thoại có khi đã tới lúc kết thúc rồi. Một khi đã vậy, đêm nay thôi cứ trò chuyện tới lúc vào giấc mộng đi thôi.

Chiều tối thứ bảy, Lập Đường mặc một thân âu phục nghiêm chỉnh, lái xe tới trước cửa nhà họ Liên chuẩn bị nghênh đón mỹ nhân xinh đẹp nhà mình. Trên tay anh còn cầm một hộp quà lớn, tâm trạng không khác gì ngày đầu tiên tới đây ra mắt hai vị nhạc phụ nhạc mẫu, cũng đều là xin phép hai vị trưởng bối bằng lòng gửi gắm con gái cho mình.

Vừa thấy bóng xe con rẽ qua cửa sổ, Liên Chấn Chương lập tức chạy ra mở cửa, vẻ mặt tươi cười chào đón. « Lập Đường, vào uống chén trà đã! »

« Ba, mẹ, đã lâu không gặp, ba mẹ có khoẻ không? » Phó Lập Đường cúi đầu, hai tay dâng lên hộp trà hảo hạng làm quà, miệng lễ phép chào bố mẹ vợ. Giờ rốt cục anh cũng có đủ mặt mũi tới đây, hoá ra cảm giác có thể ngẩng đầu nói chuyện một cách vui vẻ lại thoải mái như vậy. (Ý là trước đó anh í có lỗi nên chỉ có thể cúi đầu chịu phạt!)

« Vào đây vào đây, ngồi xuống cái đã! » Tiêu Nhã Tâm thân thiết kéo tay con rể vào ấn ngồi xuống.

Ba người ngồi trong phòng khách vừa uống trà vừa tán gẫu linh tinh, nói đông nói tây một hồi, ai nấy đều ngẫm nhất trí không nói tới vấn đề quan trọng nhất, nhưng ai nấy đều hiểu rõ trong lòng, giờ cũng tới lúc Châu về Hợp Phố rồi. (1)

Đợi khoảng hơn mười phút sau, Dật Linh cũng trang điểm phục sức xong xuôi, bước ra khỏi phòng lập tức khiến tất cả mọi người nhìn chăm chú. Tối nay cô mặc một bộ váy dạ hội màu tím, kiểu dáng thiết kế tao nhã che khuất vòng bụng nhô lên vì mang thai, nhưng lại có cổ áo khoét sâu để lộ bầu ngực đầy đặn cùng vết xẻ dài để lộ đôi chân thon, thêm đôi giày màu trắng bạc và chuỗi vòng cổ bằng ngọc trai, trên tay cầm một chiếc xắc nhỏ dành cho tiệc tối cùng áo khoác. Cả người cô toát lên một vẻ xinh đẹp mà không kém phần thanh nhã dịu dàng.

Dĩ nhiên cảnh sắc này khiến người nào đó không tránh khỏi ngáy ngẩn xuất thần. Liên Chấn Chương quay lại, y như rằng, bèn tốt bụng lên tiếng nhắc nhở con rể. « Lập Đường, chén trà của con bị đổ kia! »

« Ôi, con xin lỗi... » Lập Đường cúi đầu nhìn thấy, chén trà trên tay anh đã bị nghiêng qua một bên đổ lên chân tự lúc nào. May mà anh mặc quần âu màu đen, chỉ cần lấy khăn giấy thấm qua là được. Dĩ nhiên, khăn giấy là do vợ anh lấy ra lau cho anh, chiếc xắc tay của cô nhỏ thì nhỏ thật, nhưng vẫn là chiếc túi thần kỳ, cái gì cần có vẫn là đầy đủ.

« Đừng có ngăn người thế chứ? » Liên Dật Linh thật sự là chào thua gã đàn ông này, bảo cô làm thế nào yên tâm để anh ta sống một mình kia chứ? (Vậy còn chờ gì mà không về nhà hử?)

« Xin lỗi em, tại vì... » Trước mặt bố mẹ vợ, làm sao anh dám thốt nên lời là vì cô quá xinh đẹp mới khiến anh ngẩn nhìn đến mê mẩn tâm thần.

Liên Chấn Chương và Tiêu Nhã Tâm đều quay đi giấu nụ cười thầm. Anh con rể hiệu trưởng này của họ thật quá sức đáng yêu mà.

Giải quyết xong việc ngoài ý muốn nho nhỏ này, Dật Linh vươn tay về phía chồng. « Đôi giày em đi tuy thấp nhưng đi bộ vẫn phải cẩn thận. Anh cho em mượn cánh tay bám nhờ được không? »

« Dĩ nhiên không thành vấn đề. » Anh lập tức chìa cánh tay ra cho vợ khoác để tránh cho cô nhỡ không cẩn thận bị ngã, dĩ nhiên mọi người cũng hiểu là vì anh thương vợ xót con rồi.

« Ba, mẹ, chúng con đi nhé! » Dật Linh quay sang cười nói với ba mẹ mình.

« Đi chơi vui vẻ, không cần về sớm đâu! » Mà không về cũng không sao cả, hai vợ chồng nhà họ Liên thăm bổ thêm một câu trong lòng. Chỉ hi vọng đêm nay con rể họ sẽ ra sức, mã đáo thành công, cần làm gì thì cứ làm đi.

Ngồi lên xe, Lập Đường mới có cơ hội quay sang khen vợ mình. « Em... em thật xinh đẹp! »

« Cảm ơn anh, trông anh cũng rất bảnh. » Trừ bỏ vẻ mặt như si như ngốc của anh ta, quả có thể nói anh ta có vẻ tuấn tú điển trai khiến người khác muốn chảy nước dãi thèm thuồng. Hoá ra cô có một người chồng quyến rũ tới vậy, không thể không cẩn thận quản lý nha!

Giống như trở lại hôm hai người đi chụp ảnh cưới vậy, tương kính như tân, nhưng lại bắt đầu say đắm vì nhau, một luồng lực hấp dẫn hai người cứ dần dần từ đó mà nảy sinh rồi trở nên mạnh mẽ.

Lái xe thẳng tới khách sạn ăn cưới, họ còn chưa kịp tới phòng tổ chức tiệc đã gặp được người quen ở chỗ thang máy. Là ai nào? Chính là vợ chồng tổ trưởng Tạ ở tổ Hành chính tổng hợp.

Vừa thấy hai vợ chồng hiệu trưởng, Tạ tổ trưởng lập tức cúi gập người xuống, vô cùng kích động mà trình bày. « Phu nhân, tôi quả thật xin lỗi! Tôi chỉ biết tự cho mình là đúng, là sứ giả của chính nghĩa, khiến cho vợ chồng hai vị hiểu nhầm nhau. Không biết tôi phải làm sao mới có thể bồi thường hai vị, thật sự, thật sự là rất xin lỗi! »

Trên đời này làm gì có gì là bí mật mãi mãi. Chuyện vợ chồng hiệu trưởng ly thân đã sớm lan truyền trong khắp học viện. Hoá ra hôm đó họ chỉ là tình cờ chạm mặt nhau, ông lại khiến cho hiệu trưởng phu nhân trong người mang thai mà vẫn giận dữ không chịu về nhà. Tạ tổ trưởng và vợ từ đó cứ áy náy mãi không thôi, cứ tưởng mình làm việc tốt, ai dè lại là sai lầm, vô cùng sai lầm.

Trăm nghe không bằng một thấy, Liên Dật Linh cuối cùng cũng gặp được đôi vợ chồng ‘thám tử’ này. Họ đi dạo trong siêu thị mà vẫn đủ sáng suốt rút điện thoại ra chụp ảnh làm bằng chứng, thật ra rất khiến người khác khâm phục. Đối lại nếu là cô chưa chắc đã thông minh đột xuất được như thế.

Cô vội đỡ vị tổ trưởng đứng thẳng lên, nói dịu dàng. « Xin anh đừng để ý trong lòng, tôi biết anh chị đều là có ý tốt với Lập Đường thôi. Chính tôi cũng từng làm chuyện điều tra theo dõi này nọ, nên cũng hiểu đôi khi không tránh khỏi việc những gì nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật. »

Tạ phu nhân cũng mở miệng. « Hi vọng cô có thể tha lỗi cho chúng tôi, mà mau chóng nối lại quan hệ với hiệu trưởng. Nếu không, chúng tôi sẽ áy náy cả đời mất. »

« Hiện giờ giữa chúng tôi vẫn tốt đẹp mà, chỉ còn kém chưa về ở chung nữa thôi. Hai vị đừng quá lo lắng. » Thật ra cô nên cảm ơn bọn họ mới đúng, chuyện buồn này lại hoá thành cơ hội để hai vợ chồng cô có thể hiểu nhau và tin tưởng nhau hơn, còn không phải nhờ phúc của họ ư ?

« Không được, không được ! Hai người phải mau chóng về lại với nhau như trước kia mới được. » Tạ tổ trưởng là người thẳng tính, mình sai thì nhận rõ mình sai, nếu mà sai lầm vẫn còn chưa được bù đắp sửa chữa, ông vẫn sẽ còn áy náy suy nghĩ nhiều.

« Ừm... cho chúng tôi thêm một chút thời gian, chắc sẽ không lâu đâu. » Xem ra hai vợ chồng họ chịu áp lực không nhỏ nha. Dật Linh giờ mới phát hiện có rất nhiều người dồn hi vọng mong chờ lên vai mình. Xem ra đêm nay chính là điểm mấu chốt.

« Chúng tôi rất trông mong nghe được tin vui từ hai người, hi vọng cháu bé sinh ra sẽ được bình an khoẻ mạnh. » Tạ phu nhân cũng đã có con cái, nên rất hiểu tâm trạng người làm mẹ.

« Cảm ơn ! » Nụ cười hoá giải xích mích, Liên Dật Linh rất hài lòng với kết cuộc này. Thật ra mọi người đều là người tốt mà, thậm chí có thể nói họ là quý nhân của cô cũng được.

Lập Đường đứng một bên thưởng thức màn giải hoà giữa vợ và đồng nghiệp. Chiến dịch ‘hợp lại’ đã tiến triển rất tốt ngay từ đầu khiến anh cảm thấy vô cùng phấn chấn. Có điều cũng đã tới lúc rồi, thang máy cũng đã mở ra đóng vào mấy bận, nên anh đành hắng giọng nhắc nhở hai bên. « Lên lầu thôi, hôm nay là ngày vui kia mà, mọi người cũng phải vui vẻ lên chút. »

Bước vào phòng tiệc, đưa phong bì tiền mừng xong, cả đám giáo viên công chức của học viện Thanh Truyền lớn tiếng chào hỏi lẫn nhau, ngồi quanh hết mấy bàn chính giữa. Dật Linh dĩ nhiên là nhận được không ít câu chào hỏi ‘Hiệu trưởng phu nhân’, ngăn cũng không ngăn được, nên chỉ có thể mỉm cười đáp lại.

Đã tới giờ lành, tiệc cưới được khai mạc vô cùng long trọng. Lúc cô dâu chú rể tiến lên sân khấu, làn sóng cao trào đầu tiên ủa tới, chỉ một chốc, tiếng vỗ tay, tiếng nhạc hoà cùng tiếng hoan hô cổ vũ hợp thành một khúc hợp tấu đầy hoan hỉ rộn rã. Dật Linh nhìn cô bạn gái thân Chu Vân An chậm rãi bước với đôi mắt rưng rưng, khiến bản thân cô cũng không nhịn được mà mắt đỏ hoe. Đời người phụ nữ, tìm được một người đàn ông chân thành thật lòng vốn không phải dễ dàng gì, nên trong ngày vui trọng đại cùng sánh bước trên thảm đỏ làm lễ kết hôn này, khó mà tránh khỏi việc rơi lệ vì vui sướng.

Ngay lúc đôi mắt cô đầm lệ, bỗng có một chiếc khăn tay được chìa ra trước mặt cô. Hoá ra chính là Lập Đường, anh cũng muốn học cách chăm sóc cho cô nên giờ trong túi áo đều để một chiếc khăn tay. Dật Linh gạt đầu cảm ơn rồi nhận lấy khăn, giây phút này có nói điều gì cũng sẽ thành thừa thãi, hơn nữa, chỉ sợ cô vừa mở miệng thì sẽ chỉ có thể thốt lên những tiếng nghẹn ngào.

Trong hôn lễ, không thể thiếu đi phần diễn văn của khách quý. Người dẫn chương trình cầm lấy microphone tuyên bố đồng ý. « Xin kính mời hiệu trưởng học viện Thanh Truyền Phó Lập Đường lên sân khấu phát biểu vài lời. Các vị quý khách, xin hãy cho một tràng pháo tay cổ vũ Phó tiên sinh ! »

Phó Lập Đường rút ra tờ giấy đã chuẩn bị sẵn ở nhà, nhưng anh không cần mở ra đọc, vì nội dung trong đó đã in sâu vào tâm trí anh từ lâu. Lên sân khấu, vẻ mặt anh nghiêm trang không khác gì diễn thuyết trên bục giảng, giọng nói lại vô cùng truyền cảm.

« Kính thưa các vị khách quý, các vị thân bằng cố hữu, hôm nay tôi rất vui mừng khi có thể có mặt ở đây chia vui cùng cô dâu chú rể. Tôi mới chỉ kết hôn một lần, cũng chỉ có một vợ, nên kinh nghiệm không thể nói là nhiều nhận (o____O), càng không có tư cách lên lớp gì nhiều, mà chỉ có thể chia sẻ một chút điều tôi tâm đắc. Từ sau khi kết hôn, tôi đã học được một việc, giữa hai vợ chồng, điều quan trọng nhất chính là lòng tin. Chỉ cần tin tưởng chính mình, tin tưởng lẫn nhau, chắc chắn sẽ có thể dễ dàng giải quyết khúc mắc và những thử thách trong cuộc sống. Sau khi kết hôn, cuộc sống dĩ nhiên không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, khó tránh khỏi lúc cơm không lành canh không ngọt. Những khi ấy, chỉ mong hai người sẽ cùng nhau cố gắng, nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau tìm giải pháp tháo gỡ, và nhất là đừng nên dễ dàng chấp nhận buông tay. Cuối cùng, tôi xin chúc phúc cho đôi vợ chồng mới cưới Đức Chính và Vân An, chúc hai bạn mãi mãi tin tưởng vào tình yêu chân thành, mãi mãi nắm tay nhau đi đến cuối đời. »

Một bài phát biểu đầy chân thành, khiến cho đông đảo các vị khách vỗ tay như sấm dậy. Hiệu trưởng tiên sinh hẳn là đã nói với cả tấm lòng và những gì đã trải qua, nên bài phát biểu rất động lòng người chứ không còn vẻ khô khan trang nghiêm như những bài diễn thuyết ngày trước, khiến người ta phấn khởi hơn nhiều.

Lập Đường bước xuống về chỗ ngồi cạnh vợ mình, mặt có chút ngượng ngùng xấu hổ, tay với vội lấy chén rượu trên bàn một hơi cạn chén. « Anh không nói dài dòng quá chứ ? »

« Không đâu, vừa đủ ! » Cô thò tay lên nắm lấy tay anh dưới mặt bàn, thầm nhủ rằng cô rất vui và cảm động về lời anh nói. Anh cũng nắm lại tay cô, nhất là chiếc nhẫn đính ước cô đeo trên tay.

Đêm đó cả chủ lẫn khách đều hoan hỉ ăn mừng, không khí vô cùng náo nhiệt, cơ hồ ai nấy đều ngà ngà say vì chúc rượu lẫn nhau, chỉ có Dật Linh là phụ nữ có thai nên may mắn thoát nạn. Lập Đường thì ngược lại, trở thành đối tượng chính cho mọi người chúc rượu vì ai trong học viện Thanh Truyền lại không biết đến nỗi lòng của hiệu trưởng đại nhân, hôm nay anh lại đi ăn cưới cùng vợ một cách vui vẻ, đương nhiên phải chúc mừng anh rồi.

Tiệc nào vui mấy cũng tới lúc tàn, đã tới lúc tiễn khách khứa ra về. Liều Đức Chính thấy sắp của mình say bí tỉ có vẻ hết đi nổi, dĩ nhiên là không quên trách nhiệm của một thư ký mẫn cán, đưa ra phương án thích hợp nhất để xử lý. « Thôi thì hai anh chị ở lại đây một đêm đi, tôi đã đặt sẵn cho hai người một phòng rồi. »

« Như vậy sao được ? » Hoá ra đám cưới này có ẩn giấu ‘cạm bẫy’ nha, Dật Linh nghe xong chỉ biết ngẩn người.

« Không cần khách sáo thế, cứ coi như đây là món quà dành cho ông bà mới đi. Một gian phòng tới hai người dùng, lắm thế còn gì ! » Chu Vân An sớm đã lên mưu kế cùng chồng mình, bảo đảm đêm nay song hỷ lâm môn...

Dật Linh khôn khéo thông minh là thế, làm sao không nhìn ra sơ hở trong vụ này kia chứ. « Hai người vốn là cố tình muốn ghép đôi chúng tôi phải không ? »

Chu Vân An bèn ra về ‘tốt bụng’ ghé tai bạn tốt nói thầm. « Hiệu trưởng tiên sinh uống say tới vậy, không lẽ cậu muốn bọn tớ tìm người khác tới chăm sóc ? Hôm nay tới dự đám cưới có không ít các cô giáo còn độc thân trẻ trung xinh xắn nha, tớ dám chắc các cô ấy sẽ rất vui lòng làm việc đó ! »

« Hừ, bảo mấy cô ấy đừng có mơ hão huyền ! » Nói đùa à, người của Liên Dật Linh ta làm sao tới phiên mấy người đó rở tới chứ, cô còn lâu mới dâng mỡ lên miệng mèo thế nhá ! « Giúp tớ đưa anh ta lên phòng vậy ! »

« Nhưng chúng tớ còn phải tiễn khách khứa, làm sao bây giờ ? » Chu Vân An lo lắng quay sang chồng mới cưới.

Liêu Đức Chính lập tức có giải pháp cho vấn đề nhỏ xíu này. « Không vấn đề gì, có hai nhân vật vô cùng nhiệt thành có thể giúp đỡ. »

Dật Linh quay lại nhìn, hoá ra là vợ chồng Tạ tổ trưởng, vẻ mặt hai người vô cùng cao hứng sung sướng như thể đã chờ giây phút này từ lâu. « Để chúng tôi đỡ hiệu trưởng cho, phiên hiệu trưởng phu nhân ra bấm nút gọi thang máy giúp ! »

« Ô... cảm ơn...! » Cái bầy này thì tài thánh mọc cánh cô cũng không bay đi được, bọn họ trên dưới một lòng, chăm chăm muốn đưa hiệu trưởng và phu nhân vào động phòng lần hai đây mà.

Vào tới phòng, đặt hiệu trưởng lên giường xong, hai vợ chồng họ Tạ vô cùng thức thời, nhanh chóng cúi đầu cáo lui. « Chúng tôi về trước, chúc ngủ ngon ! »

« Làm phiền hai người, tạm biệt ! » Liên Dật Linh nhìn theo đôi vợ chồng ‘thảm tử’ rời khỏi phòng. Ở chung mới có một lúc, cô phát hiện thật ra họ đều là người thật thà chân thành, nhất là Tạ tổ trưởng, đã hơn năm mươi tuổi mà vẫn thích đùa như con nít vậy.

Giờ... giờ nên làm gì đây? Nhìn thấy chồng mình nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, cô sẽ sàng ngồi xuống bên cạnh nhìn anh chăm chú một hồi lâu rồi mới vươn tay tháo bỏ áo khoác, thắt lưng và giày của anh. Cô nghĩ, thế có lẽ là đủ rồi, theo như kinh nghiệm đêm tân hôn của cô, hẳn là anh ta sẽ ngủ thẳng tới sáng.

« Nóng quá... » Lập Đường bỗng rên rỉ.

Bị nóng sao? Rõ ràng điều hoà trong phòng có chạy, rất mát mẻ mà. Nếu vậy, thôi thì cô giúp anh ta cởi thêm áo sơ mi vậy, lộ ra nửa thân trên thì đã làm sao, bãi biển với bể bơi thiếu gì đàn ông cởi trần chạy long nhong chứ. Dĩ nhiên, đàn ông nào thì vẫn không đẹp trai cường tráng bằng chồng cô, và sờ lên cũng không thích bằng anh. (=|||)

« Vẫn nóng quá... » Dáng vẻ anh ta vô cùng khó chịu, nhăn nhó rên rỉ.

Anh ta đùa à? Cô bắt đầu nóng ruột, cởi sạch luôn quần dài của anh ta ra. Giờ cả người anh ta chỉ mặc độc cái quần tam giác màu đen do chính tay cô chọn, loại vải thông thoáng, anh ta còn dám kêu nóng, cô sẽ lấy đá cục trong tủ lạnh ném lên người anh ta !

Như thể cảm thấy được sự mất kiên nhẫn của vợ, anh hơi hơi hé mắt ra, lần này đổi sang kêu câu khác. « Anh khát nước... »

Hừ, sao không ngoan ngoãn như đêm tân hôn, ngủ thẳng tới sáng luôn có phải tốt hơn không ? Dù sao cô cũng chẳng còn cách nào khác, bèn mở tủ lạnh lấy ra chai nước khoáng, mở nút đưa tới trước mặt anh. Nào ngờ anh vươn tay nhưng lại lóng nga lóng ngóng, làm đổ một ít nước lên người.

Đồ ngốc ! Uống trà cũng làm đổ, uống nước cũng làm đổ, tình hình còn kém cả mấy bé đi nhà trẻ nữa ! Cô vội chạy vào phòng tắm lấy chiếc khăn mặt ra nhanh chóng lau nước trên ngực giúp anh. Trời ạ, kiếp trước cô phạm tội gì mà kiếp này lại khổ như vậy chứ ? Cô có phải nha hoàn hầu gái của anh ta đâu ? Lau lau

xoa xoa một hồi, chà qua sát lại, ấy vậy mà anh ta lại dám có ‘phản ứng’, cô liếc mắt một cái là nhận ra. Đừng bảo anh ta còn muốn cô giúp anh ta ‘đập lửa’ nhé !

« Dật Linh... anh... anh nghĩ... » Anh đột ngột giữ chặt lấy tay cô áp lên ngực mình, muốn cô cảm nhận được sự nồng nhiệt nóng bỏng của anh.

« Không được nghĩ cái gì hết! » Cơ mà yêu cầu của cô làm sao anh có thể thực hiện được, cả người càng lúc càng nóng, ánh mắt cũng càng lúc càng sâu thăm thẳm.

Tình huống không ổn rồi, cô phải mau mau tìm cách thoát khỏi tình trạng này mới được! Đang nghĩ miên man tìm cách, anh đã vòng tay ôm chầm lấy cô, thì thầm nóng bỏng vào tai cô. « Anh rất nhớ em! »

« Buông tay ra! » Anh ta phải tới tám phần là giả say lừa cô, nếu không làm sao mà tay chân có thể nhanh nhẹn như vậy chứ.

Anh vẫn vòng tay thật chặt, giọng cứng rắn kiên quyết không khác gì đọc diễn văn ở hội trường. « Anh không buông, có chết anh cũng không buông! »

« Phó Lập Đường! Anh... » Cô còn chưa kịp nói gì, đôi môi đã bị anh cướp lấy một cách mạnh mẽ, không cho cô có cơ hội kháng cự nào cả. Anh quyết tâm hạ gục nhanh tiêu diệt gọn ngay từ lần đầu, nếu không sẽ khiến mọi sự chu đáo vất vả lo lắng của mọi người đổ xuống sông xuống bể.

Tim anh ta đập quá nhanh, hô hấp cũng vô cùng gấp gáp, xem ra sức khoẻ lại có vấn đề cần phải được ‘cấp cứu’, cô đành nhắm mắt lại để mặc anh hôn cho đã đời.

‘Đã đời’ xong cũng đã hơn mười phút sau, hai người đều hồng hển thở. Cả người anh chỉ mặc mỗi một chiếc quần tam giác, cô muốn đẩy anh ra lại chạm phải làn da nóng rùng rục như lửa khiến cô tê dại cả người, không còn sức lực mà đẩy.

« Anh... anh muốn em, có được không? » Bộ váy áo trên người cô nhanh chóng bị cởi sạch, dĩ nhiên là anh rất nhẹ nhàng cẩn thận, chỉ sợ khiến bé con trong bụng cô bị động tới.

Cô nằm đó, dưới ánh mắt chăm chú ngắm nhìn của anh, khiến cô không tránh khỏi đỏ mặt. « Không được, em đang có thai... »

Thân làm cha, đương nhiên anh đã lo lắng vấn đề này từ lâu. « Anh đã nghiên cứu tài liệu sách báo rồi, có vài tư thế rất an toàn. Hơn nữa anh cũng đã chạy tới hỏi bác sĩ khám thai cho em, chính miệng bác sĩ nói không có vấn đề gì. »

« Anh... » Trời ơi mất mặt chết đi được, bảo lần sau cô còn mặt mũi nào đi khám thai chứ?

Anh cúi đầu, hai bàn tay to khe khẽ dịu dàng mơn trớn trên bụng cô, miệng khẽ khàng lẩm bẩm ‘kêu gọi sự hợp tác’. « Con yêu, đừng lo gì cả, trẻ con là phải đi ngủ cho sớm, để ba mẹ còn làm việc khác. Con ngủ ngoan đi ba thương. » (=|||)

« Đồ ngốc! » Cách anh ta khuyên răn bé bi trong bụng cô khiến cô dở khóc dở cười, nào ngờ anh còn ngẩng đầu lên nói một cách vô cùng nghiêm chỉnh. « Dật Linh, con chúng ta ngủ rồi đấy, chúng ta nói chuyện phải nhỏ giọng một chút ! »

« Anh đúng là... » Dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào có thể !

« Từ từ, chúng ta cứ từ từ thôi, thời gian còn dài mà. » Khuôn ngực của cô giờ vì mang thai nên càng đầy đặn hơn, anh nên bắt đầu từ đây. Anh thề sẽ dùng cả đêm nay để tôn thờ vẻ đẹp của cô. Đây không phải Nhật Bản, anh không bị vướng đầu, cơ thể hoàn toàn không yếu ớt. Đang ở Đài Loan nha, nên tinh thần anh vô cùng sung mãn, đêm nay cứ để anh chứng minh cho cô xem !

Trên chiếc giường rộng lớn, từng làn sóng cuồng nhiệt dâng cao, tuy rất dịu dàng, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ. « Lập Đường... em... em chịu hết nổi rồi... »

« Sao, mệt hả em ? Nào, uống nước, lau mồ hôi nhé, còn có cả sô cô la nữa, em ăn đi để tăng cường sức lực. »

Hừ, tăng cường sức lực để tiếp tục cùng với anh chứ gì, cô biết tổng đi rồi ! Cô trùng mắt lườm anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn sô cô la bồi bổ. Đêm nay còn dài, ai mà biết ngọn lửa tình này khi nào mới có thể được thoả mãn đây ?

Sáng hôm sau, Lập Đường gọi phục vụ mang bữa sáng tới tận cửa phòng. Anh chỉ mở hé cửa, đưa vội tiền thưởng cho cậu phục vụ rồi tự tay đẩy xe đồ ăn vào trong phòng ngủ. Anh không muốn ai khác được phép nhìn thấy cảnh xuân của vợ mình trên giường, dù lúc này cả người cô đắp chăn kín mít cũng vậy. Ai mà biết được, những đường cong mê người ẩn hiện trên chăn vẫn khiến người ta thêm nhỏ dãi như thường.

« Dật Linh, em đói bụng chưa? Ăn một chút đã. » Anh đem khay bữa sáng lên giường, chu đáo phục vụ vợ yêu ăn sáng.

« Anh... cái đồ nhà anh... » Cả người Dật Linh mệt mỏi không còn chút sức lực nào, chỉ còn có ánh mắt vẫn sắc bén lườm anh.

« Sao thế? Em không thích ăn ớt xanh thì thôi, nhưng vẫn phải ăn chút gì đó để bổ sung sức lực chứ. » Anh vội vã gấp hết ớt xanh trong món salad bỏ ra, hôm nay là ngày vợ được sung ái chiều chuộng đặc biệt.

« Còn không phải tại anh sao? » Cô chống tay từ từ ngồi dậy, lập tức anh xếp gối ra sau lưng cô để cô dựa vào cho thoải mái.

« Xin lỗi em, đều là lỗi của anh. » Anh vươn tay vuốt ve hai má giờ đỏ rực lên như trái đào chín của cô. Thật ra đêm qua anh đã vô cùng kiềm chế bản thân vì nghĩ tới bé cưng trong bụng cô, thế nên chỉ mới có hai lần mà thôi, lại chọn tư thế an toàn nhất, tốc độ cũng nhẹ nhàng nhất. Có điều, thời gian mỗi lần lại hơi bị dài lâu, hay vì thế nên khiến cô mệt mỏi quá rồi? (=[|||||])

Gã đàn ông này nói xin lỗi nhanh như chớp chớp ấy, lần nào cũng vậy, Dật Linh đã hoàn toàn nắm rõ thủ đoạn của anh ta rồi, đêm qua hai chữ ‘xin lỗi’ này cô còn nghe chưa đủ nhiều hay sao chứ. Anh ta đã gần như là biến hai chữ này thành câu cửa miệng, một bên lặp đi lặp lại, một bên không ngớt thú tính làm loạn!

Dưới ánh mắt sắc như dao lam của vợ, anh chỉ còn cách lời ngon tiếng ngọt dỗ dành cô ăn sáng. Gì thì gì, bé cưng và mẹ bé cưng không được để đói nha.

Chờ vợ ăn được một nửa, anh mới nhắc tới một việc quan trọng. « Hôm nay... chúng ta về nhà cùng nhau được không? »

Giọng nói rụt rè và ánh mắt mong mỏi của anh có chút đáng thương, cô hoàn toàn hiểu anh vẫn vô cùng để ý đến suy nghĩ của cô, nhưng lại rất mong cô đồng ý nhiệt tình. « Đêm qua em không về nhà, ba mẹ em hẳn sẽ lo lắng vô cùng... »

« Ô... ừm... em nói cũng đúng... » Sao anh lại quên khuấy mất việc quan trọng là thông đồng trước với ba mẹ vợ chứ? Anh thật là ngốc!

Nhưng cô vẫn chưa nói xong. « Thế nên... anh theo em về nhà trước, rồi sau đó em theo anh về nhà. »

Cô lặp lại hai chữ ‘về nhà’ với ý khác nhau, anh hoàn toàn hiểu ý cô muốn nói, nên vô cùng hào hứng trả lời. « Được được! Quế Dung và chú thím Thái nhất định sẽ rất vui... Cả anh nữa... anh cũng rất vui. »

Không biết dùng từ ngữ nào khác để hình dung niềm hạnh phúc trong lòng anh, chỉ biết lặp lại liên tục ‘rất vui’, nhưng anh biết, cô hiểu anh hạnh phúc tới mức nào.

Tuy rằng đã quyết định làm lạnh và hợp lại, cô vẫn muốn hưởng thụ cảm giác yêu và được yêu như trước. « Lần trước, khi chúng ta bay từ Đài Loan đến Nhật Bản chơi, lúc máy bay cất cánh anh nói gì anh còn nhớ không? »

« Anh nhớ là anh nói anh xin lỗi em, còn có... còn có câu gì ấy... » Anh cố tình vẽ đầu vẽ ngậy thơ. « Hay là chúng ta đi máy bay thêm lần nữa, có khi anh sẽ nhớ ra cũng nên... »

« Anh... anh thật quá đáng! » Lúc đó cô còn cảm động vô cùng, vậy mà anh ta lại dám quên!

« À anh nhớ ra rồi, chúng ta cùng nhau nói một lúc có được không? Anh đếm tới ba nhé. »

« Cái gì cơ? » Cô cũng phải nói? Sao lại thế? Hừ, anh chàng này đang tính kế với cô đây mà.

« Một... hai... ba... » Hai người mỉm cười nhìn nhau, đồng thanh nói ra ba chữ kỳ diệu kia, từ nay trở đi tình lại tròn đầy viên mãn.

Một năm sau, Học viện Thanh Truyền tổ chức hội thảo với tiêu đề ‘Nghề nào cũng có trạng nguyên – Toạ đàm kinh nghiệm người đi trước’.

Liên Dật Linh vốn là cựu tiếp viên hàng không, giờ lại là giảng viên được đánh giá cao của lớp hướng dẫn tiếp viên mới, dĩ nhiên là không thể không tới hội thảo đứng trên bục giảng, phát biểu chia sẻ kinh nghiệm làm việc và những điều tâm đắc của mình.

Học viện cũng mời tới không ít cựu học sinh của trường về dự thính, trong đó có cả Phó Quế Dung, giờ học đại học năm thứ ba, được bầu làm Trưởng đoàn Thanh niên tình nguyện. Trừ những lúc có hoạt động của đoàn Tình nguyện, tan học là nàng lập tức về thẳng nhà, vì ở nhà có cô cháu gái đáng yêu khiến nàng hoàn toàn bị thu hút.

Hoá ra nuôi một cô con gái không dễ dàng chút nào, chờ bé con lớn lên khoẻ mạnh xong, lại sợ cô bé quá xinh đẹp, thu hút ong bướm vây quanh, lại sợ cô bé quá đổi ngây ngô không trưởng thành mà mắc lỗi. Giờ nàng cuối cùng cũng hiểu ra tâm trạng ba mẹ mình năm đó, thế nên nàng quyết tâm không để cho anh trai và chị dâu lo lắng, và cũng vì giờ nàng đã biết tự yêu quý trân trọng chính mình, không bao giờ mang tình yêu ra làm trò đùa giỡn nữa cả. Trước tiên hãy cứ tự bồi dưỡng bản thân, tình yêu chân thành sẽ tới khi nàng đã hiểu làm thế nào để thật lòng yêu thương.

Trên sân khấu, Liên Dật Linh đang thuyết trình về những khó khăn ngọt bùi của nghề tiếp viên hàng không, cuối cùng đưa ra kết luận. « Cuộc sống luôn luôn có những điều bất ngờ ngoài ý muốn, nhưng ẩn sau đó là những cơ hội mới. Dù cho các bạn sau này chọn con đường nào đi nữa, xin hãy nhớ kỹ một điều. Số phận thường đưa ra những tình huống không dự đoán trước được, và cũng không chắc khiến chúng ta vui vẻ, nhưng chúng ta mới là người lựa chọn cách xử lý, giải quyết chúng như thế nào. Đôi khi chỉ trong thoáng chốc, nếu bạn có thể nhanh nhạy nắm lấy cơ hội đó, hạnh phúc chính là nằm trong tầm tay của bạn mà thôi. »

Thính giả ngồi dưới vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt, trong đó dĩ nhiên có cả Phó Lập Đường. Lát nữa anh còn phải lên bục giảng để cảm ơn khách mời tới dự nữa cơ.

« Xin mời hiệu trưởng Phó Lập Đường lên sân khấu trao tặng bằng cảm ơn cho giảng viên Liên. » Người dẫn chương trình Liêu Đức Chính cầm lấy micro đồng dục nói.

Lên sân khấu, Lập Đường đưa bằng cảm ơn vào tay vợ mình, nhìn khuôn mặt tươi cười trong sáng của cô, lại nhìn dáng người quyến rũ của cô trong bộ đồng phục tiếp viên hàng không, trong nháy mắt, lý trí của anh tan thành mây khói. Chờ tới lúc anh tỉnh hồn lại đã phát hiện ra mình đang ôm lấy cô hôn nồng nàn.

« Cảm ơn hiệu trưởng Phó, cảm ơn giảng viên Liên. Nếu cần tiếp tục xin hãy quay về phòng hiệu trưởng. Cảm ơn hai vị đã nhiệt tình chia sẻ cảm xúc của mình. » Đức Chính với vai trò dẫn chương trình bèn nói nhanh giải vây cho hai vị sếp của mình, dưới khán đài mọi người vỗ tay nhiệt liệt. Hôm nay hoá ra ngoài hội thảo trò chuyện về cuộc sống, còn là hội thảo về tình yêu nữa, mát mắt, mát mắt nha!

« Hiệu trưởng, anh... » Dật Linh vẫn chưa hoàn hồn nổi, khó mà tin chồng mình vừa làm như vậy trước mặt mọi người. Dĩ nhiên gần đây anh luôn bất ngờ hôn cô mọi lúc mọi nơi, nhưng mà đây là trong hội thảo trường anh, là nơi anh luôn để ý hình tượng nghiêm chỉnh nhất kia mà.

Lập Đường khụ khụ vài tiếng để che dấu sự thất thố của mình. « Đây là món quà cảm ơn dành cho khách mời đặc biệt, chỉ có em mới có thôi đấy! »

Hai người nắm tay nhau bước xuống khỏi sân khấu. Trước mặt có lẽ vẫn còn không ít mưa to gió lớn, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có ánh mặt trời sáng lạng. Chuyến bay tình yêu của họ vẫn sẽ tiếp tục tiến về phía trước, cãi nhau có thể làm mặt lạnh, vui vẻ lại tay nắm tay, chỉ cần thời gian bay trên chuyến bay này là suốt đời suốt kiếp, cho tới khi đầu bạc răng long...

[Hết]

Chú thích:

(1) Châu về Hợp Phố: chỉ sự đoàn tụ sau những tháng ngày xa cách của đôi lứa hoặc chỉ những vật quý giá rồi sẽ có ngày quay về với người chủ thật sự của nó. Châu là ngọc trai, Hợp Phố là tên một quận xưa ở Giao Châu chuyên sản xuất ngọc. Một tên thái thú ác ôn tới, bóc lột nhân dân nuôi ngọc quá sức khiến ngọc ngày càng cạn kiệt, bỏ sang quận khác sinh sống. Rồi Mạnh Thường tới làm thái thú, sửa sang lại lễ lối, giúp bà con làm ăn, tự do kiếm sống, chăm sóc ngọc, khiến hàng loạt ngọc lại quay trở về với đất Hợp Phố.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-den-anh-yeu>